CIN FORSHAY LUNDSFORD

Să calci pe cenușă

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Începusem să cred și eu că au dreptate, că sunt o anomalie. Aș vrea să mă contrazică cineva, să-mi spună că sunt sănătoasă, că poate sunt doar o nonconformistă, dar nu este așa. De cele mai multe ori, nici nu mai încerc să mă explic; la ce bun?

Dacă le-aș spune oamenilor tot ce-aș avea de spus, nici n-ar înțelege cum au fost posibile toate. Nici eu nu mă înțeleg uneori, dar cel puțin încerc.

Sunt ceea ce se numește o anomalie, ceea ce înseamnă că nu-mi găsesc locul nicăieri. Sunt o studentă nonconformistă. Port jachetă neagră de piele, fumez și beau prea mult.

Particip la manifestații antinucleare și la demonstrații pentru legalizarea consumului de marijuana.

Tatăl meu este un om bogat și respectat. Mă urăște și mă detestă, dar nu-mi pasă. Cândva mi-a păsat, dar

numai pe vremea când doream cu disperare să fiu înțeleasă. Credeam pe atunci că dacă le-aș împărtăși oamenilor visele mele frumoase, sălbatice, sau ideile pe care acum pot să le ascund atât de bine, poate m-ar înțelege și nu m-aș mai simți ca o curiozitate.

Îmi pare rău că el n-a putut să mă înțeleagă pentru ceea ce sunt.

Îmi pare rău și pentru colegii de școală, care n-au avut răbdare să înțeleagă că nu-i urăsc așa cum credeau; de fapt,îmi era doar milă de ei. Nu vorbeau decât de bani și de valoarea părinților lor. Asta pe mine nu m-a impresionat niciodată, ca pe alte fete.

De aceea, când colegii de școală tot mă mai văd o ciudată, nu-mi pasă, știu că nu este așa. Sunt ceea ce pe undeva este sinonim cu o anomalie.

Mi-aș dori mai mult ca orice pe lume să devin scriitoare. M-am resemnat să fiu o neînțeleasă toată viața. Dar tot mai sper că dacă aș putea transmite cititorilor din gândurile mele, m-ar putea înțelege careva. Cine știe? Poate undeva în lumea asta mare un alt copil neînțeles ca și mine, este stingher, neînțelegând de ce nu-l acceptă cei din jur. Aș vrea să-i strig cât pot de tare că eu cunosc acest sentiment.

Mulți preferă să nu înțeleagă. Ar vrea doar să-ți scoată creierul, să ți-l disece, să-l studieze, să-ți analizeze sentimentele. De fapt, nimănui nu-i pasă de tine; iar eu m-am obișnuit ca lumea să mă creadă o ciudată, să-i sperii pe cei cu care vin în contact.

Unii au impresia că dețin secretul absolut al vieții. Aproape toți oamenii maturi, în special părinții se agață de anumite tipare de viață, așa că tot ce nu se înscrie în ele, tot ce nu este controlat de guvern sau experimentat de alții, devine o amenințare.

Nonconformismul n-a fost niciodată privit cu ochi buni și tot așa s-a întâmplat și cu mine. I-am speriat pe mulți. Acum înțelegeți de ce mă consideră nebună?

Tata ar vrea să mă ducă la psihiatru, zise că sufăr de nu știu ce complex, că am sentimente de animozitate la adresa lui– nefondate desigur– și că de la moartea mamei.....

Ce aș putea simți față de un om care venea băut în fiecare noapte, timp de zece ani, o bătea pe mama cu sălbăticie pentru ca mai apoi să plângă cu lacrimi de crocodil la moartea ei? Sunt eu vinovată că nu-l pot iubi?

Tata venea împleticindu-se dimineața pe la patru, beat și furios. Cred că nu știa nici el prea bine din ce motive se înfuria dar oricum, totul pornea de la mine sau de la mama.

Mama mă culca seara după ce făceam o baie fierbinte și mă simțeam foarte curată în cearșafurile albe, scrobite, care foșneau la început când intram în așternut și aveam chiar frisoane, pentru ca mai apoi până când spuneam rugăciunea să fie călduțe și foarte plăcute. Uneori, mama îmi spunea povești cu vikingi, cavaleri și zâne cu aripi de argint din pădurile engleze.

Când mă săruta și-mi spunea noapte bună îmi îngropam fața în părul ei moale care mirosea a pudră și a parfum de liliac. Voi încerca să păstrez toată viața acest parfum în amintire. Avea brațe lungi, subțiri, degete reci pe care mi le trecea ușor peste frunte. Era o femeie pe care nu puteai să n-o iubești.

Îmi amintesc nopțile când mă trezeam din cauza țipetelor care se auzeau dinspre camera părinților mei. Venea apoi momentul în care tata începea să bată cu pumnul în masă, iar geamurile dulapurilor începeau să zăngăne; cu pătura trasă până la gât, urmăream dunga de lumină care însemna că tata se îndrepta spre camera mea. Când cearta și bătaia se întețeau, mă sculam și mă așezam în capul scărilor, plângând de frică.

Atunci, tata urla la mama „să închidă copilul“și o bătea și mai tare. Odată, m-a apucat de umeri și m-a zgâlțâit de-am crezut că-mi vor zbura creierii. Am început să zbier ca un animal speriat. Asta cred că l-a speriat foarte tare pentru că mi-a dat drumul imediat și s-a uitat la mine ca la o ciudățenie. Apoi a căzut pe podea și a continuat să se uite la mine, repetând: „O, doamne, O Doamne".

M-a prins apoi în brațe, murmurând că-i pare rău. Lacrimile lui îmi curgeau pe vânătăile de pe brațe, așa că m-am eliberat din îmbrățișarea lui și am fugit în camera mea.

Mama a murit când aveam zece ani. Unii cred că există suferințe care te fac să te stingi încet ca o flacără, dar vă spun că nu este așa.

Când a murit mama, n-a fost deloc ca în Wuthering Heights, cu mama fragilă, dar frumoasă și un Heathcliff pe sub geamurile ei. Ochii mamei se duseseră în fundul capului. Arăta îngrozitor în ultimele zile și venele albăstrui i se vedeau zbătându-se pe frunte și pe gât. Era pământie. Uneori, delira și nu mai recunoștea pe nimeni. Apoi începea brusc să geamă și-și dădea ochii peste cap. Mi se făcea rău când o vedeam așa, știind că nu am cum s-o ajut.

Odată, când am fost s-o vizitez la spital i-am citit un poem pe care l-am scris la ora de engleză, ceva despre flori și ploaie. Am crezut că n-a înțeles nimic dar s-a uitat la mine și mi-a strâns mâna încet. Trei zile mai târziu a murit.

După un an, tata a început s-o aducă acasă pe Kimi. Am urât-o de cum am văzut-o. Ea a încercat să mă cucerească aducându-mi daruri, mai ales haine la modă. Îi mulțumeam și le aruncam pe jos în baie. Biata de ea, nu i-am dat nici o șansă. Dar ce respect poți avea pentru o femeie de treizeci de ani care se poartă de parcă ar avea șaptesprezece?N-are minte de loc. Încearcă să fie prietenoasă, dar cred că în cele din urmă a priceput că nu vreau să am nimic în comun cu ea. Cred că a avut un șoc în ziua în care am venit de la școală și am găsit două cutii mari cu hainele mamei în

fața garajului. M-a privit cu un aer imbecil, de parcă nu înțelegea ce făcuse. M-am înfuriat. I-am spus tot credeam că nu-i voi spune vreodată.

***

M-am strecurat afară din casă în seara asta, așa cum făceam când eram copil și nu mai suportam să asist la conflictele dintre părinții mei. Noaptea era un timp sacru pentru mine, deoarece puteam să număr licuricii și să pretind că sunt steluțe pe care le-am cules direct de pe cer. Stăteam pe veranda casei învăluită în întuneric ca să nu-l mai aud pe tata înjurând sau pe mama plângând. Când aveam deja cinci ani, am reușit să învăț foarte repede cum să mă urc pe o comodă și să deschid fereastra. Chiar în fața ei crește un măr bătrân de ale cărui ramuri mă agățam și puteam ieși destul de ușor din cameră. Ramurile erau foarte aproape de fereastră, încât o loveau puternic atunci când bătea vântul.

Dar în seara asta nu mai trebuia să ies astfel din casă pentru că mă puteam strecura destul de ușor pe fondul vocilor tatei și a lui Kimi; cu toate astea, am dat drumul la radio, mi-am înșfăcat pachetul de țigări și jacheta de blugi și m-am cățărat pe ramurile copacului, strecurându-mă în noapte.

Luna atârna suspendată pe cer, acoperită când și când de nori. Dacă aș fi avut o stare de spirit mai bună,

poate mi s-ar părea frumoasă. Dar cu confuzia în care mă zbăteam, cu amețeala permanentă și sentimentul că sunt prinsă într-o capcană fără scăpare, nu simțeam decât că vreau să scap dintre pereții camerei mele.

Frustrarea este cea mai puternică amfetamină. Jur că simt cum tot ce am în interior pulsează ca pentru a ieși mai repede afară, am atâta energie! Ultimele săptămâni au fost atât de plictisitoare încât simțeam că-mi voi pierde mintea. Nu sunt doar plictisită; mă simt ca un animal, unul sălbatic, captiv. Pe unii îi mulțumește să facă același lucru zi de zi să se trezească dimineața, să se ducă la slujbă, să mănânce, să doarmă; când le sună deșteptătorul dimineața, știu precis ce-i așteaptă în ziua aceea. Televiziunea cu acele programe plictisitoare, înăbușe orice urmă de individualitate până când nu mai rămâne nimic adevărat doar orarele după care merg trenurile.

În seara asta am reușit s-o șterg. Să vedem unde mă duc picioarele. Tot sângele îmi pulsează. Într-o clipită totul pare cețos, pentru ca mai apoi să fie strălucitor și clar.

Am observat umbrele copacilor reflectate într-o baltă. O cabină de telefon mi-a atras atenția. Sunt perfect trează dar mă simt de parcă aș fi drogată. Văd totul dublu. Mă opresc, îmi prind capul în mâini și-l strâng tare. Simt că-mi pierd mințile.

Merg în continuare și ajung la gară, la vreo șase sau șapte clădiri distanță de casă. Este cam părăsită chiar și

ziua pe lumină. Majoritatea călătorilor folosesc stația din centru, așa că asta veche este părăsită. Mai funcționează o singură linie. Nici puștii din oraș nu-și mai pierd vremea pe aici. Nu este un loc sigur pentru că de aici lumea cheamă imediat poliția. De fapt, cred că au părăsit-o pentru că s-a instalat un gard de sârmă ghimpată, pentru sporirea siguranței.

Trec peste șine și ajung pe peron unde mă așez pe o bancă veche. Îmi aprind o țigară și ridic ochii spre cer. Nu mai sunt stele, se văd doar norii și luna. Simt nevoia să zgârii vopseaua de pe banca pe care m-am așezat și chiar o fac cu degetul până mi se rupe unghia. Nu pot să-mi explic de ce, dar întotdeauna am această stare de neliniște când ajung aici, la vechea gară. Nu este un loc special, dar este multă liniște și pot gândi în voie. Mă ajută chiar numai faptul că nu-i știu pe tata și pe Kimi lângă mine.

Simt nevoia să mă apuc de desene grafitti, ceva psihedelic, dar nu am cu ce. Banca este deja scrijelită, dar nu este exprimare artistică, nimic creator. Nimic din ce aș vrea să exprim eu.

Unul a desenat un semn portocaliu mare pe care scrie: „Led Zepp Rules". „Long Live Rock, Patsy a stat aici, Julie și Sam pentru totdeauna“ alături de o inimă străpunsă. Puști lipsiți de imaginație.

Eu aș putea desena mai bine ca ei. Mai încolo văd două inițiale VB. Câți VB sunt pe lumea asta? Eu știu una singură: Violet Banks, cea mai bună prietenă pe care am avut-o.

Îmi întind picioarele și aprind o țigară. Îmi ridic gulerul și mă las pe speteaza băncii. Ce bine se simte briza care-mi scaldă chipul! Nu mă mai simt frustrată. Sunt prea epuizată pentru a mai lupta sau fugi.

Câteodată, când închid ochii, pot să văd o persoană care-mi lipsește mult. Încerc să nu-mi aduc aminte de ceea ce s-a întâmplat la Breechwater, cu doi ani în urmă. Amintirile frumoase se îngemănează întotdeauna cu cele tragice; așa este când îmi amintesc de mama, de moartea ei. Când îmi amintesc de Breechwater, amintirile curg fără să le chem, apoi visul se schimbă cu viteză în mod ciudat și-mi amintesc doar sfârșitul. Și mai știu că a fost un coșmar. Se întâmplă ca din unele visuri să nu uităm nimic.

Capitolul 2

Abia împlinisem șaisprezece ani când Kimi și tata s-au decis să mă trimită la Breechwater, la mătușa Frieda. Nici nu se încheiase bine trimestrul că a și venit verișoara Peggy să mă ia. Era o dimineață frumoasă de vară, aveam bagajele făcute. Tata și Kimi plecaseră deja în luna de miere, iar casa fusese curățată lună, apoi încuiată.

M-am așezat pe pajiștea din față cu picioarele strânse sub mine simțindu-mă fericită cum n-am mai fost demult.

Trăisem tot anul numai pentru clipa aceasta făcând față testelor, măririlor de notă, tuturor intutilităților cărora trebuie să le facă față un elev. Fusesem furioasă din cauza căsătoriei tatei cu Kimi, dar acum era un fapt împlinit și trebuia să mă obișnuiesc cu ideea.

Cărțile mele se aflau la locul lor, deocamdată; Kimi nu avea să-mi mai sufle în ceafă vreo două luni, așa că puteam să trăiesc după propriile-mi reguli. Urma vara mea.

Am auzit imediat roțile mașinii lui Peggy care oprise în fața casei.

– Hei, verișoară! strigă ea de la distanță, apoi alergă să mă îmbrățișeze. Am izbucnit amândouă în râs.

Desiree, arăți grozav! exclamă ea îndepărtând o șuviță care-mi căzuse pe frunte.

– Mulțumesc, Peggy și tu arăți grozav! i-am răspuns și am îmbrățișat-o cu drag.

– Ești gata pentru vacanța ta?

– Să fii convinsă! Mă pregătesc de câteva luni! A fost un chin școala, anul ăsta.

– Știu ce simți, zise Peggy, scapi de profesori, de cărți...

– Mai ales de Kimi.

– A, tot rebelă ai rămas! Peggy era o persoană dragă mie și mă bucuram s-o revăd după atâția ani. Eu am fost întotdeauna considerată șoarecele de bibliotecă al familiei în timp ce ea avea o mulțime de prieteni și iubiți care-i băteau la ușă. Era o persoană plină de energie, care putea să transforme vizita la dentist într-un eveniment social. De fapt, era o minune că ne înțelegeam.

– Haide, zise Peggy, aruncă-ți bagajele în portbagaj și să plecăm. Vreau să ajung la Breechwater să mergem direct la plajă. Sunt albă ca brânza, iar soarele n-o să ne aștepte pe noi!

După vreo zece minute, mașina lui Peggy alerga pe autostradă, radioul era dat la maximum, cu vântul suflându-ne în față. Mi-am aprins o țigară și-am început să scotocesc după casete.

– Desiree, mă certă ea, de când te-ai apucat de fumat?

– Acum câteva luni. Dar văd că ai gusturi la muzică!

– Ești prea mică să te apuci de fumat! zise ea.

-Am împlinit șaisprezece ani, dragă.

– Da, dar ăsta este un viciu teribil.

– Ce mai pot să spun? Sunt un plod stricat până în măduva oaselor. Știi asta.

– Tatăl tău ce spune?

– Ce-ar trebui să spună tata? am maimuțărit-o eu. De când naibii îi pasă tatălui meu ce fac? Nu-i pasă nici dacă mă arunc de pe vreun pod, nu dă doi bani pe mine. Acum o are pe Kimi pentru care să-și facă probleme și ea nu-i lasă o clipă de liniște. Tot cu clasele ei de aerobic și excursiile în Bermude!

– Mi se pare, sau ești geloasă, Desiree?

– Nu, nu sunt, tata este o cauză pierdută, mai bine că nu ne prea vorbim! Dar pe mama n-a dus-o niciodată două luni în insulele Bermude.

– Pe vremea ei avea multe probleme.

– Știu asta, Pegg, nu sunt proastă, spun doar ...

– Atât de tare o urăști? Părea drăguță când am cunoscut-o.

– Asta pentru că n-o cunoști cum o cunosc eu. Este o vrăjitoare căreia îi place să controleze totul.

– Ești geloasă, Desiree!

– La ce naiba aș fi geloasă?

Deja Peggy începea să mă calce pe nervi.

– Înainte ca femeia asta să intre în viața voastră, mai sperai că relația cu tatăl tău s-ar putea îmbunătăți. Cred că voiai să preiei tu controlul, dar n-a mai fost posibil pentru c-a apărut femeia asta.

– N-o ține tot așa, Peggy, n-am de gând să intru în competiție cu nimeni pentru tata!

Mă săturasem de discuția cu Peggy, acum când aveam o vară liberă în față. Și poate că ea chiar avea dreptate!

– De ce nu vrei să vezi doar partea bună a lucrurilor? Putea să rămână acasă cu tine toată vara! zise Peggy bătând cu degetele în ritmul muzicii.

– Da, există loc și pentru mai rău, am fost eu de acord. Peg, n-ai vrea să auzi ceva haios? Aseară, înainte să plece, Kimi a intrat în camera mea, mi-a luat mâinile în palmele ei, m-a privit în ochi și mi-a spus: Desiree, m-ai face foarte fericită dacă mi-ai spune „mamă"

– Nu glumești? Și tu ce i-ai răspuns?

– I-am râs în față.

– Frumos din partea ta!

M-am uitat la Peggy, dar n-am mai zis nimic pentru că nu mai era cazul. Ajunsesem în acel punct mort în care ori te lași înghițit de lume, ori scoți capul la suprafață și reușești să treci de vâltoare. Așa c-am început să râd, să mă bucur de timpul pe care aveam să-l petrec departe de casă. Știam că venea și clipa în care trebuia să mă întorc la Davisville și să iau coșmarul de la capăt. Dar nu încă.

Am oprit la o benzinărie pe la jumătatea drumului spre Breechwater. Peggy nu observa niciodată lucrurile neimportante din viață, cum ar fi necesitatea de a alimenta mașina când se aprinde becul roșu.

Am sărit din mașină să-mi iau o Coca, iar când m-am întors, Peggy flirta cu un tip de la benzinărie. Era tipic pentru ea. Mă întreb mie de ce naiba nu mi se întâmplă niciodată așa? Mă deranja că fetele ca ea puteau să se bucure de fiecare moment din viață pe când eu aveam probleme să încheg chiar și o discuție.

Am mai mers aproape o oră pe autostradă. O dată ce a părăsit autostrada și a luat-o spre Breechwater, a început să meargă ca o nebună. Când nu trebuia să-i amintesc că era cazul să oprească la stop și să lase pietonii să traverseze, mă bucuram și eu de peisaj. Ranchurile de pe autostradă începuseră să fie înlocuite de case elegante, blocuri de birouri și restaurante.

La Breechwater totul este concentrat în jurul centrului sau al plajei. Vara, turiștii bogați pun stăpânire pe orășel. Dar locuitorii care trăiesc și muncesc acolo tot timpul anului sunt în mare parte muncitori.

Unchiul și mătușa mea locuiau în East End, unde trăiau cei din clasa de mijloc. Dar inima orașului era considerată West End, unde întâlneai artiști, oameni bogați, dar și găști de stradă. Acolo, pe străzile întunecate aveam să întâlnesc prieteni adevărați.

Peggy trăncănea tot timpul; îmi povestea despre iubita fratelui ei, iar eu o ascultam din când în când; de fapt, mă gândeam la ale mele.

Deodată, am observat o persoană, un bărbat mai precis, care făcea semne disperate.

– Peg! Oprește! Nu iei niciodată autostopiști?

– Foarte rar.

– Ei bine, fă o excepție de data asta.

– Bine, dacă insiști...

Peggy trase pe marginea drumului, iar un bărbat extrem de atrăgător se îndreptă spre noi.

– Mulțumesc, zise el și-mi zâmbi. Părea un star rock. Era înalt, bine proporționat, cu părul blond până la umeri. Părea un tip plin de sine, conștient de felul în care arăta. Era plin de farmec.

– Vă sunt recunoscător c-ați oprit, mai zise el, cu acel zâmbet hollywoodian.

– Toți bărbații de pe aici arată ca el? am întrebat-o pe Peggy cu glas scăzut.

– Ar fi bine să fie așa! oftă ea.

– Mergi spre plajă?

– Da.

– Hai, urcă.

– Grozav! Tipul fluieră ascuțit și alți trei bărbați ieșiră din niște tufișuri aflate pe marginea drumului. Doi dintre ei duceau o geantă frigorifică. Imaginați-vă un prinț barbar care nu avea mai mult de optsprezece ani. Foarte înalt, cu umerii largi, statură atletică. Îmbrăcați-l în blugi, cizme de cowboy, cu centură lată de piele, cu un tricou negru care-i pune în lumină bicepșii, și imaginați-vă niște trăsături dure, o pereche de ochi verzi și un zâmbet prietenos. Părul negru, tatuaj pe brațul drept. Acesta era Reno Davidson.

Celălalt, care ținea de mânerul genții frigorifice, părea de șaptesprezece ani. Ne privi peste ochelarii de soare, zâmbi apoi și-i aranjă pe nas. Avea o bandană legată la cap, din care curgeau râuri de păr blond roșcat, care-i acoperea umerii. La gât purta un dinte de tigru și mărgele albastre. Avea blugi cu multe petice, iar unde nu vedeai petic locul era desenat cu carioca. Diferite desene, simboluri, cuvinte scrise, părea o gară de metrou care intrase pe mâinile unor puști pasionați de grafitti. M-am uitat peste capetele acestor doi tineri spre cel care venea în urma lor cu o pătură sub braț. Nu știu ce m-a izbit la el mai întâi. Nu cred că mersul

de pisică, părul castaniu, ci mai degrabă felul impertinent cum m-a privit, chipul care nu trăda nici o emoție. Era genul de bărbat care spunea chiar de la început; nu te mai obosi să afli ce am în cap. M-am uitat din nou la blond.

– Este loc și pentru prietenii mei, nu?

Peggy mi-a aruncat o privire cruntă.

– Cred că ești mulțumită de inițiativa ta...

Adonis a privit-o cu cei mai impresionanți ochi pe care i-am văzut vreodată. Știam că nu-i va refuza.

– Bine, zise ea, urcați. Va fi cam mare înghesuială.

Eu am lăsat privirea în jos, părând preocupată de starea cuticulelor mele. Știam că urma să primesc o mustruluială pentru asta dar n-aveam chef să înceapă chiar acum.

Blondul s-a urcat în spate cu cei doi care duceau geanta frigorifică, iar eu a trebuit să împart locul din față cu prietenul lor care ducea pătura. Mă uitam drept înainte, simțindu-mă dintr-o dată foarte sfioasă. Poate că nu avusesem o idee prea bună.

Blondul rupse tăcerea.

– Eu sunt Ricky Anderson, zise el.

– Peggy Flynn.

– Reno Davidson, zise cel de lângă Ricky.

– Vrei o bere? întrebă unul din spate. Eu sunt Petey. Tu cine ești, frumoaso? mă întrebă el oferindu-mi o cutie de bere.

– Desiree. Mulțumesc.

– Frumos nume. Reno se aplecă spre mine și mă întrebă: este franțuzescul pentru dorință?

– Nu, englezescul pentru verișoara mai mică, așa că țineți mâinile acasă și gura închisă, i-o reteză Peggy.

– O, dar ce sălbatică este roșcata, râse Reno. N-am vrut să ofensez pe nimeni.

I-am făcut semn lui Peg. Ea nu era așa de scorțoasă de obicei cu băieții drăguți.

– Ce este cu tine, Peg? am întrebat-o.

– Las-o moartă! a replicat ea. Eu, care nu voiam să-mi forțez norocul mi-am ținut gura, am pus o casetă și imediat băieții au exclamat fericiți:

– Metal Panther!

– Este poate cea mai bună bucată a lor. Vă place Metal Panther?

– Mda...

– Organizează un concert luna viitoare, zise Reno. Dacă vreți bilete, Billy poate să rezolve.

– Sigur că da! Ai uitat că sunt prieten cu cei de la stadion?

– Billy nu este prea vorbăreț. Oricum, scoate și tu un sunet, bătrâne, întreabă-le măcar ce mai fac.

– Billy se crede James Dea, nu-i așa, rebelule? râse Petey și aruncă o cutie de bere goală pe fereastră.

I-am aruncat o privire celui care stătea lângă mine, căruia i se spunea Billy. Părea de vârsta mea. Fuma detașat; am observat că nu purta decât o vestă direct

pe piele fără tricou, avea o cicatrice pe braț care rămăsese albă pe pielea bronzată și-mi imaginez că rana fusese destul de serioasă. M-a surprins privindu-l.

– Îți place? mă întrebă el.

Eu n-am știut ce să răspund.

– Da, e mișto, am încercat să par neimpresionată.

– E o prostie, mă opri el. L-am făcut când eram puști.

– Te-a durut? l-am întrebat, iar el m-a privit de parcă eram cea mai tâmpită persoană pe care-o văzuse vreodată.

– Mda, puțin. Apoi a ridicat din umeri și s-a uitat în altă parte.

Mi-era greu să nu-l privesc. Avea ceva ciudat în calmul aparent, în vocea care mă făcea să nu-mi pot lua ochii de la el. Părea un tip dur deși nu era genul de dur cu toată lumea, ci poate era doar pentru a impresiona. Dar ochii lui profunzi mă făceau să cred că este un tip mai profund, că nu toată lumea poate să vadă dincolo de limitele impuse de el.

Billy arăta bine, dar nu ca Ricky. Nu mi-l imaginam pe scenă cu chitară, costum negru de piele, nu mi-l imaginam astfel. Ochii lui mă intrigau cel mai mult; erau ca ai unei pisici siameze, de un albastru metalic, reci. N-am mai văzut asemenea culoare de ochi la nimeni. Avea trăsături puternice, buzele frumos conturate și pline. Nu știu ce se întâmpla cu mine când îl priveam; mă fascina dar mă și intriga deopotrivă.

Nu știu ce m-a apucat dintr-o dată că am simțit nevoia să-l cunosc mai bine, să-i vorbesc, să aflu cum gândește.

Voiam să-l întreb dacă l-a citit pe Thoreau, dacă-i plăcea să se plimbe singur noaptea, când nu este nimeni pe stradă. Se simțise vreodată frustrat de lucruri pe care nu le înțelegea?

A simțit vreodată că nimănui pe lumea asta nu-i pasă de el?

Se cunoștea bine?

Oare era curios în privința mea? Aș fi vrut să-i spun ceva, să realizeze că mă interesează.

Dar nu-mi găseam vorbele potrivite și mă simțeam penibil. Nici măcar nu-i știam numele de familie și voiam să aflu atâtea despre el!

Era doar un tip dur sau pretins dur din West End care se întâmpla să aibă ochi frumoși. Am încercat să-mi scot din cap ideea că aș putea să-l cunosc mai bine.

Orice altă fată l-ar fi considerat un tip bine și nu i-ar fi păsat dacă citește Thoreau sau dacă se plimbă noaptea singur.

Când am oprit mașina, plaja era deja plină. Am mers direct în zona unde se adună tinerii, imediat sub arcadă.

Erau mulți acolo; unii cu surful, alții cu skate-ul.

Când am coborît din mașină, m-am simțit foarte importantă, de parcă eram ultimii patru și distracția putea începe abia după sosirea noastră. Când ai trăit

toată viața într-un oraș conservator mărunt, unde viața se concentrează în jurul bibliotecii publice, prima ta dimineață într-un oraș ca Breechwater plin de tineri ți se pare foarte excitantă.

Se apropie un grup de fete care făceau semne cu mâna și-și dădeau coate.

– Ei băieți! strigă una.

– Salut, Richie, zise o blondă înaltă. Trebuia să mă suni aseară.

– O, nu! exclamă Petey.

– Connie și restul... zise Reno, salutând grupul fetelor, cam fără entuziasm.

– Prietenele voastre?

– Nu chiar, zise Billy încercând să-și ridice gulerul jachetei de piele ca pentru a trece neobservat de grupul de fete.

Reno se aplecă spre el.

– Cred că trebuie s-o ștergem cât mai repede de pe aici.

– Sunt de acord, omule, zise Petey, care recuperă lada frigorifică din mașină. N-am chef să pierd ziua cu Connie Hunter și tipele de teapa ei.

– Fetelor, de ce nu veniți cu noi la plajă? Avem loc destul pe pătură și lada plină de bere. Ricky se aplecă spre Peggy. Ei ce zici?

– Îmi pare rău, zise Peggy trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Ricky ridică din umeri neobișnuit să fie respins.

– Mă rog. Apoi își drese glasul: cum crezi că este mai bine.

– Mulțumim pentru drum, dragă, îi zâmbi și Reno; poate ne mai vedem. Desiree, rămâi frumoasă cum ești acum!

– Hai să ne risipim înainte de a ne lăsa luați prizonieri de acele teroriste, sugeră Petey.

Inima mea începu să bată necontrolat. Aș fi vrut să merg cu ei, iar atitudinea lui Peg mă deranja teribil. Acești tipi se purtaseră bine, fuseseră chiar prietenoși, iar un tip ca Billy nu văzusem în viața mea. Ar fi fost de– ajuns să știu că sunt în preajma lui. Știam al naibii de bine că nu aveam cum să ne mai întâlnim.

– Ia-o mai ușor, zise Billy adresându-mi-se. Apoi îmi zâmbi. O luă după ceilalți și săriră parapetul de pe marginea șoselei chiar sub nasul unui polițai strigându-i că se vor întoarce să cumpere bilete pentru plajă.

***

Soarele ardea foarte tare, iar aerul mirosea a sare și loțiuni de plajă. Am ajutat-o pe Peggy să ducă pătura și aparatul de radio.

– De ce n-ai vrut să mergem cu ei, Peg? Păreau băieți de treabă.

– Numai când și-au spus numele am realizat că este ceva în neregulă.

– Ce spui? Îi cunoșteai deja?

– Nu, oftă ea, nu i-am cunoscut, dar am auzit de ei. Când l-am văzut pe Ricky, nu mi-am închipuit că face parte dintr-o bandă ca asta.

– Ce fel de bandă? Ce știi despre ei?

– Mai bine să discutăm despre altceva, bine?

– De ce nu vrei să-mi spui, Peg?

– Uite ce este, zise ea, nu vreau să-ți ascund nimic, dar dacă aș fi știut cine sunt, n-aș fi oprit pentru nimic în lume. Tu nu cunoști orașul ăsta. Aici trăiesc două feluri de oameni: cei ca noi și cei din West End, ca ei.

– Ce vrei să spui?

– Că Breechwater este aproape un oraș și că unii, cu atitudini orășenești s-au mutat în West End și n-au știut să-și educe copii așa cum trebuie. Așa că orașul s-a umplut de niște puști răzgâiați care au impresia că li se cuvine totul. Crede-mă că trebuie să te ții departe de ei. N-au altceva în minte decât lupte de stradă și furturi.

Reno Davidson a intrat și a ieșit din închisoare de la șaisprezece ani. Nici ceilalți nu sunt mai buni. Șeful lor este unul Clifford Wolf. Din cât am auzit, este cel mai rău dintre ei.

– Exact, din ce ai auzit. Dar i-ai cunoscut și n-au încercat nici să te fure nici să te violeze. Nu te-au invitat decât să stăm împreună la plajă; nu-i poți condamna pentru ce ai aflat de la alții. Dacă-i

condamni din auzite poți face la fel și cu mine. Tata susține mereu că sunt nebună. Asta înseamnă că are dreptate?

N-am vrut să fiu rea cu ea, jur că n-am vrut, dar am observat c-am atins o coardă sensibilă. Știu ce înseamnă să fii izolat de societate numai pentru că nu consideră că ești omul potrivit. I-am urât întotdeauna pe snobi, dar a trebuit să trăiesc alături de ei toată viața, am fost cea pe care au insultat-o și detestat-o numai pentru că obișnuiam să gândesc în felul meu.

Am simțit înțelegere pentru băieții aceia. Nimeni nu te lasă să fii ceea ce ești fără luptă.

– Vrei să nu mai pozezi în rebelă cu mine? izbucni Peggy. Nu știu prea multe despre tine, dar nu te pot asocia ticăloșilor de acest gen, nici drogaților. Nu sunt nici neînțeleși, nici îngeri inocenți, ci doar ticăloși. Se adună în haite ca lupii și nu vreau să mai discut despre ei.

Eu am fost fericită să nu mai discutăm acest subiect. Am pretins că nici n-am avut o astfel de discuție și ne-am bucurat de ziua aceea frumoasă. Am înotat, am făcut plajă, am adunat scoici precum copiii.

Și cu toată neînțelegerea în privința autostopiștilor ne-am înțeles destul de bine după aceea.

Dar Peggy făcuse demersuri pentru a lucra în vara respectivă, așa că s-a simțit un pic vinovată că m-a lăsat singură. Și-a cerut scuze de multe ori cu insistență.

Peggy mi-a precizat că nici fratele ei nu va avea prea mult timp să petreacă împreună cu mine, având și el serviciu apoi petrecându-și timpul liber cu iubita. Acest lucru nu m-a deranjat prea tare pentru că mă și vedeam trasă după el prin vreun club obscur.

I-am promis lui Peggy că voi face totul să mă distrez, nicidecum să mă închid în casă. Asta a făcut-o să se simtă mai puțin vinovată. Cei pe care i-am cunoscut acolo au fost o adevărată dezamăgire. Mica bârfă despre cine cu cine ieșea, cine nu mai vorbea cu cine, mi se părea o trivialitate.

Mă simțeam singură uneori, este adevărat, simțeam că nu mă pot încadra nicăieri, dar nu cred că-i păsa cuiva că nu mă simt bine acolo.

Ori de câte ori eram cu moralul la pământ din cauza lui Kimi sau a școlii, păreau stânjeniți și schimbau subiectul foarte repede.

Pe la prânz, dispărea cam toată lumea de pe plajă. Până și vânzătorul de hot dog lăsa gratiile în jos; singurul loc care mai funcționa era barul. În fața lui erau aliniate multe motociclete Harley Davidson.

Eu și Peggy am plecat spre mătușa Frieda. Aerul sărat al mării, soarele, mă amețiseră un pic și simțeam o durere acută în plămâni de câte ori trăgeam aer în piept. Mă simțeam ușor obosită și abia așteptam ca Peggy să se țină de cuvânt, să-mi ofere o baie caldă, o masă bună și cearșafuri curate.

Mătușa ne-a așteptat la ușă. Era neschimbată, doar cu câteva fire albe mai mult. Îmi amintea de o vrabie

gălăgioasă pentru că se tot învârtea în jurul meu repetându-mi că am crescut mult și că semăn tot mai mult cu mama. Mă strânse tare în brațe de-am crezut c-o să-mi rupă oasele. Între timp, unchiul Herb veni să mă sărute și-mi duse bagajele în camera de oaspeți. Frieda lansa întrebare după întrebare ca o mitralieră, încât nici nu apucam să-i răspund. În cele din urmă, i se făcu milă de mine și mă lăsă să urc în camera mea, să fac o baie și să despachetez.

M-am pregătit pentru masă. Veni și Frank însoțit de prietena sa, o brunetă drăguță pe nume Pam. Era o fată foarte prietenoasă, așa că, în curând începurăm să vorbim în largul nostru. După masă, mătușa Frieda ne ghici în cărți, în timp ce unchiul Herb se strecură discret din cameră să-și citească ziarul în liniște.

Era o atmosferă atât de diferită de cea din casa tatălui meu! Înainte să plece Pam m-a invitat acasă la ea la o petrecere ce urma să aibă loc a doua zi și bineînțeles c-am acceptat. Ce aveam de pierdut?

Când m-am culcat, am revăzut cu ochii minții evenimentele de peste zi. M-am gândit la tata și la Kimi fericiți, uitând complet de existența mea, ceea ce nu era ceva nou pentru mine. M-am gândit apoi la Billy, la ochii lui superbi și la cicatricea de pe brațul lui. Peggy nu avea dreptate, nu poți judeca o persoană numai după ce afli de la ceilalți.

Poate mă voi mai întâlni cu acei băieți vreodată pe plajă. Dar cred că nu-și vor mai aminti de mine. Nu

puteam să adorm, cu toate că eram atât de obosită. Camera în care mă aflam și cu care nu eram obișnuită mă făcea să rămân trează.

Mă întrebam dacă mătușa și unchiul se bucurau că rămâneam în casa lor cele două luni de vacanță. Erau drăguți cu mine, dar nu cred că erau prea fericiți că venisem pe capul lor.

Eram plictisită și mi-am imaginat ce-aș putea face pentru a depăși starea aasta. Mă imaginam mergând pe autostrada pe care nu circula nimeni pe timp de iarnă, sub zero grade. Copacii de pe drum erau plini de ace de gheață și din gură îmi ieșeau aburi. Deodată am dat peste un accident oribil de motocicletă. Aceasta era contorsionată, iar pe marginea drumului am observat o siluetă îmbrăcată în costum negru de piele, plină de sânge. Am alergat spre locul acela și m-am luptat să trag corpul până la o cabană.

Înăuntru am aprins un foc și l-am învelit pe motociclist în pături. Gemea încet, iar eu i-am sprijinit capul în poală. Era Billy, care și-a deschis acei ochi superbi, albaștri, a clipit de câteva ori, apoi mi-a zâmbit recunoscător.

– Te simți bine? l-am întrebat eu.

– Desiree, șopti el, mi-ai salvat viața. Ești un înger. Pot să-ți pun o singură întrebare?

– Sigur că da.

– Ai citit vreodată Thoreau?

Capitolul 3

Am pierdut vreo două ore pregătindu-mă pentru petrecerea lui Pam. Cred c-am schimbat vreo zece toalete în fața oglinzii și le-am aruncat plină de dezgust. Nimic nu-mi stătea bine. În cele din urmă m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi foarte strânși pe picior, o bluză și sandale. M-am chinuit mult cu ajutorul foenului să-mi îndrept părul după ce-l dădusem cu tot felul de balsamuri și am obținut efectul contrar. Prinsesem ceva culoare cu o zi înainte la plajă și îmi pusese în evidență ochii verzi. Mi-am terminat machiajul și mi s-a părut că nu arăt prea rău.

Peggy era la o întâlnire în seara aceea, așa că, acasă mă aflam doar eu cu Frank. Nu mă așteptam ca petrecerea lui Pam să fie o adunătură de colegi care să joace canastă, dar oricum nu mi-am închipuit ce avea să urmeze. Clădirea în care locuia Pam avea un șir de mașini în față, iar gazonul era plin de cutii de bere

și sticle goale de lichior. Trei invitați dansau, un altul vomita pe una din alei. Ferestrele erau larg deschise, iar muzica rock era dată la maximum încât făcea și câinii din cartier să urle.

Frank era roșu la față și arăta foarte fioros. Când deschise o ușă, un corp căzu lângă noi. Am fost convinsă că tipul își rupsese gâtul, dar nici vorbă, acesta ne zâmbi încântat de ce făcuse, mai ales că reușise să ne sperie.

– Ce petrecere! zise el. Luați-vă câte o bere.

O găsirăm pe Pam în bucătărie, unde pregătea o supă de ceapă.

– Ce dracului se întâmplă aici, Pam? răcni Frank.

– Ce vrei să pui? Suntem la petrecere, doar! Uite, gustă din supa asta.

– Petrecere? De unde ai adunat toate creaturile astea?

– Au venit mai mulți decât m-am așteptat.

– Mai mulți, spui? Parcă este un circ! Cum ai lăsat astfel de persoane în casă?

– De ce te deranjează? Ai mei lipsesc câteva zile de acasă și am strâns tot ce este de valoare.

– Sper să nu dărâme și acoperișul. Nu crezi că va veni și poliția la hărmălaia de aici?

– De ce ești atât de agitat, Frank, este casa mea!

Frank se încruntă.

– Vino sus, te rog, vreau să stăm de vorbă.

– De ce? Care este problema?

– Ești băută, asta este, toți invitații ăștia scormonesc până și acoperișul, iar tu faci liniștită supă de ceapă.

Frank o remorcă pe scări, apoi se auzi ușa trântindu-se, dar muzica le acoperi vocile.

M-am așezat pe un scaun de bucătărie din plastic și mi-am aprins o țigară. Era grozav, mi-am spus eu. Ce să fi făcut? Mai era o fată care discuta la telefon, dar nu putea auzi mare lucru din cauza muzicii date la maximum.

– Da, mamă. Nu, ți-am spus, sunt acasă la o prietenă. Vreau să dorm aici peste noapte, părinții ei n-au nimic împotrivă. Nu, mamă nu sunt la o petrecere. Se aude televizorul.

Am trecut pe lângă ea și am coborît scările la subsol. Nu m-a observat nimeni. Am ajuns într-o încăpere plină de fum

cu prea multă lume care dansa, apoi urcau scările și se rostogoleau de acolo. Chiar în mijloc cânta o orchestră de puști condusă de unul care-și scutura capul de parcă era un mop.

Am trecut peste cordoanele chitarelor electrice și am văzut în față un maldăr de veste și jachete de piele. Căutam un colț mai retras dar toate erau ocupate de cupluri înlănțuite.

Un păcălici înalt se lovi de mine. Doamne, nu lăsa blegul ăsta să cadă peste mine! Tipul mă privi clipi de

câteva ori apoi după ce se clătină de câteva ori, se prinse de spătarul unui scaun să nu cadă. Îmi întinse un covrigel.

– Bună iubito, zise el. La mulți ani!

M-am strecurat din locul acela înainte ca omul să înceapă să-și depene povestea vieții. Am găsit un loc la bar unde am început să discut cu o fată de vreo cincisprezece ani, Alison Fulton. Era artistă, sau mă rog, așa pretindea. S-a oferit să-mi picteze jacheta de piele. Putea să-mi facă orice copertă de album pentru douăzeci și cinci de dolari. Sora ei geamănă, Ivy, care stătea lângă ea, picta și desena la fel de bine. Am început să discutăm despre rock and roll. Vorbeam despre un concert pe care-l văzuserăm toate când auzirăm un zgomot foarte puternic de sus. Mi s-a părut c-a căzut careva pe fereastră, apoi am auzit țipete și zgomot făcut de cizme pe scară.

Ivy îmi spuse:

– Ăștia sunt băieții, au venit cu berea.

Aceștia apărură în capul scărilor, strigând la toată lumea să facă loc. Erau cei trei: Reno, Ricky și Petey, iar în urma lor venea și Billy cu geanta frigorifică pe umăr.

– Am adus berea, băieți, strigă Petey.

– Ăștia sunt tipii noștri, zise Ivy, o să ți-i prezentăm.

– Ei, ia uitați-vă cine este aici, zise Reno arătând cu degetul spre mine. Cei din jur îi făcură loc, iar eu am avut impresia că se cam temeau de el.

Ricky îmi zâmbi.

– Ce este, prințeso? Avea câte o fată atârnată de fiecare braț.

Billy veni spre bar, unde așeză geanta frigorifică, apoi aprinse o țigară pe care i-o pasă lui Petey care strângea banii. Deschise o cutie și mi-o întinse.

– Nu ne așteptam să te găsim aici, zise el, iar eu nu știam dacă era sau nu bucuros să mă vadă.

– Așa este, zise și Petey cu gura plină de covrigi, am crezut c-ai plecat din oraș deja.

– Nu, voi rămâne aici toată vacanța de vară. Vărul meu este prietenul lui Pam.

– Cine este Pam?

– Gazda.

– Noi am auzit că este o petrecere în oraș și ne-am prezentat să mai însuflețim atmosfera.

– Nici măcar nu m-ați salutat, veni Ivy.

– Bună, Ivy, bună Alison. Sunteți fericite?

Mica orchestră făcu o pauză și puseră imediat muzică la casetofon, de fapt, preferințele lui Reno. Din acel moment nu se mai dansă și am profitat de ocazie să mai dau o raită prin casă. Majoritatea celor prezenți erau de vârsta mea și deși nu păreau a se cunoaște de la liceu, fiind o structură cam neomogenă, nu apărură discuții, certuri. Toți voiau să se bucure că sunt împreună, că au muzică, mâncare. Nu se întâmpla nimic din ce aflasem de la Peggy că se întâmplă.

Dar după o vreme atmosfera începu să se încingă și chiar mă întrebam dacă nu era bine ca Pam să vină

puțin să mai liniștească spiritele. Începuseră să toarne bere pe canapele și stingă țigările pe covor.

Orchestra reîncepu să cânte o baladă, probabil în speranța că-i va trezi și calma pe rockerii beți, dar fără rezultat.

Ivy și Alison mă considerau deja de-a lor și mă duseră să mă prezinte altor prieteni. Mă acceptaseră foarte ușor văzând că-i cunosc pe Reno și prietenii lui. După câteva beri m-am împrietenit cu toată lumea și nu-mi mai păsa dacă dărâmam casa. Ricky își luă chitara și se alătură orchestrei, care îl acceptă fără împotrivire și am observat că erau foarte detașați, că melodiile pe care le cântau erau cunoscute de toți. Cu această ocazie, am realizat că dacă ești disperat să fii luat în seamă obții exact contrariul, dar dacă nu-ți pasă de cei din jur, îți cad la picioare.

Billy mă luă de braț.

– Vino sus cu mine un minut!

Ivy și Alison schimbară priviri. Eu am realizat că nu eram singura care considera că are ochi frumoși.

– Unde mergem? l-am întrebat, dar el nu mi-a răspuns. Eram nervoasă, neștiind ce voia să facă și inima îmi bătea tare. N-aveam chef să mă combin cu el, dacă asta urmărea. Dar îmi plăcea, ăsta era adevărul, și nu mi-ar fi displăcut dacă aș fi știut că și el mă place. De fapt, nu știam cum să procedez. Nu voiam să las impresia că se putea distra cu mine, spunându-mi apoi că putem rămâne prieteni. Mai știam că dacă ne-am fi

sărutat, dacă mi-ar fi spus vorbe frumoase, m-ar fi rănit fără să știe. Dacă ar fi făcut asta n-aș mai putea să-l privesc în ochi pentru că m-aș îndrăgosti de el.

Era un tip periculos. I-am dat ocazia să-mi întoarcă viața pe dos, deși nu-l cunoșteam. Deschise o ușă și aprinse lumina.

– O baie? am întrebat. Voiai să vin la baie cu tine?

– Da, zise el râzând. Ce credeai? Se așeză pe marginea căzii. Vreau să mă ajuți, să cauți în dulapul cu medicamente.

– Cu ce scop? Cauți ceva pastile?

– Numai niște spirt. Vrei să mi-l pui în ureche?

Îmi întinse un cercel cu diamant și atunci am observat urmele de sânge de pe tricoul lui. Își dădu părul la o parte și am văzut că era plin tot umărul, de fapt, iar din ureche unde avea o rană urâtă, îi curgea mult sânge.

– Ce ți-ai făcut?

– L-am lăsat pe Reno să-mi facă gaură în ureche.

– Cu ce? Cu lama?

– Pare interesant, nu?

El începu să râdă; avea un simț al umorului cam morbid. M-am mai domolit pentru că bietul băiat nu voia mare lucru de la mine, în timp ce eu mă așteptam să-mi facă curte.

I-am șters urechea cu alcool și cred că-l durea ca naiba dar n-a protestat.

– Nu semeni deloc cu vara ta.

– Peggy o cheamă. Stau la ea în vacanță. Îmi pare rău c-a fost atât de rea cu tine. N-a vrut să fie așa, numai că nu era în apele ei. Când ajungi s-o cunoști nu ți se mai pare rea.

– Știu ce are cu noi; nu-i pac cei din West End. Dar asta nu înseamnă nimic, multora le displace acest cartier. Nu vrem decât să ne distrăm, atâta tot.

– Mi-a spus și Peggy, dar a adăugat că sunteți ca o haită de lupi.

– Are dreptate.

– Știu. Ea a spus-o ca o insultă, dar în realitate nu este așa. Uneori, cei ca Peggy, care au prea mult nu mai știu care sunt prioritățile.

Nu știam cum să-i spun cât de mult îl invidiam. Aveam tot ce se putea cumpăra cu bani, dar fără însemnătate pentru mine. Era un singur lucru pe care mi-l doream, dar acela nu se putea cumpăra cu cartea de credit.

– Acolo unde trăiești ai de a face cu tipi duri?

– Duri?

– Da, cei ca noi; costume de piele neagră, rock and roll... și altele. Nu faci parte din găștile noastre, nu?

Da, voia să știe dacă mă mai interesa și altceva în afară de fotbal și alte jocuri.

– Nu, nu cred că am structura necesară. Iar în Davisville nu prea sunt astfel de găști.

Mi-a părut imediat rău c-am spus asta, pentru că el m-a clasat imediat în categoria lui Peggy și a altor snoabe.

– Asta înseamnă că te duci la o școală de bani gata. Nu ai cum să devii o dură când ți se oferă totul pe tavă. Unii nu au nevoie de învețe să lupte; ești una din ei?

Era o acuzație și într-un fel, avea dreptate; niciodată nu mi-au lipsit banii, sau hainele. Niciodată n-a trebuit să lupt pentru supraviețuire. Eu îmi duceam însă propria-mi luptă tăcută. Încercam să mă susțin în orice fel ca să nu cedez. Asta nu mă făcea dură?

– Nu, nu sunt o dură. Dar faptul că tata are bani nu înseamnă că sunt o proastă fără minte, fără profunzime. Tot așa cum traiul în West End nu te face hoț sau ucigaș. Poate că trăiesc într-un oraș bogat, dar nu înseamnă că mă simt ca acasă. Nu te pot compătimi pentru viața pe care o duci pentru că tu, cel puțin, te recunoști în ceea ce trăiești. Eu nu-mi găsesc locul nici aici, nici la Davisville. Nu mă simt în largul meu nicăieri, înțelegi?

Simțeam că dacă voi continua așa voi izbucni în lacrimi. Mă simțeam trădată și descoperită pentru că mă făcuse să spun prea multe. Mă făcusem de râs, exact așa cum dorise el.

– Desiree?

– Mda.

– Simt că ești foarte singură.

– Tu ce crezi?

– Eu cred că... te cam plac. E grozav să fii neînțeles și singuratic. Toți tipii duri sunt și singuratici.

Încercam din greu să ne înțelegem, dar era ca și cum am fi încercat să ne sintetizăm viața în două fraze. Iar cuvintele potrivite refuzau să apară.

– Un prieten este un prieten, dar un tip dur este ca un frate, unul care se pune în fața glonțului pentru tine. Înțelegi?

– Cred că da.

Billy îmi întinse cercelul. Eu i-am dat părul la o parte cu mâna stângă în timp ce cu dreapta i-am introdus cercelul în ureche. Avea părul blond-castaniu până la umeri, ondulat. Era moale ca părul de copil. M-am aplecat asupra lui pentru a-i introduce cercelul în ureche. Mirosea destul de bine, a săpun și a piele. Îmi tremurau mâinile și m-am întrebat dacă apropierea lui mă făcea să am reacții necontrolate.

Baia lui Pam nu era cel mai romantic loc, dar dacă Billy m-ar fi sărutat, n-aș fi opus rezistență. Dar deodată cineva lovi cu piciorul ușa băii și aproape că am căzut pe jos.

– Aici erai! Te-am căutat peste tot. M-ai speriat.

Am știut imediat că era fratele lui Billy. Părea ceva mai mare, avea aceiași ochi albaștri și păr blond dar era mai înalt și mai musculos. Mă cercetă din priviri, apoi zâmbi și întrebă:

– Ea cine este?

– Desiree, el este fratele meu, Cliff.

Așadar, acesta era cel mai năbădăios tip din Breechwater, după cum spunea Peggy.

Cliff făcu semn spre mine apoi observă sângele de la urechea lui Billy.

– Ce-ai făcut? L-ai mușcat?

Eu am roșit.

– Reno mi-a făcut gaura în ureche, zise Billy.

Cliff începu să râdă.

– Sper că nu i-ai rămas dator pentru porcăria asta!

Ne-am întors la petrecere, iar eu m-am simțit nesperat de bine, simțind că stabilisem un contact cu Billy, că începusem să înțeleg ce înseamnă să fii un dur. Nici măcar Clifford Wolf nu mă mai impresiona.

Era ușor de înțeles de ce unii ca Ricky și Petey îl urmau pe Clifford. Am observat că toți care-l vedeau pe Clifford îl considerau perfect, plin de calități, îl stimau.

Clifford și băieții lui mai erau încă centrul atenției pe la miezul nopții, iar eu mă simțeam onorată să fiu considerată în gașca lor, pentru că ei nu acordau nici o atenție celor pe care nu-i considerau „frații"lor.

Când mă găsi Frank afară stând de vorbă cu ei, nu spuse nimic, dar am realizat imediat că a fost neplăcut surprins. Mi-a spus că este gata să mă ducă acasă. Billy m-a condus la mașină.

– Ce faci marți? mă întrebă el.

– Nu știu, am răspuns eu, nu mi-am făcut planuri încă.

– Atunci, ne întâlnim la douăsprezece în fața farmaciei din oraș.

Era mai mult un ordin decât o invitație, așa m-am grăbit să mă duc.

Capitolul 4

Când m-am trezit marți dimineața, turna cu găleata, cerul era înnorat, cenușiu. Nu va fi acolo, mi-am spus, în timp ce mă pregăteam să mă duc la întâlnire. Mă duceam la farmacie să stau acolo în ploaie, să aștept pe cineva care nu va veni.

Am plecat devreme de acasă și am ajuns înainte de douăsprezece. M-am uitat în vitrina farmaciei să văd cum îmi stă părul, am observat că eram stropită de toate mașinile care luau curba. Deodată, o camionetă Ford roșie, opri în dreptul meu.

– Hei, Desiree, urcă, strigă Alison din spate.

Billy îmi întinse mâna să mă ajute să urc.

Ne așezarăm pe niște cauciucuri care miroseau cam urât, acoperite cu pături militare. Se aflau acolo Billy, Petey, gemenii Fulton, Ricky si eu. Clifford era în față, cu Reno; Billy mi-a spus că Reno economisise bani și cumpărase camioneta asta.

– Unde ne duce Reno?

– La un depozit. E cel mai bun loc pe ploaie.

– Nu înțeleg, am zis eu.

– Este un loc pe care l-a descoperit fratele meu acum câțiva ani, pe care-l folosim drept club. E grozav, o să-ți placă.

Acel depozit era cel mai bine păzit secret din Breechwater. Numai prietenii lui Clifford aveau voie să meargă acolo. Nici poliția nu știa despre el.

Reno parcă mașina în fața unei clădiri și ne-am strecurat cu toții prin niște garduri din spatele parcării, apoi am trecut peste o porțiune cu tot felul de deșeuri de mobilă, bălți, mașini abandonate. Ploua cu găleata.

– Haideți mai repede, ne strigă Ricky, când un fulger se dezlănțui chiar deasupra capetelor noastre.

Am rupt-o la fugă am escaladat un gard de cărămidă, apoi am sărit un șanț. Eram uzi până la piele când am ajuns acolo, iar șiroaiele de apă mi se scurgeau pe spate. Cliff ne-a condus prin spatele clădirii unde buruienile erau de un stat de om.

Clifford dădu cu greutate la o parte o bucată de beton, am intrat și mi-au trebuit câteva secunde pentru ca ochii să mi se obișnuiască în întuneric. Nici nu puteam distinge figurile celor din jur.

Deodată, Reno se crispă.

– Cineva a pus în funcțiune generatorul din spate. Îl auziți? Depozitul abandonat vibra.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– A intrat cineva aici, zise Cliff, tensionat.

Ivy și Alison stăteau lipite una de alta, ca oile dintr-o turmă pe timp de ploaie, care au simțit prezența unui lup în preajmă.

Cliff aprinse lampa de benzină aflată pe ușă, care aruncă o lumină galbenă în încăpere. Am văzut atunci două rânduri de bancuri de lucru, niște mașini vechi. Pereții vopsiți într-un verde imposibil erau murdari de vopsea veche și mâzgâliți cu grafitti. Era un loc lugubru, întunecat, părea decorul potrivit pentru un film horror.

– Este cineva aici, zise Petey, niciodată nu lăsăm generatorul în funcțiune.

Mi s-a făcut teamă și am pus mâna pe brațul lui Billy.

– Poate au venit alții înainte, sugeră Alison.

– Alison, gândește înainte de a vorbi! Cum ar fi putut să dea la o parte ușa aia de metal?Sper că nu te-a luat gura pe dinainte despre locul ăsta? o întrebă Cliff.

– Nu, răspunse Alison.

– Poate a dat cineva peste el din întâmplare. Să sperăm doar că nu este poliția, sau că nu s-a luat careva după noi...

Cliff avea mulți prieteni, dar și dușmani.

– Poate David Simpson? Nu i-a trecut că l-a prins pe Ricky cu iubita lui, sugeră Ivy.

Cliff puse o mână pe umărul lui Reno.

– Vino cu mine, spuse el.

Cliff porni cu pași ușori ca de pisică, iar Ivy mă prinse de mână:

– Nu te duce după ei, nu poți ști ce se întâmplă, jumătate din oraș are ceva împotriva lor.

Mi-am amintit ce--mi spusese și Peggy și parcă mi s-a strâns inima.

Deodată, s-a auzit un zgomot care venea din spatele ușii.

Cliff ridică bara metalică deasupra capului și atinse ușa cu mâna. Îl vedeam din spate și i-am observat mușchii încordați.

Billy, cu aceleași mișcări agile de felină, îl urma îndeaproape și l-am observat scoțând cuțitul din cizmă.

– Deschide ușa aia ca să-ți zbor creierii! se auzi din spatele ușii.

Aceasta fu deschisă cu o mișcare forțată, brutală, iar Cliff căzu rostogolindu-se la pământ, încleștat în luptă cu o altă siluetă. Alison începu să țipe.

Clifford își înfipse mâinile în umerii celui cu care se confrunta, apoi deodată încremeni. Se auzi un râs puternic. Am ridicat privirea în sus, de acolo de unde se auzise râsul, realizând că se mai afla cineva în încăpere.

Într-un colț sta ghemuită o fată frumoasă, brunetă, cu părul lung, cu un pistol în mână.

– Puteam să-ți zbor creierii, Cliff! zise ea, după ce se potoli din râs.

– Iar eu i-aș fi putut rupe coloana amicului tău, sări Cliff furios. Ce dracului este cu voi aici? Clifford îl ajută pe cel cu care se luptase să se ridice. Am auzit generatorul mergând și ne-am dat seama că este cineva aici.

Cel pe care-l ajutase Cliff să se ridice își scutură hainele, trecându-și mâna prin păr. Era un tânăr frumos cu trăsături regulate.

– Ce naiba făceai aici, Spike? Te jucai de-a hoții și vardiștii?

– Am fost urmăriți, omule, și ne-am refugiat aici. Eu aș fi fugit dacă eram singur, dar fiind cu Violet nu puteam risca să fiu prins.

– Cine te urmărea, omule?

– La Rocca, băiatul polițaiului. Seamănă cu taică-su. Are aceleași apucături. Știi că i-am promis c-o să-l omor oricum, când se va ivi ocazia. Cineva a început să-l sune noaptea acasă să-l amenințe. Bătrâna lui, care suferă de inimă i-a făcut scandal. LaRocca și-a închipuit că sunt eu și de asta a început să mă urmărească. Dar cine mai este cu voi acolo? întrebă el.

– Desiree, zise Billy. El este Spike Divall.

– Salut, zise el.

Eu i-am răspuns înclinând din cap.

Violet apăru și ea din colțul în care se aflase.

– Ea este prietena mea, Violet.

– Salut, zise fata, ce situație idioată de a cunoaște pe cineva!

Eu m-am uitat lung la pistolul pe care fata îl avea în mână.

– Ai și permis de port armă?

Violet mă privi lung de parcă mă considera căzută din lună după ce i-am pus o astfel de întrebare, așa că m-am temut să continuu.

Ajunserăm la primul etaj al depozitului care în comparație cu parterul arăta precum Hiltonul. Reno rezolvase cu generatorul, așa că era lumină peste tot acum. Se pare că aici fuseseră birouri. Pereții erau capitonați, pe jos erau covoare.

Pe un perete se afla o canapea cu o masă de cafea în față. În mijlocul încăperii am văzut o masă cu scaune. Ridicându-mi privirea pe pereți, am remarcat foarte multe postere cu zodiacul, imagini psihedelice, fotografii de formații rock. Alt perete era plin de graffiti.

Mobila fusese adusă aici după cum aveam să aflu, de gemenii Fulton, luată de la bunicii lor care se mutaseră în Florida.

Aduseseră fotolii de piele, masa, canapeaua, câteva perne decorative.

Restul fusese adus de Cliff și Reno: scaune de răchită, trei steaguri americane, chiar și o saltea matlasată.

– Nu-ți merge mintea, Spike, puteai să-l atragi aici pe individ, zise Reno, de parcă era dezamăgit că nu mai avea loc nici o bătaie.

– Alt deștept! exclamă Billy, oferindu-mi o cutie cu bere. Să afle fiul polițaiului că am pătruns ilegal pe o proprietate?

– După mințile voastre atât de deștepte, cum era bine să procedez? îi întrebă Spike enervat. Să mă iau la bătaie cu ei ca să ne termine? Pe mine, ca pe mine, dar cu Violet ce făceam?

– Știu, admise Reno, dar dacă află polițaii de locul ăsta s-a zis cu noi!

Violet îi potoli:

– Parcă vorbisem că folosim locul ăsta când nu mai suportăm atmosfera de acasă sau când suntem urmăriți!

– Și tu ce făceai Violet, îl păzeai pe Spike cu pistolul?

Ea începu să râdă.

– Nu-mi spune că nu-mi stă bine cu jucăria asta în mână, sau nu cumva vă este frică? Nu aveți încredere în mine?

– Nu, spuseră Reno și Cliff într-un glas.

Ne-am făcut comozi pe canapea proptindu-ne spatele cu pernele decorative.

Cliff dădu drumul la radio iar Petey începu să caute casete pe care să le ascultăm.

Cliff se întinse pe podea, pe steagul american.

– Bill, zise el la un moment dat, mă gândeam la vacanțele pe care le petreceam în Jersey cu ai noștri. Când tata mai era cu noi. Dumnezeule! Vedeam mii de stele! Îți amintești, Billy?

– Mda, zise acesta, cam neconvins.

– Mă întreb adesea de ce de aici nu se văd atâtea stele. Poate din cauza poluării?

– Probabil, răspunse Billy. Îl privea pe Cliff de parcă s-ar fi uitat la un portret pe care nu-l înțelegea. Mă întrebam dacă era conștient ce mult semăna cu fratele său. Aveau amândoi ochii albaștri, dar ai lui Cliff erau migdalați, în timp ce ai lui Billy erau rotunzi și foarte mari, de parcă încercau să cuprindă tot ce se putea.

La început n-am realizat ce-i deosebea, dar cu timpul am înțeles; Cliff avea aptitudini de conducător. Se vedea asta după felul de a ne învălui pe toți într-o singură privire, după forța pe care o degaja.

Dar chiar dacă acest Cliff își avea prietenii la degetul mic, făcea totul pentru ei. Era capabil să ucidă pentru cei din gașcă.

La fel și Reno, și-ar fi dat sufletul pentru fiecare din noi. Poate tocmai de aceea erau foarte buni prieteni.

După cum spunea Billy, un frate este cel care se așază în fața glonțului pentru tine. Nu este un stil de viață care să fie înțeles de cei din Davisville, de exemplu. Cu părinți bogați și influenți, nu sunt nevoiți să lupte pentru a trăi; nu sunt nevoiți să suporte ceea

ce nu vor.Viețile lor nu sunt în pericol atunci când le mor părinții sau dau faliment. Nu simt niciodată foamea sau frigul, nu sunt nevoiți să muncească sau să vândă droguri pentru a-și hrăni frații mai mici.

Am simțit că toată viața am trăit ferită de rele, de parcă aș fi existat într-un ambalaj de plastic, deși nu simțeam că acela este mediul meu. Am realizat în prima zi petrecută la depozit, că în viața mea se petrecuseră prea multe pentru ca să mai pot avea încredere în cineva. Eram cinică și suspicioasă pentru că nu aveam încredere în propriul meu tată, iar cunoștințele mele din Davisville erau persoane reci, neprietenoase. Doar mama fusese bună cu mine. Un giuvaier al universului. Și ce câștigase? Un soț alcoolic, treizeci și trei de ani de mizerie și alte privațiuni. Murise pe un pat de spital.

Mie nu mi se va întâmpla la fel.

Cliff, Reno, Vi și Billy înțeleseseră că viața nu le este datoare. Nu se așteptau la nimic din partea societății. Și atunci, de ce să se supună părinților, regulilor, să renunțe la ce le putea face plăcere?

Își urmau propriul cod de legi. Una singură rămânea nerespectată în mica lor comunitate; ca fiecare să aibă grijă de sine, dar când lucrurile se complică și unul este prea plin de ură pentru a rezista singur să ceară ajutor. Iar celălalt să-l sprijine până la moarte.

O altă regulă era de a-și bate joc de raporturile părinți-copii.

Întotdeauna, furtuna îi face pe oameni să vrea să fie împreună, de parcă asta le-ar ușura clipele de teamă. Noi ne-am adunat ca niște iepuri speriați în acel depozit și pentru prima oară eu am simțit că sunt ca în familie. Am vorbit despre filme, luptele dintre găști, despre furturile din magazine, mai ales din cele de băuturi.

Am ascultat cu atenție ce spuneau cei mai vechi. Reno nu numai că era genul clasic de motociclist cu părul lui lung mătăsos, cu trăsăturile dure, care se îmblânzeau doar atunci când zâmbea și ochii de culoarea mării, dar visa încontinuu la călătorii lungi pe motocicletă, să nu stea prea mult pe loc.

Rick se visa în lumea muzicii și voia să trăiască în Berverly Hills. Era încântător felul în care povestea toate astea.

Petey își dorea o văduvă bogată, un Jaguar și un papagal african vorbitor.

Violet m-a impresionat cel mai mult. Era o fată frumoasă, cu părul lung, ciocolatiu, cu ochi de culoarea lavandei, foarte pătrunzători.

Nimic n-o intimida, nimic n-o făcea să nu se simtă bine.

Toți din grup o protejau cu toată atitudinea ei ; dar ea putea să-și poarte singură de grijă, nu avea nevoie de atenția lor.

Vi era o persoană foarte energică, dar și o fire schimbătoare. Acum se juca și se tachina cu Ricky pentru ca imediat să se retragă singură într-un colț. După alte cinci minute dansa, și insista să mergem la cine știe ce club, sau îi îndemna pe alții la fapte pe care ea însăși nu îndrăznea să le comită. Îl făcu pe Spike să urce într-un copac înalt pe ploaie să-i aducă o floare de măr. Acesta fu aproape să cadă de câteva ori, dar reuși să i-o aducă. Dar ei nu-i păsa că-l pusese în primejdie. Voia să-i testeze pe cei din jur, să vadă până unde puteau ajunge.

Deodată, m-am trezit într-o altă dimensiune care nu credeam să existe.

Eram pe o scenă unde actorii erau îmbrăcați în blugi, toți erau aroganți, mândri și reci. Între ei puteai rezista doar dacă erai dur. Dar aici, în compania prietenilor, toți se comportau altfel; aici totul era bine, ca într-o familie.

Deodată, am avut o revelație, am înțeles ce mi-a lipsit toată viața: o familie. Nimeni nu m-a iubit niciodată; poate doar mama care murise deja de șase ani.

Acest grup de duri era diferit de tot ce cunoscusem până atunci. Erau oameni speciali și se mândreau cu asta. Puteau să se bată când vreunul din ei o lua razna, dar asta nu însemna că nu le mai păsa de cel cu care se bătuseră.

Eu n-am avut niciodată pe cineva de care să-mi pese, sau căruia să-i pese de mine. N-am avut pe cineva care să lupte pentru mine sau pentru care să lupt.

Nu pot spune c-am fost acceptată imediat în grup. Respectul se câștigă cu timpul. Dar atunci, în ziua aceea la depozit, am simțit că găsisem ceva ce-mi lipsise toată viața: o familie. Și aveam dreptul la ea!

***

La câteva zile după ce am cunoscut-o pe Violet Banks, m-a sunat, invitându-mă la cumpărături. Invitația ei m-a uimit; nu puteam spune că nu ne-am înțeles de câte ori ne-am văzut, dar asta nu însemna că puteam ajunge prietene.

Am luat autobuzul până la Millcrest Hall. Millcrest era cel mai mare mall cu trei etaje, cinematograf, restaurante, patru fântâni, și teatru. Vara, era un loc decent, în care te puteai întâlni cu prietenii.

Banii ni s-au evaporat imediat. Vi a cumpărat o pereche de pantaloni, după ce a probat vreo jumătate de magazin, apoi o bluză vernil, căreia i-a tăiat mânecile când ajuns acasă. Eu mi-am cumpărat două bluze, niște postere, dintre care unul i l-am dăruit ei.

Am intrat într-o cafenea apoi să mâncăm un sandviș, apoi am cumpărat niște pâine veche să hrănim lebedele de pe un eleșteu din apropiere. Am

vorbit mult; la început am fost mai reținute, apoi ne-am dat drumul la gură. Am descoperit că ne plăcea ciocolata cu mentă, filmele cu gangsteri.

Am fi vrut să ne așezăm la umbra unei sălcii, dar murdăria lebedelor ne-a alungat repede de acolo. Ne-am așezat pe o bancă urmărind lumea care trecea prin fața noastră. Cuplurile se plimbau de mână, copiii alergau lebedele. Ne-am simțit destul de bine acolo la soare.

Se organizase tocmai atunci o cununie la picioarele podului. Fotograful care se încălzise își ștergea adesea fruntea transpirată, copiii invitaților făceau zgomot și aceștia îi mai pocneau, lucru care m-a indignat teribil, pentru că nu suport să văd copii bătuți.

Era ca dintr-un film cu Laurel și Hardy. Mireasa era foarte urâtă, iar maică-sa părea că răsuflă ușurată că găsise un fraier s-o scape de ea. Ginerele era genul de bărbat care participă la toate concursurile organizate la televiziune.

Era și un băiat de vârsta noastră la nuntă, îmbrăcat corect și spilcuit, într-un costum negru.

– Ce circ! am exclamat. Eu nu mă voi lăsa pradă unei astfel de manifestări ieftine.

– Nu? Pari genul căruia să-i placă o nuntă convențională!

– Nu, vreau să fug cu iubitul meu, este mai romantic să te căsătorești sub clar de lună. Doar eu, soțul meu și stelele. Ne vom scrie singuri jurămintele.

– N-ar fi legal, zise Vi.

– Am putea semna actele mai târziu...

Vi ridică din umeri.

– Cred că da.

Eu am simțit nevoia să mă explic, pentru ca să nu creadă că sunt vreo închipuită, care-și dorește o nuntă clasică.

– Întotdeauna mi-am dorit să mă mărit în mijlocul naturii; nu suport nunta într-o biserică aglomerată, unde nu ascultă nimeni predica. Toată povestea cu Romeo, Julieta... balconul... mi se pare ruptă de realitate și nesinceră.

Violet își aruncă părul spre spate.

– Eu vreau alt fel de nuntă. Toți invitații să poarte negru și purpuriu. Vreau trandafiri negri.

– Mi se pare morbid, am murmurat eu.

– Da, știu. Dar în luna de miere aș vrea ceva inedit. Ce zici de o călătorie în Valea Morții?

– Unde este asta?

– În deșert, undeva.

– Nu, altundeva, într-un loc mai ciudat.

Voiam să-i sugerez un spital de boli nervoase, dar nu voiam să se supere pe mine, așa că mi-am ținut gura.

– Cred că m-aș simți bine în Rusia. Acolo cred că persistă încă o societate utopică. Sunt cam bulversați acum, dar eu aș putea îndrepta lucrurile.

De atunci nu mi-a mai fost teamă să-i spun ceva. Indiferent cât de ciudate, ideile mele erau nimic comparate cu ale ei!

În stația de autobuz, Vi a adus în discuție un subiect dureros: casa, familia. Vi locuia cu mama ei. Tatăl le părăsise de cum se născuse și nu-l cunoștea.

Prietenii erau adevărata ei familie. Mai ales Spike însemna mult pentru ea. Știu că-l iubea, deși nu mi-o spusese niciodată. Erau făcuți unul pentru celălalt: Spike era mereu atras de orice era imoral sau ilegal, iar Violet tânjea după aventură.

Vi își împărți cu mine ultima bucată de gumă.

– De când ieși cu Spike?

– De vreo opt luni. Ne și certăm mult.

– Cum îl cheamă?

– Victor. Dar eu nu suport acest nume. Dar tu și Billy? Știi că te place...

– Adevărat?

– Da, așa spunea aseară.

– Ce spunea, mai exact?

Violet începu să râdă, dându-și capul pe spate.

– Ricky te consideră drăguță, Petey te place pentru că glumești, Ivy și Alison te adoră.

– Și Cliff?

– Cliff zice că nu ești genul lui Billy.

Am fost dezamăgită, deși n-am lăsat să se vadă.

– Care au fost cuvintele lui? El mă place?

– Da, și i-a spus lui Billy să se grăbească dacă te vrea, ca să nu i-o ia el înainte.

***

Am sunat-o pe Violet de câteva ori, dar n-am mai văzut-o decât în ziua în care m-a sunat să mă invite la petrecerea de Sf. Anton. Este un fel de carnaval anual, organizat în parcul Chelsea; cu jocuri de tot felul, mâncare, orchestră. Când se apropie sărbătoarea, acesta este locul în care trebuie să te afli. Atrage un număr mare de tineri.

– Te aștept pe la opt, da? zise Violet.

– Nu știu...

– Nici nu vreau să aud că nu mergi! Te iau cu forța.

– Nu vreau să mă simt aiurea; Billy nu m-a sunat de miercuri, ar fi ciudat să apar acolo.

– Numai din acest motiv? Billy este un tip special, nu aleargă după fete.

– Nici eu n-am de gând să alerg după el, am conchis eu.

– Nici nu este cazul. Ne vedem la opt. Pa.

La ora stabilită, Vi sări dintr-un Mustang roșu.

– Mulțumesc, Meegan, ne vedem mai târziu, zise ea.

– Cine era? am întrebat-o.

– Meegan Savre. Nu ai de unde s-o cunoști.

– Cine mai vine?

– Meegan apare mai târziu, Ricky, Petey, Reno, Cliff, Spike, Billy.

Spike era cel mai bun prieten al lui Billy: primul era spontan, al doilea tăcut, gânditor.

– Ador carnavalul, am zis eu.

Violet ridică din umeri indiferentă.

– De Sf. Anton nu este mare brânză. Dar anul acesta cred că va fi deosebit pentru că este an electoral și primarul nostru mai vrea un mandat, așa că se va strădui.

Peste tot fuseseră atârnate în pomi ghirlande colorate de hârtie, unele argintii, altele aurii. Mirosurile erau foarte îmbietoare: cârnați, friptură, bere, popcorn, batoane de zahăr ars ne gâdilau plăcut nările. Lumea vorbea tare, muzica era destul de tare.

Cum aș putea explica tot ce am simțit în noaptea aceea? Aveam aripi să zbor până la cer. Simțeam că fiecare cântec pe care l-am ascultat era compus special pentru mine. Aș fi vrut să-mi arunc pantofii din picioare, să alerg până nu voi mai avea suflare. Alergam de colo colo cu Violet, râzând, cheltuind nebunește, ametindu-ne.

Eram atât de uimită să descopăr că exista o lume reală în afară de cea de la Davisville, cu toate gardurile imaculate ale caselor, oamenii politicoși... era o lume în care m-aș fi putut integra, fără să mă simt ciudat că sunt așa. Și ce dacă Billy și ceilalți continuau să aleagă viața dură a orașului? Lumea nu este ceea ce crede tatăl meu: taxe deductibile sau nedeductibile, multe încuietori la ușă... Sunt oameni care nu disimulează bucuria sau durerea în spatele unui perete de bani.

Totul era atât de minunat pentru mine în seara aceea, de la culoarea cerului până la distracțiile pe care mi le oferea orașul. Era real, uimitor pentru mine. Aici toată lumea dansa. De la cuplurile de bătrâni care valsau pe terenul de tenis la tinerii care dansau nestingheriți; peste tot se auzeau râsete și voie bună.

Toți pe care-i știam erau aici: Ivy și Alison, Ricky, Reno, Cliff, Billy. Mi-au fost prezentate alte douăzeci de persoane, toți din West End, prieteni între ei. Ne-am cunoscut la o masă de picnic și am invadat carnavalul ca o armată. Era fantastic; ne-am separat în grupuri mici să explorăm oglinzile care ne deformau trupurile, casa balaurului. Violet mi-a fost de mare folos pentru că, timidă fiind, mă lăsam prezentată de ea și condusă; astfel am cunoscut foarte multă lume. Ea nu m-a lăsat să mă plictisesc nici o secundă și nici să-mi fac probleme despre impresia pe care o lăsam celorlați.

Un singur lucru m-a deranjat: Billy abia mi-a adresat două vorbe. Mă simțeam afectată, cu toate că știam că nu trebuia să fie așa. De ce oare crezusem că mă place? Pentru că îmi dăduse întâlnire în ziua aceea ploioasă? Pentru că mă privise mai insistent decât pe orice altă fată? Nu trebuia să mă aștept la nimic bun de la el.

Am găsit un loc mai retras, slab luminat și zece dintre noi ne-am întins pe iarbă, ascultând muzică.

Deasupra noastră stelele străluceau reflectându-se pe asfaltul negru, iar noi ne aflam între două paradisuri: unul deasupra noastră și altul dedesubt.

Am simțit că viața trecuse pe lângă mine doar cu amărăciune și nu apucasem să cunosc adevăratele bucurii.

La șaispezece ani te gândești că tot ce spun alții că au făcut în viața lor este exagerare. Așa mi se părea și mie când ascultam istoriile despre isprăvile găștii numite Proscrișii, asta înainte de a da poliția peste ei.

– Chiar e adevărat ce spun ei, Violet? am întrebat-o. Atât de prieteni erau? Chiar atât de puternică e iarba asta?

Ea mi-a strâns mâna încet, cu o lumină ciudată în priviri.

– Era o adevărată magie, Desiree.

Reno dansa singur. Cliff și Petey, după ce dansaseră până la epuizare se întinseseră pe iarbă. Îi priveam cu ochii unui copil plecat de acasă, care, dintr-o dată, nu știe ce poate face cu prea multă libertate.

După alte două țigări cu marijuana, apăru și Billy.

– Ce faceți? întrebă el, dar o făcu oarecum impersonal, întrebarea lui fusese ca o parolă.

Poate că era o ciudățenie, poate că-mi imaginam mai mult decât ea, dar ochii lui mi se păreau ca două stele. Aveam doar șaisprezece ani și nu mai

petrecusem o noapte întreagă în compania unor oameni care-și controlau singuri viața. Poate asta mă făcea să fiu mai îndrăzneață.

Billy, cu țigara în gură, cu cizmele negre de piele cu care lovea câte o piatră mi se părea un zeu. Nu mă impresiona precum Reno sau Cliff, dar puteam citi în ochii lui o umbră ciudată pe care n-o vedeai în ochii oricărui puști de vârsta lui. Stătea rezemat de un perete cu mâinile în buzunare, cu părul de culoarea aurului cu ochii lui albaștri, triști. Dintr-o dată îmi zâmbi. Un zâmbet trist, care mă cuceri. Mi-a furat inima pe care nu mi-am recăpătat-o după aceea decât parțial. Ochii lui mă făceau fericită când eram cu el și teribil de singură și părăsită când nu era cu mine.

Poate vă închipuiți că acum, după doi ani, nu mai simt la fel, dar vă înșelați. Dragostea pentru el era un lanț greu de purtat. Dar noi suntem cei care acceptăm să fim înlănțuiți, nu? Cu toate acestea, pierderea libertății mele și a inocenței nu pot fi puse doar pe seama unui pușstan din Breechwater.

Capitolul 5

Billy nu mă întrebă dacă mă putea conduce acasă, ci doar mă prinse din urmă. Și în loc să ajungem acasă la unchii mei, am sfârșit prin a ajunge în East End unde locuia el.

– Mama ta nu va avea nimic de obiectat că aduci pe cineva acasă atât de târziu? l-am întrebat.

– Mama iese și ea seara, pentru că ai mei sunt divorțați.

M-am hotărât să nu mai pun întrebări de acest gen.

Billy m-a condus într-un apartament mic dar cochet, unde apăru imediat un câine cu pieptul alb. Mă privi cu suspiciune, apoi începu să dea din coadă prietenos. M-am aplecat să-l mângâi.

– Este un exemplar frumos, am zis eu, cum îl cheamă?

– Baron. Fii atentă, este destul de agresiv.

Eu am pufnit în râs.

– Cred că pe mine mă place.

Billy își trecu mâna peste cicatricea de pe braț, ceea ce devenise un adevărat tic pentru el, apoi mă privi repede spunându-mi:

– Te acceptă pentru că eu te plac.

Billy mă luă de mână și mă duse în camera sa, unde nu se mai obosi să aprindă lumina. Își aprinse doar o țigară, dădu drumul la muzică și rămase în fața ferestrei respirând aerul curat de afară care mirosea a meri în floare și pământ reavăn. Eu mi-am stins țigara și am continuat să-l privesc.

Eram foarte trează, urmărindu-l; voiam parcă să păstrez această imagine ca pe o fotografie, ca atunci când, copil fiind , mă agățam de brațele mamei până adormeam. Voiam să păstrez în minte imaginea lui așa cum era aplecat pe fereastră, cântecul stereo, mirosul de țigară din cameră....

Billy se așeză pe pat și-și scoase cizmele. Deschise televizorul, dar fără sonor, își puse o pernă sub cap, și se rezemă de perete. Lumina ecranului îi lumina chipul.

– Ți-e frică de mine, cumva? mă întrebă el. De aia stai acolo?

– Nu.

– Atunci așază-te pe pat, lângă mine.

M-am așezat lângă el, mi-am aruncat pantofii și mi-am strâns picioarele sub mine. Mă prefăceam că mă uit la televizor.

– Fumezi cam mult! zise el.

– Știu.

– Știi cum să scoți inele de fum?

– Aproximativ, am zis eu și am făcut o încercare, cam nereușită de altfel.

– Uită-te la mine, zise Billy. El trase fumul în piept apoi suflă un inel perfect rotund.

Am încercat și eu dar nu cu atâta succes.

– E mai bine, dar trebuie să exersezi, zise el. Dar de fapt n-ar mai trebui să fumezi atât!

Nici unul din noi n-a mai scos o vorbă. Apoi am simțit cum mâna lui începu să mă mângâie timid la început. Atingerea lui era foarte ușoară, așa cum mi-am imaginat-o. În cele din urmă am prins curaj și l-am privit. El își trecu degetele peste venele mele pronunțate, după care au am întins palma iar el la fel și degetele noastre s-au îngemănat.

S-a uitat la palmele noastre încleștate, iar părul lui lung mi-a atins umărul. Apoi și-a ridicat privirea și ochii lui mi s-au părut mai sălbatici ca oricând.

I-am îndepărtat o șuviță căzută în ochi, tremurând. M-a apropiat de el, iar eu mi-am îngropat fața la pieptul lui. M-a sărutat. Apoi, s-a întins pe pat și m-a tras și pe mine lângă el. Oamenii par atât de diferiți când sunt văzuți de aproape! N-am observat până atunci acel semn micuț de pe gâtul lui, nici cicatricea care se întindea de la colțul exterior al ochiului până sub pomete.

– De unde o ai? l-am întrebat.

– De la înot, acum câțiva ani.

– Te-ai bătut?

– Cine mai știe de la ce a început.

– V-ați luptat cu cuțitele? Și nu-ți mai amintești din ce motiv?

– Motivul mi-l amintesc; am sărit la bătaie, pentru că eram furios. Dar ție, Desiree, ți-a spus cineva vreodată cât ești de frumoasă?

Eu am zâmbit încurcată.

– Nu, nu mi-a mai spus nimeni, am zis.

– Dacă nu ți-a mai spus-o nimeni, ți-o vor spune mulți cu siguranță. Vrei să faci ceva pentru mine?

Am ridicat capul încet, apoi l-am așezat la loc pe pieptul lui.

– Ce, Billy?

– Te rog să nu te lași impresionată dacă alți tipi îți vor spune că ești frumoasă, zise el mângâindu-mă, ascultă-mă doar pe mine.

Ne-am sărutat. Mă simțeam în siguranță dar mă și speria. Există în viața fiecăruia un moment în care este capabil să iubească din toată inima, pentru că nu cunoaște pericolele dragostei și nici durerea de a fi trădat sau părăsit.

Există un moment foarte scurt când te consideri destul de matur ca să dai și prea tânăr pentru ca să primești, înainte ca altcineva să te lovească puternic peste față.

În vara aceea, tânjisem după ceva frumos și misterios, așa că nu mi-a fost prea greu să mă îndrăgostesc de Billy. Era ceva ce n-am știut să opresc.

Stăteam întinsă alături de el studiindu-i trăsăturile, părul blond, genele lungi. Timpul nu mai avea importanță; eram împreună.

Afară începuse să se răcească iar frigul se strecura prin fereastra deschisă, dar nici unul din noi nu avea chef să se ridice s-o închidă.

Billy puse pătura peste noi.

– Ți-e frig? mă întrebă el.

– Puțin.

– Îți pare bine că m-ai cunoscut? mă întrebă el deodată.

– Sigur că-mi pare. Nu mi-am închipuit că te voi mai vedea vreodată după ziua de pe plajă.

– De cum te-am văzut mi-am dat seama că nu semănai cu cea care conducea mașina.

– O, nu, am râs eu. Dar cu cine semăn?

– Cu mine, zise el strângându-mă la piept. Ai vreun prieten la tine acasă?

– Nu.

– Nici aici? Peggy nu ți-a făcut cunoștință cu nimeni?

– Nu.

– Știi ce îți voi spune?

– Nu. Dar eu știam. Cu toate astea voiam să aud din gura lui.

– Vrei să ieșim împreună?

Inima mi-a început să bată tot mai tare.

– Da.

– Știi ce spun, nu? Nu vreau să mai ieși cu alți tipi.

– Nu-mi place nimeni altcineva.

– Așadar, pe mine mă placi?

– Mda, am zis eu, poate, un pic. Dar va trebui să fie ceva reciproc; nici tu să nu ieși cu altă fată.

– Eu nu ies cu nimeni altcineva.

Billy mă strânse la pieptul său.

Apoi, cred c-am adormit. Când m-am trezit mă aflam în brațele lui. M-am strâns la pieptul lui, deși știam că trebuia să mă întorc la Frieda. Acum eram prietena lui Billy. Oare lumea mă privea cu alți ochi?

Am auzit pași pe hol și mi s-a strâns inima, și am simțit un nod în gât. Dumnezeule, m-am gândit, era mama lui Billy!

Aș fi vrut să mă ascund undeva, sub pat poate, dar era prea târziu. Ce va spune când ne va surprinde pe amândoi în pat, eu dormind pe brațul fiului ei? M-am prefăcut că dorm. Am auzit cum s-a deschis ușa și am așteptat ca doamna Wolf să înceapă să țipe, să mă scoată afară din casă. Dar nu s-a întâmplat nimic de acest gen.

Lumina care străbătu prin încăpere lumină picioarele patului și Clifford apăru închizând încet ușa după el. Nu aveam nimic cu el, nici măcar nu mă temeam sau jenam de el. Aveam să aștept până se culca, apoi să plec.

M-am ridicat încet, mi-am pus sandalele, m-am pieptănat. M-am privit în oglindă. Păream foarte diferită de cea care intrase în această încăpere.

Am fumat o țigară, apoi mi-am luat poșeta și am îngenuncheat lângă patul în care dormea Billy. Părea atât de tânăr și de relaxat acum!

Îmi amintea de un pirat, cu cicatricea de pe obraz, cu inelul din ureche, cu cicatricea de la umăr. Am fi putut fi cu toți pirați în Caraibe, m-am gândit eu. Ne născusem prea târziu, însă. L-am sărutat și am plecat.

Am trecut pe lângă Cliff, care se culcase pe sofa, cu spatele spre mine, dar deși credeam că doarme el s-a întors surprinzându-mă.

– Tocmai plecam, am zis eu. Nu este ceea ce crezi, așa că renunță la rânjetul de pe față. Noi doar am...

– Nu te-am întrebat nimic, zise el. Uite, ia banii ăștia.

– De ce?

– La ora asta este bine să iei un taxi.

– Mă descurc singură, Cliff.

– Nu mai discuta cu mine în contradictoriu, ia banii și plecă.

A fost un gest frumos din partea lui.

– Mulțumesc, Cliff, i-am spus eu.

– Nu ai pentru ce.

Afară, așteptând un taxi, mă gândeam ce minunat era să ai șaisprezece ani! Începuseră să cânte păsările, iar eu m-am oprit o clipă să le ascult cântecul, apoi mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la Frieda a trebuit să mă strecor pe ușa din spate. Dacă aveam noroc îi găseam pe toți încă dormind. Abia am intrat în camera de zi că a și apărut Frank.

– Te-ai trezit cam devreme, am zise eu.

– Iar tu ai venit mult prea târziu acasă; unde ai fost toată noaptea?

– Am dormit la o prietenă.

– Mda, pot să-mi închipui ce fel de prietenă, bodogăni el.

– Frank, n-am chef de discuții, i-am spus eu. Nu cred că trebuie să-ți spun unde mă duc.

– Desiree, ar trebui să fii foarte atentă cu cine umbli; nu-i cunoști pe cei de pe aici.

– Oricum, îi cunosc mai bine ca tine. Tu îi consideri oameni răi, fără să-i cunoști măcar.

– Când am afirmat eu că sunt răi? Au ajuns în situații pe care le-ar fi putut evita, iar tu trebuie să te ferești să le calci pe urme. Ai grijă de tine, da?

– Ai de gând să-i spui Fridei la ce oră am venit? l-am întrebat.

Frank se îndreptă spre bucătărie, mormăind ceva.

Abia am adormit, că Frieda bătu la ușă mea, spunându-mi:

– Desiree, te caută doi băieți.

Mi-am trecut peria prin păr și m-am dus la bucătărie unde Billy și Reno vorbeau cu mătușa mea. Erau îmbrăcați în tricouri și blugi. Frieda le oferise cafea.

– Mulțumim, doamnă Flynn, zise Reno politicos, dar am luat micul dejun. Am venit aici doar să vă întrebăm dacă vă putem răpi nepoata câteva ore. Reno știa să se facă plăcut, să câștige încrederea oamenilor.

– Nu văd de ce n-ați putea s-o luați cu voi, le răspunse Frieda.

– Fac repede dușul, le-am spus eu.

– Grozav! În cazul acesta mergem să-i luăm pe ceilalți și ne întoarcem într-o jumătate de oră. Mi-a părut bine să vă cunosc, doamnă Flynn, mai adăugă Billy privindu-mă.

– Unde i-ai cunoscut pe acești tineri? mă întrebă mătușa Frieda după ce plecară.

– La o petrecere la care am fost cu Frank, am lămurit-o eu.

– În acest caz, sunt cunoscuții lui, nu?

– Probabil. Mă grăbesc să fac duș, mătușă, scuză-mă.

Am ieșit înainte ca mătușa să pună alte întrebări.

Reno se întoarse conform înțelegerii, după o jumătate de oră cu mașina lui și am plecat imediat. Conducea cu viteză prea mare dar n-am comentat în vreun fel, observând că nici ceilalți nu spuneau nimic. Cliff se proptise lângă o anvelopă, Ivy și Alison se țineau de el când Reno lua curbele în viteză prea mare. Petey râdea fericit.

Am ajuns într-un fel de loc părăsit, cu verdeață, din spatele unei parcări și ne-am întins pe iarbă. Ricky compunea un cântec nou. Billy se întinse

fericit cu capul în poala mea, iar eu l-am mângâiat și i-am aranjat buclele blonde zâmbindu-i drăgăstos.

Violet mă privi lung.

– Sunteți împreună? mă întrebă ea.

Eu am încuviințat.

– Am știut eu, zâmbi ea, nu mă înșel niciodată.

Nu știu cât am rămas acolo. Am jucat Frisbee. Eu am urmărit cu privirea un gândac negru care-și făcea loc spre o gaură din pământ. Apoi eu și Billy ne-am întins în iarbă și ne-am imaginat că norii aflați pe cer, rari ce-i drept, aveau forme asemănătoare animalelor. Ne-am plimbat prin parc, am spus glume, am râs ca niște copii. După o vreme am scrijelit numele lui Billy și al meu pe o măsuță de picnic din parc. Mi s-a părut potrivit să las numele noastre acolo; oare asta mă va face să revin aici într-o zi?

Reno trase mașina în fața casei mătușii și eu am sărit din camionetă. Aveam senzația că am atins abia atunci pământul revenind dintr-un vis frumos, plin de surprize plăcute. Billy m-a sărutat la despărțire. Toți mi-au făcut cu mâna.

Când am pornit pe aleea care ducea spre casă am cam înțepenit, văzând mașina lui Peggy. Ea stătea la masă și-și peria părul, discutând foarte aprins cu mama ei.

– Și atunci l-am cunoscut pe Steve, care este salvamar. Mike a devenit gelos pentru că Steve îmi dădea lecții de înot. Desiree! exclamă ea văzându-mă. Ce faci aici?

– Astfel îți întâmpini verișoara, Peggy? i-am spus eu. Dar tu unde ai dispărut, sau mai precis cum de ai venit acum?

– Unul dintre băieții cu care lucrez are bunicul bolnav și este internat. Bunica n-a putut veni să-l ia și nici să-l trimită singur cu autobuzul nu era bine, așa că m-am oferit să-l aduc eu. Stau numai în seara asta. O să dorm câteva ore, apoi o să plec înapoi.

Intră și Frank, dar sora lui, Peggy, continua să monopolizeze discuția. Povestea cu umor despre poveștile ei de dragoste și la un moment dat m-am întrebat cum de nu se încurca în numele prea multor iubiți pe care-i avea.

În cele din urmă, își aminti să mă întrebe cum este vacanța mea aici, în casa mamei ei.

– Este bună, i-am răspuns eu.

– Ai vreun iubit? mă întrebă ea.

– Mda, am răspuns eu.

– Cine este? mă întrebă Peggy.

– Un oarecare, am spus eu, îl cheamă Billy.

– Stanton! exclamă Peggy. Am știut eu! Desiree, este cel mai ....

Am scuturat din cap.

– Nu este el!

– Cine atunci? se încruntă Peggy. Simmons? Whittier? O, nu, renunț! Deodată, deschise ochii mari și exclamă; O, nu! Sper că nu Wolf!

Eu am încuviințat și am observat oroarea de pe figura ei.

– Ai înnebunit, Desiree?

– Cine este acest băiat? întrebă unchiul Herb. Și ce te face să obiectezi împotriva lui, Peggy? Este un băiat de familie, decent, nu?

Peggy se sufoca.

– Este... este...

Frankie o lovi cu piciorul pe sub masă. Eu am scăpat furculița din mână.

– Ce s-a întâmplat, Desiree? mă întrebă unchiul Herb. Peggy, ce voiai să spui?

Am implorat-o din priviri să nu mă dea de gol.

– Este din West End, zise ea într-un târziu.

– Asta nu este un motiv să-ți displacă! zise Herb. Mai este și altceva?

– Nu mai este nimic, tată, interveni Frank, îl cunosc pe fratele lui de la școală.

Am vrut să-i mulțumesc lui Frank, dar n-o puteam face atunci.

După masă am ieșit cu Peggy pe verandă, bine îmbrăcate, pentru că bătea un vânt cam tăios. Am ascultat radioul o vreme.

– Știi care este problema ta, Desiree? zise Peggy la un moment dat. Nu gândești înainte de a acționa. Cum te-ai încurcat cu Billy Wolf! Este un labil psihic, care, mai mult ca sigur, îți va face figuri urâte, draga mea. Vei suferi cumplit!

– Nici eu nu sunt prea stabilă, Peggy, și orice ai spune, n-am de gând să renunț la el. Cred că faptul că

ți-ai pierdut vara într-o tabără, ștergând plozii la fund te face să fii invidioasă și răutăcioasă.

– Așteaptă ca Billy să-și dea arama pe față și-o să vezi tu cine șterge la fund pe cine.

***

De atunci, nimic n-a mai fost la fel. Am fost acceptată în grupul lor, la început ca prietenă a lui Billy și a lui Violet, apoi pentru mine însămi. Am fost acceptată pentru că eram unică în felul meu. Nu mă mai temeam de nimic și de nimeni. Eram de-a lor, eram o aleasă.

Davisville, toate comentariile care se făcuseră pe seama felului în care mă îmbrăcam, era de domeniul trecutului. Nu aveam nevoie de o păpușă Barbie să-mi spună cu cine aveam voie să mă întâlnesc, cum să reacționez. Eram eu însămi o tânără dezlănțuită de șaisprezece ani, revoltată împotriva guvernului, politicii, sistemului școlar, întregii societăți care încerca să manipuleze tinerii, să-i transforme în roboți ignoranți, ascultători.

Nu mai aveam teamă, rușine, nu mă mai simțeam vinovată pentru că nu mă mai consideram micul trofeu al tatei.

Cei duri ca mine sunt adesea atacați. Dar noi ne dezvăluim celor din jur încetul cu încetul, mai lent

decât cei obișnuiți. Eu m-am expus celor din jur cu timiditate și făcându-i să râdă, ei au început să mă placă.

M-am împrietenit cu Violet, ba chiar am ajuns să ne considerăm surori. Cinice, pline de speranță, fără astâmpăr, eram mereu împreună și provocam universul pentru că încerca să distrugă ceea ce noi creasem după luptă îndelungată.

Strălucisem ca niște sori în vara aceea.

Ne duceam adesea la acel depozit părăsit unde începeam discuții nesfârșite despre oameni, despre viață. Prindeam frânturi de adevăr, ne puneam gândurile cap la cap, încercam să deslușim nonsensul existenței.

Mi-am petrecut vara cu prietenii venind acasă la Frieda doar ca să mănânc și să dorm. Mă trezeam când suna telefonul pentru mine, și plecam la plajă în parc. Nopțile erau și mai interesante. Dădeam petreceri cu grătar, mergeam în baruri, la filme, în cluburi. Nu ne plictiseam niciodată.

Billy nu mi-a declarat decât foarte târziu iubirea lui, dar am știut că mă iubea. Presupuneam că tipii duri nu prea fac declarații.

Mă plimbam cu el pe plajă noaptea târziu; stăteam cu Violet trează aproape toată noaptea mâncând popcorn, urmărind reluările de la „Zona Crepusculară“și „Luna de Miere".

Reno mă învățase cum să instalez un televizor în garaj, acel loc ce mirosea a benzină, cu muște care se adunau la gura sticlei de pepsi.

Ricky cânta la chitară în pădure sau în parc, cu ochii la stele până când veneau polițaii să-i alunge de acolo. Eu, Vi și gemenii Fulton ne dădeam cu skateboardul pe ploaie.

Urmăream apusul de pe acoperișul casei lui Reno, văzând cum orașul se întindea în fața noastră.

Eu și Billy ne țineam de mâini fără o vorbă, urmărind la malul mării cum se spărgeau valurile.

Spike îi învăța pe ceilalți cum să facă bombe.

Iar eu petreceam adesea ore întregi cu un puști de paisprezece ani care se ținea după noi, numit Joshua Carpenter. Era ca un înger căzut din cer.

Avea pielea atât de albă, de parcă era din marmură, ochii albaștri și părul blond, de culoarea platinei.

Prietenia mea cu acest puști era diferită de cea cu Violet. Niciodată n-am fost sigură că acest Joshua nu era doar un vis. Știu că pare ciudat ce spun, dar pe Josh nu-l interesau aspectele fizice ale vieții ci doar cele spirituale. Nu părea a aparține acestei lumi. Era eminamente intelectual.

Era un copil foarte tăcut; abia vorbea cu vreunul din noi.

Prietenii îl considerau timid, ceilalți îl credeau ciudat și retras; doar eu știam că este un geniu. Era tăcut pentru că nu-i plăcea să se audă vorbind. Citea

foarte mult. Era un existențialist, ceea ce înseamnă că era unul dintre cei care credeau în demnitatea sufletului omenesc.

Stăteam adesea cu el urmărind apusul de soare. Și eu eram însetată de cunoaștere și după îndelungi discuții mi-am declinat cunoștințele în favoarea lui, declarându-l mentorul meu. Îmi împrumuta cărți de filosofie și după ce le citeam îmi punea întrebări.

De exemplu, dacă un om se conformează cerințelor societății este considerat un om bun; dar dacă în altă parte și în alt timp așteptările societății sunt opuse, el va reprezenta răul. Răul este o formă de exprimare a revoltei împotriva societății sau o revoltă împotriva sinelui?

Dacă vreți să învățați ceva despre adevăr nu trebuie să mergeți la școală.

Eu am absolvit școala cu onoruri și recomandări, dar cu toate acestea sunt o ignorantă.

Joshua îi sfida pe psihologii școlii având cel mai ridicat coeficient de inteligență din școală. A fost exmatriculat în clasa opta, când a încercat să-i explice dirigintelui clasei teoriile sale.

A fost cel mai inteligent băiat pe care l-am cunoscut vreodată, iar profesorii școlii erau speriați pentru că el constituia dovada vie că sistemul educațional era o farsă menită să distrugă orice era creativ, ca și capacitatea de a discerne adevărul.

Joshua mi-a dat curajul să-mi formulez propria-mi teorie despre viață care probabil este singura

folositoare, singurul lucru important din viață. M-a ajutat să-mi înțeleg și stările schimbătoare. Mi-a mai relevat și un secret din trecutul lui Billy, care explica de ce ajunsese așa, de ce ura atât de mult poliția, în special pe sergentul Sal LaRocca.

Pe când Billy avea vreo optsprezece ani, mi-a spus Joshua, a fost forțat să acționeze sub imperiul unor droguri foarte puternice administrate de amicii săi, ceea ce l-a făcut să explodeze. Și-a luat bicicleta și a pornit prin Breechwater împușcând fiecare bec din fața magazinelor de băuturi și fiecare fereastră de la secțiile de poliție.

Fusese furios dar și rușinat în același timp.

Ura băutura, pentru că tatăl său fusese alcoolic și-i ura pe polițiști pentru că nu-l lăsau să se plimbe liniștit pe stradă din cauza fratelui său Clifford.

Credea că dacă scăpa de magazinele de băutură și de poliție totul ar fi în ordine.

Poliția l-a prins și l-a bătut, dar sergentul La Rocca îi ura pe duri, mai ales pe cei care se numeau Wolf. Avea convingeri naziste. Îl legase pe Billy cu cătușele de scaun și-l înjurase. Apoi îl legase cu un șnur de telefon, îi pusese cartea de telefon pe piept și-l bătuse– bătaia cu cartea de telefon pe piept doare foarte tare, dar nu lasă urme-.

Apoi polițaii l-au aruncat pe scări și LaRocca l-a scuipat.

Cliff l-a găsit ghemuit, l-a ridicat încet ca pe un copil și l-a dus acasă. Asta a fost prima dată când prietenii l-au văzut pe Cliff plângând.

După noaptea aceea, Billy s-a schimbat foarte mult, a devenit un dur, plin de ură. Noaptea aceea i-a umplut ochii de ură și de amărăciune, pe care urma s-o manifeste toată viața.

Chiar dacă acum știu cum au stat lucrurile, vă puteți imagina ce șocată am fost când am aflat adevărul de la Joshua. Știu acum adevărul despre felul în care-i tratează poliția pe tineri. Am simțit asta pe pielea mea.

***

Joshua m-a prezentat lui Scott Murdock și Jack Smith Wesson. Locuiau într-un apartament în West End cu o fată numită Rosalie, sora unuia sau prietena, ori iubita, nu prea conta de fapt.

Erau ultimii hippy adevărați. Îmi plăcea să-i vizitez pentru că apartamentul lor mirosea întotdeauna a mirodenii, și aveau postere grozave pe pereți. Rosalie m-a învățat să meditez.

Am fost captivată de Jack și Scott. Când sunam la ei, deschidea doar Scott, cu blugii lui peticiți. Nu l-am văzut niciodată purtând pantofi sau cămașă.

Jack zăcea pe canapea, citind ziare comuniste la lumina lumânării, cu sticla de vin în față.

Erau foarte bogați amândoi. Nu știu de unde aveau atâția bani; dar erau amândoi împotriva capitalismului, așa că risipeau cât puteau de mult.

Singura lor pasiune erau călătoriile. Plecau imediat până la capătul pământului, indiferent pe ce distanță, pe ce vreme.

Cred că-i idolatrizam pe atunci cum ar fi făcut orice puștoaică de șaiprezece ani care l-ar fi văzut pe Jack citind despre afacerile diavolului sau pe Scott cântând cântece mistice la chitară.

Mai era și Raff, de la Rafferty. Un motociclist musculos, care-și făcea veacul într-un bar vechi numit Fishnet, cu iubita lui Portia.

Părea că mănâncă doar carne crudă la micul dejun, dar era blând ca un pisoi. Ne ducea mereu pe mine și pe Vi pe motoclicleta sa Harley, iar Reno îi era ca un frate. Îi ura pe hippy, ceea ce era o rușine pentru că și aceștia își bazau viața pe aceeași năzuință: libertatea.

M-am simțit ca o stea de cinema în vara aceea, dintr-un film despre prietenie și loialitate, câștigător a trei premii academice, cu Desiree Valentine ca protagonistă. Un film despre cei care aveau totul. Am crezut pe atunci că Billy și– a dat uitării trecutul. Am crezut că și cu mine s-a întâmplat la fel. Atunci am aflat că pentru unele povestiri nu se poate scrie continuarea.

Capitolul 6

Când am ajuns în parc, în noaptea concertului formației Metal Panther, era o aglomerație de puștani, cum n-am văzut niciodată. Ricky apăru brusc în fața mea nu știu de unde, mă prinse de mână și mă sărută entuziasmat. Toată lumea era înnebunită de ceea ce urma. M-a făcut să alerg cu el pe sub copaci.

Violet se afla într-un alt grup de puștani.

– Uite pe cine am găsit! a anunțat-o Ricky.

Violet se întoarse spre mine. Eu nu m-am putut abține și am exclamat:

– Violet, ești sexy precum păcatul!

Și așa era. Avea părul dat cu gel, strâns la spate, cu niște tije metalice pe care-și înfășurase buclele lăsate apoi liber pe lângă urechi.

Purta o bluză fără mâneci și o fustă scurtă, ciorapi cu plasă și pantofi cu tocul foarte înalt și botul ascuțit,

ca de știucă. La încheieturi avea lanțuri și benzi de inele. Purta mănuși de nylon galbene, până la coate, fără degete.

– Arăți fantastic, Violet! am exclamat din nou.

Ea acceptă complimentele mele.

– Și tu ești fără pereche de frumoasă, Desiree.

Și eu eram îmbrăcată mai deosebit. Îmi cheltuisem toți banii pe niște cizme de piele negre cu lanțuri și inele și pe o pereche de pantaloni de piele. Purtam o cămașă albă, scurtă până la brâu, și o vestă de piele neagră pe care Billy i-o luase lui Spike la o partidă de pocher, care mi se potrivea ca o mănușă.

Când am plecat de acasă, Frank m-a oprit în dreptul ușii.

– Te duci la vreun concert? m-a întrebat el.

– Cum arăt Frank, fii cinstit și spune-mi, cum arăt?

– Ești foarte frumoasă, uluitor de frumoasă, fetițo. Dar m-aș feri de ai mei dacă aș fi în locul tău, pentru că nu te-au văzut niciodată în pantaloni de piele.

– Cu Frieda n-o să am probleme; nu-i plac și gata!

L-am implorat pe Frank să nu mă dea de gol, dar n-aș vrea ca acei care citesc această carte să creadă că eram speriată cumva de unchii mei. Nici vorbă! Dacă-mi puneau întrebări despre prietenii mei și locurile pe care le frecventam le răspundeam imediat. Mă respectau așa cum făceam și eu cu ei și cred că mi-am câștigat singură acest respect. Mă considerau matură și responsabilă pentru a-mi alege prietenii. Nu aveau motive să nu creadă în mine.

Ne-am îmbrăcat cu toții foarte modern pentru acel concert, care era un eveniment pentru noi toți.

De fapt îi acordam atâta considerație din cauza unui tip care cânta la Flashback, originar din Breechwater, numit Rat, care a devenit o vedetă rock.

Rat era născut să fie lider. Știa cum să vorbească, să se comporte, știa ce să spună și ce să facă. Cu mult timp înainte de a-și folosi talentul în industria muzicii, și-l folosise pe stradă. El și amicii lui organizaseră gașcă. Se numeau Proscrișii.

Când Rat a părăsit gașca, conducerea acesteia a fost preluată de Joey Scarkov. În acel zile membrii găștii purtau jachete la fel, cu aceleași culori, oriunde ar fi mers. Când a fost arestat Scarkov, au renunțat la jachete.

Proscrișii au refuzat să se împrăștie după ce le-a fost arestat șeful și pentru un timp au funcționat sub numele Omega Sigma Theta. Era ceva perfect legal, au fost înregistrați la poliție, chiar de către acel polițist binecunoscut, LaRocca.

Acesta le-a aprobat înscrierea, dar i-a supravegheat îndeaproape și a constatat imediat că Proscrișii erau aceiași cu Omega și ca atare a solicitat retragerea înregistrării lor.

Cliff, Reno și Petey au fost acceptați în Proscrișii chiar înainte de desființarea grupului. Mai apoi, Cliff a moștenit conducerea grupului dar din cauză că nu mai puteau folosi culorile au fost considerați doar a copie nereușită a primei găști din Breechwater.

Nimeni n-a mai știut ce s-a întâmplat cu cei care au pus bazele grupului Proscrișii. Unul trăia prin California, altul avea un magazin prin New York. Nu se mai știe nimic de Joey Scarkov, dar circulau multe zvonuri în privința lui. Se spunea chiar c-ar fi ajuns copoi. Noi n-am crezut zvonul ăsta niciodată și am preferat să credem că Rat și Joey erau încă nonconformiști.

Încercam să le păstrăm ideile vii, să-i facem să fie mândri de noi.

Spike a trecut în spatele Violetei, a întors-o cu fața spre el apoi a sărutat-o. Spike era un tip foarte interesant. Trăsăturile lui păreau sculptate în piatră. Unul din ochi îi era albastru deschis, celălalt negru; avea părul lung, până la umeri, negru.

În seara concertului purta o jachetă neagră de piele fără mâneci, blugi și cizme de piele cu vârful foarte ascuțit. Avea brațele împodobite cu lanțuri de argint și lame de oțel.

În urechea stângă avea cinci cercei.

Lumea se întorcea să-l privească, dar lui nu-i păsa și trecea nepăsator mai departe urmat de Violet.

Reno, Billy, Josh, Ivy și Allison stăteau pe niște bare metalice în așteptarea noastră. Billy a venit să mă sărute. Allison și Ivy făcuseră un banner pe care scria BREECHWATER ROCKS WITH FLASHBACK ȘI OUR HOMETOWN BOY, RAT, adică Breechwater dansează rock cu Flashback și concitadinul nostru, Rat).

***

M-am așezat în poala lui Billy în așteptarea lui Clifford.

Când acesta a apărut, am înmărmurit cu toții. Pentru prima oară l-am văzut cu ochii unui străin: era înalt, frumos, avea doar optsprezece ani, dar părea un tip foarte dur. Își stinse mucul țigării cu talpa cizmei, își ridică dintr-o singură mișcare gulerul jachetei Proscrișii.

– Să mergem, ne spuse el, vom purta culorile noastre în seara asta!

Băieții începură să aplaude, lovindu-l prietenește pe Spike pe spate.

Începură să strige:

– Proscrișii! Proscrișii! Ei fac legea!

Fetele îl sărutară pe Cliff, Ivy și Alison aveau lacrimi în ochi. Am fost prinsă și eu în această frenezie în încercarea disperată de a ne întoarce la o vârstă anume, la un ideal care poate a existat doar în mințile noastre. Dar pentru noi Proscrișii și jachetele purtate de ei însemnau ceva real.

Clifford le adusese de la depozit.

-Abia aștept să-l văd pe Spike purtând culorile Proscrișilor! exclamă Violet.

Eram puțin îngrijorată deși nu neg că și mie îmi făcea plăcere.

– Vi, asta nu ne va aduce probleme? Oamenii de pe aici au răsuflat ușurați când s-a dezintegrat Omega Sigma Theta.

Ne vor vedea sticleții, iar LaRocca ne va trece pe lista găștilor de cartier pe care trebuie să le rezolve.

Violet ridică din umeri.

– Cei care au înființat Proscrișii au avut grijă de ei. Noi de ce n-am putea avea?

Apoi ea mă liniști pentru că îi cunoștea mai bine pe Billy și Spike și știa că aceștia nu vor lăsa lucrurile să le scape de sub control. Știau să-și înăbușe mânia deși aceasta amenința adesea să izbucnească.

Într-o zi pe când pierdeam cu toții vremea prin preajma barului Fishernet, Billy, fără vreun motiv anume, s-a legat de un grup de motocicliști.

– Voi vă considerați motocicliști? le strigă el. Nu sunteți decât niște făcături! Parcă sunteți de plastic! Sunteți pseudo motocicliști; îmi vine rău când vă văd parcându-vă Harley Davidson-urile în fața barului. Asta vă face să vă considerați bărbați? Când v-ați făcut de cap ultima oară? Când ați dormit ultima oară sub cerul liber fără bani la voi, doar cu o femeie superbă alături? Ați făcut-o vreodată? Mincinoșilor! Fătălăilor!

Cei cinci s-au năpustit ca niște tauri furioși asupra bietului Billy. Din fericire, Rafferty i-a văzut și l-a scos repede pe Billy pe ușa din spate.

În ultimul timp, toți cei care-i cunoșteam pe Billy și Spike știam că primul abia mai reușea să se controleze. Iar Spike nu făcea altceva decât să redeschidă vechile răni, să-i amintească de o promisiune pe care trebuia să și-o respecte Vorbeau tot mai des despre pedepsirea cuiva care le făcuse mult rău cu cinci ani în urmă.

– Cliff apare precum un cavaler în armura sa și deodată toată lumea uită de conflicte și dispute. Suntem unul pentru toți și toți pentru unul. Cliff este conducătorul nostru. Când faci parte dintr-o gașcă ai un conducător, iar dacă ești în Proscrișii, ca noi, îl ai pe Clifford Wolf.

Mă uitam atentă la el să văd unde voia să ajungă.

– Când intri într-o gașcă ai niște reguli la care să te supui. Singura regulă majoră pe care trebuie s-o respecte toată lumea este că avem un conducător: Clifford. Și că ... Josh l-a privit lung pe Billy, el nu este de acord cu răzbunările de orice gen acum, mai ales cu acțiuni kamikadze.

Billy nu avea chef să asculte sfaturile fratelui, dar trebuia să se supună conducătorului de gașcă.

Josh refuză să poarte jacheta Proscrișilor. Spunea că-și cunoaște prea bine prietenii.

Atitudinea lui ne îngrijoră puțin.

Atât Billy cât și Spike voiau să fie adjuncții lui Clifford, să poarte crucea de aur, dovada că erau adjuncți. Era crucea pe care Billy și-o sculptase pe brat. Dar Cliff îl numi secund pe Reno, așa cum ne-am așteptat.

Violet voia și ea o jachetă a Proscrișilor.

– Ia-ți gândul de la ea, Vi, îi spuse Cliff, fetele nu poartă așa ceva.

– Vreau și eu una, Cliff, sunt demult cu voi în gașcă, merit una.

– Nu, Violet.

Violet îl prinse după gât, insistând.

– Violet, te rog...

– Vino încoace, zise ea șoptindu-i ceva la ureche.

El zâmbi și fu de acord.

– Bine, Vi, dar numai în seara asta, da?

Ea îl îmbrățișă.

– Ești atât de bun cu mine, Cliff, începu să-i toarcă la ureche. Apoi se întoarse spre mine: cum arăt?

– Mi se pare cam mare pentru tine.

O fată brunetă care ne urmărea de ceva vreme se îndreptă spre Cliff.

– Vreau și eu una, Cliffie.

– Fetele nu poartă așa ceva.

– Dar cea de acolo a primit jachetă? Dacă nu este permis ei de ce i-ai dat? Nu mi se pare cinstit!

Violet o puse la punct.

– Parcă ți-a spus o dată că n-ai voie să porți jachetă!

– Spike m-ar lăsa să port una dacă l-aș ruga....

Violet se crispă.

– Sunt sigură că n-ar fi așa, am sărit eu.

Connie, căci așa o chema, mă privi surprinsă.

– Ei bine dacă nu Spike, poate prietenul tău mi-ar da orice i-aș cere.

– Tacă-ți gura, Connie! zise Cliff.

Ea pufni disprețuitor și plecă.

– Nu-mi place tipa asta, mormăi Violet.

– Ce-a vrut să spună când s-a referit la Billy? am întrebat eu, suspicioasă.

– N-o lua în serios, zise Cliff.

– Asta crede că toți bărbații sunt înnebuniți după ea, mă lămuri Violet.

Eu mi-am spus că nu-mi prea plăcea această Connie.

***

Era foarte multă lume acolo, aerul era aproape irespirabil. Oamenii aruncau baloane în aer, mingi de plastic. Am mers spre partea din față a scenei, convinși că cei din spate, care nu avuseseră norocul să vadă concertul din locurile lor, ne invidiau.

În cele din urmă s-au stins luminile, muzica înregistrată s-a oprit, s-au aprins luminile de pe scenă, lumini viu colorate, iar spectatorii au început să sară în sus strigând entuziasmați numele componenților echipei. Pe scenă a apărut Rat, într-o cămașă fără mâneci, cu părul în vânt.

Ne zâmbi scuturându-și coama, apoi ridică pumnul în aer.

– Breechwater! strigă el. Știi cine suntem?

Ne lăsă un moment să-i scandăm numele.

– Ne-am întors acasă, băieți! Sunteți pregătiți pentru rock and roll?

Mulțimea izbucni în urale, iar eu simțeam cum unde invizibile de șoc străbăteau de pe scenă parcă prin trupul meu. Formația era atât de aproape că se confunda cu spectatorii. Ne-am ocupat locurile pe scaune și am cântat cu ei.

Cântecul era demențial, Rat alerga pe scenă, sărea în aer cu microfonul în mână, făcea gesturi obscene. Cântec după cântec părea că-și smulge inima din piept și ne-o întinde, proferând insulte la adresa guvernului, a polițailor, a profesorilor, a societății în general.

Mulțimea era frenetică. Rat se opri o clipă să ia o gură de whisky.

Violet se întoarse spre Cliff.

– Acum?

– Acum! strigă el.

Unii dintre noi se îndreptară spre locurile de unde puteau apărea gărzile, iar Spike o ridică pe Violet pe scenă.

– Rat! urlă ea. Rat!

Își scoase jacheta pe care sta scris Proscrișii și o ridică desfăcută în aer, apoi o flutură deasupra capului. Rat veni spre ea.

– O dată ce-ai fost un Proscris, vei fi așa toată viața! strigă ea.

Rat îngenunche și luă jacheta din mâinile ei. Îi zâmbi seducător lui Vi, apoi îi prinse fața în mâini și-i dădu un sărut prelungit. Era ca un zeu cu părul în vânt, care părea un halou în jurul capului.

Am crezut că Violet va leșina; tremura ca o frunză.

Poliția a venit imediat și ne-a împins la locurile noastre. Au luat-o cu forța pe Vi de pe scenă. Ea nu putea vorbi, nu-și lua privirea de la Rat.

Spike îi repeta mereu:

– Violet, potolește-te! Ce ai? Este un om obișnuit, pentru numele lui Dumnzeu!

Rat veni spre capătul scenei și dialogă cu spectatorii.

– Cum vă simțiți la acest spectacol? Știți că suntem născuți în acest oraș cu toții, iar o frumoasă de aici tocmai mi-a dat această jachetă.

Ridică jacheta deasupra capului.

– Sunt culorile fostei noastre găști, Proscrișii.

Lumea păru că-și pierde controlul. Începură să urle, să fluiere, nu se mai auzea nimic din ce spunea Rat.

– Îmi readuce foarte multe amintiri, continuă el. Îmbrăcă jacheta, iar lumea începu să strige și mai tare, în delir. Dedic această melodie fostei mele găști Proscrișii. O dată ce ești un Proscris, rămâi așa pentru toată viața! urlă el.

Apoi ne cântă melodia pe care ne-o dedicase, care se sfârșea cu cuvintele:

„Mergi cu bine frate haiduc,

Nu vei fi niciodată singur..."

– Vă mulțumesc, oameni dragi din Breechwater, nu vă voi uita niciodată. Și acum, noapte bună.

Cei din Metal Panther n-au știut niciodată ce ne-au provocat în suflete. Cred că și băieții au vărsat lacrimi atunci, cu toate că se voiau duri.

După concert, ne-am îndreptat cu toții spre mașini, știindu-ne invidiați de cei din jur, care se uitau la

jachetele noastre. Ne -am așezat pe capotele mașinilor în parcare, am băut vin, retrăind scenele cu Rat de mii de ori.

După ce au plecat aproape toate mașinile ne-am suit în camioneta lui Reno.

Ricky veni în fugă după noi.

– Hei, ați văzut-o vreunul pe Connie?

– Nu, răspunse Reno. Nu era cu tine?

– Da, dar ne-am pierdut. Am crezut c-ați luat-o cu voi.

– Nici măcar n-am văzut-o, zise Cliff.

Ricky oftă.

– Nici nu știu ce-ar trebui să fac. Nu-mi place s-o las singură dar o știți pe Connie, este posibil să fi întâlnit vreo cunoștință și să fi plecat deja. Și le-am promis alor ei c-o s-o aduc acasă. Mâine se duce la serviciu.

Reno se uită la Cliff și opri motorul.

– Bine, o să mai așteptăm, zise el.

Peste zece minute, apăru și Connie cu două prietene, însoțite de un grup necunoscut de băieți.

– Connie, ai uitat cu cine ai venit aici? se răsti Cliff la ea.

Connie făcu o figură foarte vexată și ne mai lăsă să așteptăm încă un sfert de oră, nefiind sigură dacă să meargă cu noi sau să petreacă noaptea cu cei pe care-i agățase atunci.

În cele din urmă, ne-am pierdut răbdarea și după ce Vi a urlat la ea să urce naibii mai repede, iar ea a continuat să flirteze, am plecat.

Connie nu era o persoană prea agreată de cei din grup. Era mereu convinsă că este cea mai bună și cea mai frumoasă dintre toți. Iar când una din fetele noastre cunoștea un băiat nou și-l aducea în gașcă, Connie se simțea datoare să i-l sufle. Era mereu gata să facă figuri urâte oricui, cu toate că nu-i prea mergeau.

Îmi era milă de ea pentru că pentru ea popularitatea era totul.

A încercat să-i despartă pe Vi și Spike, asta numai pentru că era geloasă pe Vi.

Violet era respectată în cercul nostru, lucru care nu se va întâmpla niciodată lui Connie.

Cu toate că-mi displăcea fata asta am simțit o strângere de inimă realizând c-o lăsasem în toiul nopții singură cu opt sau zece necunoscuți. Am încercat să-i găsesc și scuze că poate era băută, dar toți au început să râdă, să-mi spună că n-o cunosc.

Încerca să ne impresioneze că agățase atâția bărbați, să-i impresioneze mai ales pe cei care o plăceau, să-i facă să creadă că merita să i se facă atâta curte.

N-o iubeam, dar nici n-o uram pe această Connie. Nu încă.

***

Am întârziat din cauza acestei Connie să ajungem la Petey acasă, dar acest lucru nu avea prea mare importanță pentru că părinții lui erau plecați și

puteam rămâne acolo toată noaptea. Nu era o petrecere ci un mod de a ne petrece timpul împreună. Eram prea obosiți după concert, dar oricum aveam destulă energie ca să nu ne dorim să ne culcăm devreme. Eram cincisprezece sau douăzeci de prieteni risipiți prin toată casa, în mici grupuri. Eram foarte relaxată. Ivy dormea pe canapea în sufragerie, Ricky, Meegan și vărul ei, Zayzow, se așezaseră pe jos urmărind televizorul.

Alison și Petey dăduseră iama prin frigider, găsiseră niște vin și o vreme am stat cu ei de vorbă. Apoi m-am dus la subsol unde alți prieteni ascultau muzică, printre ei Vi și Josh.

Când m-am întors la bucătărie, am prins o frântură de discuție între Alison și Petey.

– Nu știu de ce ai lăsat-o aici, Petey.

– Nu este nici o problemă, zise el.

– Despre ce vorbiți? am întrebat eu.

– Nimic important, zise Petey. A apărut Connie cu unii dintre băieții cunoscuți la concert; pe ea am primit-o, dar celorlalți le-am spus s-o șteargă.

– Nu crezi că este o măgărie să apară aici cu tipi pe care nici nu-i cunoaștem? continuă Alison.

– Ba da, dar bine că pe ei nu i-ați primit.

– Connie a avut noroc c-am lăsat-o pe ea, Evelyn și Barbara, mormăi Petey.

Eu n-am mai zis nimic pentru că am considerat că este un gest tipic al lui Connie, așa că m-am dus la un

alt grup, unde am stat puțin cu Vi și Josh, dar după o vreme am realizat că nu-l văzusem pe Billy de prea multă vreme. Am început să-l caut.

– L-ați văzut pe Billy? i-am întrebat pe Spike și Petey.

– Cred că e...nu, nu l-am văzut, poate a plecat, zise Petey cam încurcat.

– Da, încuviință Spike, a plecat.

– S-a dus acasă? am început să râd. N-ar fi plecat fără să-mi spună! Mă duc să-l caut!

Spike mă prinse de mână.

– Nu, stai aici cu noi.

L-am privit nedumerită.

– Spike, ce se întâmplă?

– Nimic.

Spike se purta ciudat. Am întrebat pe toți cei prezenți dacă știu ceva de Billy, dar toți ridicau din umeri; atunci mi-am dat seama că se petrecea ceva ciudat. Am surprins priviri secrete între ei și am pus întrebări. În cele din urmă, am urcat la etaj, unde se aflau doar perechi.

– L-ați văzut pe Billy? am întrebat eu îngrijorată.

– Wolf? mă întrebă unul dintre băieți.

– Da.

– Cred că este acolo.

Mi s-a părut că aud vocea lui Billy dintr-o cameră, așa că am bătut la ușă.

– Billy, ești acolo?

Nici un răspuns. Am deschis ușa; era întuneric, dar imediat am aprins lumina și... am înghețat. Am roșit ca racul și am început să tremur. Nu puteam vorbi, nu mă puteam mișca.

În clipa aceea, Connie a avut neobrăzarea să se ridice într-un cot și să-mi zâmbească satisfăcută, de parcă ne-am fi aflat într-o competiție de care eu nu știam. Prima intenție a fost să-i ucid pe amândoi, dar n-am făcut decât să izbucnesc în plâns.

Billy încercă să îngaime ceva:

– Desiree...

Am trântit ușa și am pornit în goană pe scări. Billy venea după mine.

– Desiree, așteaptă!

Simțeam ochii tuturor ațintiți asupra mea. Îl acoperiseră cu toții. M-am simțit umilită. Am alergat afară pe stradă până la colțul străzii. Apăru o siluetă în fața mea. Era Violet.

– Vino, Desiree, o să dormi la mine în noaptea asta.

– Du-te înapoi, am suspinat eu.

Vi m-a luat de brat și am pornit împreună spre casa ei. A mai scos o pernă, m-a ajutat să mă întind pe pat, mi-a șters lacrimile.

– Știu ce simți, mi-a spus ea. Uneori îți face bine dacă vorbești cu cineva. Sunt aici pentru tine.

Eram impresionată de bunătatea ei, dar atât de confuză din cauză că fusesem înșelată de Billy cu acea Connie. Vi m-a ținut în brațe și am plâns până mi-au secat lacrimile.

Aș vrea să înțelegeți ce am simțit și ce mai simt încă pentru Vi. Aș vrea să pot spune cu cuvinte frumoase ce a însemnat ea pentru mine, dar poate că n-aș fi capabilă să exprim tot ce simt. Niciodată nu i-am spus cât o iubeam. Am respectat-o chiar și atunci când făcea greșeli grave. Niciodată nu i-aș putea da înapoi tot ce mi-a oferit, tot ce m-a învățat.

O dată i-am dedicat chiar un poem, dar după ce l-am citit am realizat că nu exprima nimic din ce aș fi vrut și nu i l-am citit. Cred că a fost ființa care m-a înțeles cel mai bine. Și eu asta îmi doream să fiu înțeleasă.

Violet obișnuia să spună că împreună trecusem prin iad și revenisem pe pământ și poate așa a și fost, dar ea a fost alături de mine chiar și când flăcările erau foarte mari. Era curajul și puterea de care aveam nevoie; eu eram sensibilitatea pe care ea refuza s-o arate lumii.

Ne consideram surori, dar cred c-am fost mai mult decât atât. Aș da și acum orice, tot ce este mai frumos și mai scump pe lumea aceasta să mai fiu cu ea.

Mi s-au spus multe minciuni în viață și poate uneori le-am și crezut, dar nu mi-am dorit decât ca Vi să mă iubească așa cum o iubeam eu.

Am plâns mult în noaptea aceea, căci era singura persoană în fața căreia nu-mi era rușine să plâng. În cele din urmă am adormit cu capul în poala ei.

Capitolul 7

Când m-am trezit dimineață, Vi pregătea micul dejun.

– Nu te ridica! am auzit-o strigându-mă.

– De ce?

– Rămâi acolo, vei avea o surpriză! Micul dejun la pat! Cum te simți?

– Mă doare capul tare!

– Vrei o gură de votcă? Vin cu ea într-o secundă.

– Nu cred că stomacul meu ar primi așa ceva dis-de -dimineață.

– Oricum, nu te mai gândi la acel fiu de cățea.

– Nu pot, am gemut eu: Vi, îl iubesc cu adevărat!

Ea scutură din cap exasperată.

– Când îl vezi, spune-i ce crezi despre el. Dar cunoscându-te, știu că-i vei spune cât îl iubești. Continuă așa și n-o să ajungi prea bine. Cred că nemernicul ăla ar trebui să-ți ceară scuze. După asta, totul depinde de tine. Dacă aș fi eu, l-aș scuipa în față.

Cu toate astea, să știi că vina este mai mult a lui Connie decât a lui. Era bine să mă lași s-o pun la punct.

Am făcut duș, ne-am îmbrăcat, am luat micul dejun, apoi, după ce ne-am uitat la televizor la niște concursuri stupide gen „Cine știe câștigă", ne-am pregătit de plecare. O bătaie în ușă ne-a făcut să ne oprim. Vi nu răspundea niciodată la ușă fără să întrebe cine este.

– E Billy, se întoarse spre mine.

Eu am simțit că stomacul îmi va face probleme.

– Ce vrei? l-a întrebat Vi din ușă.

– Desiree este la tine?

– Vrei să vorbești cu el? șopti Violet, sau vrei să-i spun că nu ești aici?

Am tras aer în piet.

– Oricum, va trebui să dau ochii cu el, acum sau altădată.

Vi deschise ușa și Billy apăru în fața mea, mai frumos ca niciodată. Era îmbrăcat cu un tricou alb, care făcea ca tenul bronzat să iasă în evidență.

– Trebuie să-ți vorbesc, Desiree, îmi spuse el impacientat.

– Da, știu, am zis eu.

Era prea multă lume în fața blocului în care locuia Violet, așa că am luat-o pe un drum care ducea spre pădure; acolo mergeam când voiam să fim singuri. Este crud, mi-am spus eu, să o rupi cu o fată într-un asemenea decor.

Billy își aprinse țigara, ne-am așezat pe iarbă și o vreme nici unul n-a spus nimic. Trecuseră două luni, mi-am amintit cu amărăciune, de când fusesem acasă la Billy și el mă întrebase dacă știu să fac rotocoale de fum.

El mă privi aparent calm, numai ochii îi trădau neliniștea și încordarea.

– Desiree... începu el.

Apoi se opri și-și privi mâinile care tremurau.

– Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. N-am vrut să se ajungă acolo.

Ridică repede privirea spre mine, dar apoi mă evită din nou.

– Știu că am greșit și te-am pus într-o situație imposibilă.

– Nu are rost să mai vorbim despre asta acum, Billy.

Mă simțeam ciudat; pe de o parte aș fi vrut să fiu mai distantă, să-i arăt că nu-mi pasă, dar de fapt sufletul îmi plângea.

– M-ai dezamăgit, Billy. A avut încredere în tine și toți prietenii te-au acoperit. Ei știau ce se întâmpla în spatele acelei uși. M-ai făcut să mă simt ca un gunoi. Nu-mi pasă că m-am făcut de râs în fața prietenilor, am fost foarte afectată pentru că am avut încredere în tine și te-am crezut. Am avut impresia că-ți păsa de mine.

– Și acum, îți mai pasă de mine, după tot ce-am făcut? mă întrebă el, fără a ridica privirea din pământ.

Am simțit cum lacrimile îmi curg pe obraz, am roșit, apoi le-am șters cu un gest repezit.

– Da, am zis eu, încă îmi mai pasă de tine.

– Desiree, îți datorez mai mult decât scuze. Nu știu de ce am făcut-o. A fost ideea ei, dar nici eu n-ar fi trebuit să...n-am mai fost cu altă fată din ziua în care te-am cunoscut. Îți jur pe Dumnezeu, Desiree. Când te-am văzut atât de frumoasă și ți-am propus să fii iubita mea, iar tu ai acceptat, nu-mi venea să cred că este adevărat! Mai ești iubita mea, Desiree?

– Tu mai ești iubitul meu? l-am întrebat.

– Mă mai întrebi? Nu se va mai întâmpla așa ceva niciodată, Des. Îți promit că voi face totul să nu te pierd, Desiree. Nu mă lăsa acum. Am nevoie de tine. Nimic nu mai este așa cum ar trebui. Uneori simt c-o să-mi pierd mințile, c-o să termin și cu grupul ăsta pentru că nu este normal ce se întâmplă.

Billy veni mai aproape de mine și mă strânse la piept.

– Te implor, Desiree, spune-mi că n-o să mă părăsești. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Ne-am sărutat și lumea a redevenit normală pntru noi.

– Crezi că mă iubești?

– Da.

– De unde știi?

– Pentru că... începu el, îndepărtându-mi o șuviță căzută pe față. Pentru că n-am mai simțit cu nimeni

altcineva ce simt alături de tine, Desiree, și nu-mi pasă de nimic atâta timp cât ești cu mine. M-ai speriat teribil!

– Un Proscris se sperie?

-Vei rămâne cu mine, Desiree? Viața pe care o duc nu este ce mi-am dorit și uneori am impresia că sunt sortit să aduc răul tuturor din jur. Tot ce ating se ofilește.

– Nu este așa, l-am liniștit eu.

Doamne, cât îl iubeam!

– Billy, tu ești un dur doar la suprafață. Ești bun, amabil și special, am încheiat eu. Dacă n-ai fi fost așa te-aș mai fi iubit atât?

– Ești atât de frumoasă!

– Și tu ești frumos, Billy, amândoi suntem.

– Totul este frumos, zise el, când sunt cu tine.

Ne topirăm unul în brațele celuilalt.

– Te iubesc, Billy, i-am șoptit. N-am mai simțit asta pentru nimeni până acum. Cred că este dragoste, nimic altceva nu poate fi atât de minunat.

I-am răvășit părul, iar el a simțit în sfârșit că a fost iertat.

Apoi, se întâmplă ceva neobișnuit. Billy mă privi lung.

– Ai fugi cu mine dacă ți-aș cere, Desiree?

– Vorbești serios?

– Foarte serios. Am pleca imediat ce dai undă verde.

– Și Cliff, Vi și ceilalți?

– Oricum, ne vom despărți de ei, mai curând sau mai târziu. Dacă te întorci la Davisville n-o să-i mai vezi, nici pe mine, de altfel.

– Și unde ai vrea să mergem, Billy?

– Acasă, în New Jersey.

– New Jersey? Acolo unde sunt fabricile care poluează și uzinele nucleare?

– În zona în care locuiesc nu sunt. Timp de zece ani am trăit lângă autostradă și auzeam zi și noapte mașinile trecând sub fereastra mea. Bunicul avea o barcă și mergeam adesea la pescuit. Puteai vedea de acolo un cer atât de plin de stele! Nicăieri nu mai vezi atâtea! Iar noaptea cântă greierii și broaștele. Ți-aș putea găsi acolo o slujbă. Cliff, Vi, Josh ar putea veni în vizită. Casele sunt ieftine pe acolo am putea găsi una cu verandă așa cum îți place.

– Și am decora fiecare cameră în alt stil ca să nu mă plictisesc, am sugerat prinzând ideea din zbor. Îți plac copiii?

– Câți ai vrea să avem?

– Unul. I-am putea da numele tău.

– Nu, zise el, este un nume stupid.

– Nu este, am spus eu indignată. Vreau un băiețel să-l cheme William David. Și mai sper să aibă ochii tăi.

– Și zâmbetul tău.

Dar Billy se întristă brusc.

– Copilul nostru ar fi foarte special. Străinii de pe stradă l-ar privi lung, atât de frumos ar fi. Aș avea grijă de tine și de copil, te-aș trata ca pe o prințesă, iar copilul nostru ar avea tot ce și-ar dori și ar putea ajunge ce am vrut eu să fiu.

Mă întrebam dacă părinții noștri au avut la rândul lor aceleași gânduri.

Billy îmi zâmbi.

– Ai pielea atât de moale...Ce era cu poemul pe care mi l-ai citit mai de mult?

Eu am încercat întotdeauna să-l atrag spre poezie și literatură, dar el nu avea nici o înțelegere pentru acest domeniu și nici răbdarea să lupte cu cuvintele, cu sensurile lor. Deși nu citea, îi plăcea să-i citesc poeme cu voce tare.

– Despre care vorbești?

– Era ceva cu un păstor.

– A, „Păstorul pasionat către dragostea sa?"

– Da, ăsta este, zise Billy: vino trăiește cu mine, fii dragostea mea și vei primi dovezi de dragoste.

– Billy, știi că vom fi întotdeauna împreună, nu te voi părăsi niciodată.

– Niciodată?

– Până-n ziua în care voi muri. Și atunci nu te voi părăsi, ci te voi aștepta și pe tine.

– Promiți?

***

N-am vrut să mă răzbun niciodată, nu sunt o fire răzbunătoare. Dar nu pot nici acum să afirm cu onestitate că m-am simțit prea vinovată de felul în care s-au desfășurat lucrurile în noaptea aceea la Dark Horse Pub. Vi mă instruise de pe drum:

– Comportă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Proprietarul barului se numea Pat. Era tot numai pectorali și brațe puternice și avea cel mai mare tatuaj pe care l-am văzut vreodată chiar pe piept. Cliff, Reno și Billy n-au avut probleme cu intrarea în bar, dar cu mine și Vi lucrurile n-au stat la fel.

– Îmi pare rău, Cliff, zise musculosul Pat. Trebuie să văd un act de identitate al fetelor. Știu că sunt cu tine, dar vreau să văd ce vârste au, ca să știu ce fac în cazul în care apare LaRocca pe aici.

Violet l-a privit lung.

– Patrick, nu mai face figuri, lasă-ne să intrăm cu băieții noștri.

Omul scutură din cap.

– Cine ți-a reparat mașina pe gratis? îi aminti Reno. Și nici nu ți-am făcut probleme...

– Voi v-ați bătut săptămâna trecută cu Jackie Calvin!

– A, am uitat incidentul ăla! rânji Spike.

– Bine, se învoi Pat, dar stați undeva mai în spate.

– Mulțumesc, Pat, zise Spike și-ți promit că nu vei avea probleme cu noi în seara asta.

Barul era cam aglomerat și cam toți cei prezenți se simțeau foarte bine. Băieții au cheltuit foarte mult cu

noi în seara aceea. Așa erau ei; când dădeau de bani îi cheltuiau prin baruri și cluburi. Când rămâneau fără nici un ban, ne întâlneam la depozit. Nu economiseau niciodată poate pentru că se simțeau vinovați pentru felul în care făceau rost de ei.

Unul din prietenii lui Spike veni la masa noastră și-i spuse ceva la ureche, arătând spre un grup de băieți de bani gata aflați alt colț al încăperii.

– Dacă vă lăsăm singure câteva minute o să fie vreo problemă? mă întrebă Billy.

– Numai să nu le luați chiar totul, le spuse Vi.

Ei nu-i păsa ce făcea Spike, important era să-i aducă bani de buzunar. Dar Spike îl căra și pe Billy cu el și eu muream de teamă că într-o zi vor fi prinși. Până atunci nu încercasem droguri, dar văzusem prea mulți puștani ajunși sclavi ai ierburilor.

– Vii?

Billy nu pleca niciodată fără Cliff și Reno.

Spike ne-a lăsat cincizeci de dolari și ne-au promis că vor reveni într-o jumătate de oră. Vi avu ideea că ar trebui să testăm toate băuturile pe care le aveau în bar, să decidem care era cea mai bună. Mi s-a părut idee grozavă așa că am comandat băuturile cu denumirile cele mai interesante: Cosașul, Sânii îngerului, Rusoaica blondă, Răsărit cu tequilla.

Apoi am ajuns la băuturile tradiționale: Martini, whisky, gin... De acum toate aveau gust de cărbune așa că le-am combinat cu pina colada, cremă de cacao și daiquiri de căpșuni.

Violet părea foarte fericită, așa că am decis să bem pentru fiecare persoană din bar care avea un nas interesant. Ne-am făcut o mulțime de prieteni cu ocazia aceea. Deodată, Vi ridică privirea spre mine.

– Desiree, arăți ca naiba!

– Nici tu nu arăți prea bine, draga mea! i-am răspuns eu.

– N-a fost o insultă, ci o remarcă.

Eu aveam deja amețeli și dureri de cap și nu știam ce va urma, în timp ce Vi se apucă să-i explice unuia că este o prințesă arabă dezmoștenită, că se numește Qualudia. În clipa aceea intră în bar Connie cu câteva prietene și băieții pe care-i agățase la concert.

– Ia te uită cine a apărut! exclamă Vi. Larva și prietenele ei!

Connie îmbrăcase o rochie negru cu galben.

Vi deveni isterică; nu suporta femeile care nu știau să se îmbrace. Începu să fredoneze melodia unei reclame; yum, albinuța sălbatică... și nu se lăsă, repetă această melodie de cel puțin patruzeci și șapte de ori...

Eu nu aveam intenția să mă leg de Connie. Dar ea o făcu. Unul dintre băieții din grupul ei veni la masa noastră. Nu dădeam doi bani pe el, de fapt, dar l-am tolerat la masa noastră numai ca s-o punem pe Connie pe jar. Și nu ne-am înșelat, pentru că după vreo zece minute Connie apăru la masa noastră.

– Haide, Paulie, nu mai sta de vorbă cu astea două. Apoi ni se adresă; dacă nu sunteți capabile să vă păstrați iubiții nu veniți la ce arunc eu.

Violet văzu negru în fața ochilor, dar era prea beată ca să întreprindă ceva, iar eu i-am spus lui Connie sfidător:

– Connie iubito, ține-ți partenerul, nu am nevoie de nimeni care a fost cu tine. N-am chef de vreo boală venerică. Zicând acestea i-am turnat cupa de daiquiri în cap.

Violet, care râdea cu lacrimi, căzu de pe scaun.

– Aha! urlă Connie. Sunteți terminate!

– Așa crezi? se trezi Violet. Se ridică ținându-se de piciorul mesei: hai să mergem afară!

Mă așteptam ca Pat să ne arunce pe toate afară, dar el râdea cu lacrimi de pățania lui Connie. Ba chiar ne deschise ușile ca să putem ieși fără să ne lovim, apoi se postă la fereastră să ne urmărească.

Violet urla pe alee:

– Vino, Connie! Hai, lovește-mă!

Lui Connie îi era frică. Violet avea reputație de scrântită, după cum mi-am dat seama. Eu eram atentă să nu cad pentru că picioarele refuzau să mă asculte și vedeam dublu; două Connie, două Violet.

– Hai, Connie, o provoca Vi. Ai zis că vrei să-mi stâlcești mutra! Fă-o!

Connie se îndreptă spre ea s-o lovească, dar Violet făcu un pas înapoi, și căzu în capul oaselor, scăpând de lovitură.

– Extraordinară lovitură! pufni ea.

Eu am împins-o pe Connie până când a căzut peste o grămadă de cutii de bere și conserve de pește goale, râzând ca nebuna.

– Albinuța Connie, repeta Violet fără încetare.

Băieții noștri au venit în fugă și ne-au găsit râzând cu lacrimi de Connie care nu se putea ridica. Au izbucnit și ei în râs și ne-au condus înapoi în bar.

Spike nu putea să creadă că deja cheltuisem cincizeci de dolari pe băutură.

– Ați băut singure cincizeci de dolari?

– Mda, bombăni Violet. Noi și toți cei cu nasurile mai interesante de pe aici.

***

Cred că eram vreo douăzeci în fața casei lui Clifford în noaptea aceea. Programasem să vedem un film; cerul era destul de limpede, luna apăruse, doar câțiva nori răzleți se mai vedeau în răstimpuri. Eram destul de bine dispusă, chiar dacă nu primisem o scrisoare prea plăcută din Bermude. Era scrisă de Kimi, cu scrisul ei rotund de femeie fără prea multă carte, care mă scotea din sărite. Era o scrisoare siropoasă; nu-mi scrisese tata, o pusese pe ea să-mi scrie ceea ce-mi spori aversiunea față de această femeie.

O zi petrecută la plajă îmi scoase scrisoarea din minte. Pielea mi se roșise pentru că mă expusesem prea mult, dar cu toate acestea mă simțeam bine și eram destul de optimistă. Făcusem duș înainte de a porni spre Cliff, îmbrăcasem perechea favorită de blugi și un tricou alb. Abia așteptam sosirea lui Billy.

Joshua stătea pe capota mașinii dar când m-a văzut mi-a făcut și mie loc.

– Ce se întâmplă, Josh? l-am întrebat.

– Nu prea multe, răspunse el. Am fost la Jack și Scott astăzi; discutau iarăși despre plecare în Arizona sau Alabama, nu erau prea siguri. Cei doi nu puteau sta prea mult timp în același loc.

– Au sânge gitan, am replicat eu.

Spike, apărut între timp, mă întrebă unde era Billy.

– Cine știe? am răspuns eu. Acum o oră a plecat cu câinele la plimbare.

Violet și Cliff veniră spre noi; erau veseli, glumeau, se jucau. În cele din urmă Cliff o prinse în brațe și o ridică, iar ea părea fericită de ce i se întâmpla. Spike făcu o grimasă. Nu-i plăcea acest fel de a fi al ei; îi plăcea să flirteze, să se simtă înconjurată de atenție, mai ales din partea bărbaților. Cliff o ridică și o puse în poala lui Spike, ignorând privirea acestuia dezaprobatoare.

– De ce întârzie Billy? întrebă Violet; nu vreau să pierd prima parte a filmului.

– Ăsta este programul din seara asta? întrebă Spike cam dezamăgit.

Cliff ridică din umeri.

– Dacă nu aveți o idee mai bună. Reno ne poate introduce în sală fără bani, spune că-l cunoaște pe șeful acesteia.

– Reno, zici? Mda, doar este secundul tău, rânji Spike.

– Spike e gelos că nu l-a ales Cliff pe el? murmură Josh.

Violet ridică din umeri.

Între timp sosiră Reno, Ricky și alții.

– Ivy și Alison lipsesc și ele, poate sunt cu Billy, zise Vi.

Dar chiar atunci se auzi o sirenă și apăru mașina poliției care puse o frână bruscă.

– Ce mai este acum?oftă Spike, luând un aer inocent.

Nu era mașina lui LaRocca, ci a unui alt polițai de vreo patruzeci de ani, solid, pe care nu-l mai văzusem.

– Cine este? mă întrebă Josh.

– Nu l-am mai văzut, șopti Spike.

El se mândrea că avusese de a face cu fiecare polițist din oraș. Știa cu care se putea înțelege și care îi opunea rezistență. Îi verificase pe toți. De pe bancheta din spate a mașinii coborâră Ivy și Alison, urmate de Baron, câinele lui Billy și acesta care afișa un zâmbet ciudat. Făcu un semn cu mâna polițaiului și-i spuse:

– Mulțumesc, amice.

– Ai grijă, Wolf, zise omul vrând să se întoarcă spre mașină, moment încare observă cutia cu bere pe care Petey se străduia s-o acopere. Ar fi mai bine să scapi de cutia aia, până nu te vede alt polițist. Apoi plecă.

Am început să vorbim toți deodată.

– Billy! Spune-ne, ce s-a întâmplat? Cum de ți s-a făcut onoarea asta?

Billy scutură din cap, de parcă ce urma să ne povestească era ceva incredibil.

– Îl plimbam pe Baron, începu el și m-am oprit la Ivy și Alison. Voiam să venim aici pe jos, la întâlnirea cu voi. Când am pornit încoace, ametița de Alison și-a adus aminte că a tras ușa și cheile i-au rămas pe masa din bucătărie.

Nu era nimeni acasă și trebuia să recuperăm cheile oricum.

– Ai noștri erau la o petrecere și veneau pe la miezul nopții, dar asta nu ne ajuta prea mult pentru că se culcau până ajungeam noi acasă. Tata nu are nimic de obiectat dacă sunt cu Cliff, dar nu-i convine să fie trezit spre dimineață.

– Așa că trebuia să intrăm, să recuperăm cheile deși toate geamurile de la parter erau închise.

– Cu excepția celei de la spălătorie, interveni Alison.

– Am încercat să deschid o fereastră cu cuțitul, continuă Billy. Am deschis-o, dar tocmai atunci a

apărut mașina poliției cu sirena în funcțiune, probabil chemată de vreun idiot de vecin.

– LaRocca jubila când m-a văzut, zise Billy. M-a trântit de capotă fixându-mă cu mâinile, furios că nu-mi păsa de el.

– Am încercat să-i spunem că era casa noastră, începu Alison dar n-a vrut să ne asculte.

– Baron a sărit la polițai văzând că mă imobilizase și voia să-l muște de gât. LaRocca a început să strige că o să-l împuște.

– Noroc că au apărut ai noștri! zise Ivy. Tata s-a supărat și a început să urle la polițai, spunând c-o să-l dea în judecată. LaRocca a fost umilit.

– La Rocca ne aruncase deja pe bancheta din spate cu câine cu tot. Ivy și Alison au coborât și el mi-a spus printre dinți:

– Coboară, Wolf! Dă-te mai repede jos! Eu m-am urcat cu picioarele pe bancheta din spate și i-am spus: dă-mă tu jos, Sal.

Am izbucnit cu toții în râs, imaginându-ne scena.

Billy continuă:

– În momentul acela, LaRocca și-a ieșit din minți. M-a apucat de mână și a vrut să mă tragă afară, dar Baron s-a năpustit la el; știi cât de agresiv este uneori... Apoi, celălalt polițai care era cu La Rocca a început să râdă. La fel și vecinii.

– Ce vrei să faci, Wolf? mi-a zis LaRocca printre dinți.

– Știi ce? i-am răspuns eu. M-ai făcut să întârzii la întâlnirea cu prietenii și o să pierdem începutul filmului. Fetelor, urcați în mașină. Sergentul LaRocca ne duce să ne întâlnim cu ceilalți.

– Mi-a plăcut! exclamă Violet.

– Celălalt polițai s-a urcat la volan și a întrebat unde anume trebuie să ajungem, ba a pus și sirena să nu întârziem.

– Dar cine e ăsta? întrebă unul din noi, nu l-a mai văzut nimeni pe aici.

– A spus că-l cheamă Maxwell; a venit de la New York. Nici el nu-l place pe LaRocca; asta este explicația că ne-a adus cu mașina, ca să-l sfideze pe acesta.

Deodată, Alison exclamă:

– Am uitat să le cerem cheia alor mei!

***

M-am ridicat în capul oaselor, convinsă că sosise momentul. Trebuia să fac acest lucru, deși știam că mă va afecta mult. M-am așezat în capul oaselor și am aprins lumina. Am scos albumul din dulap și l-am luat în pat cu mine.

Era din piele maronie, puțin uzat la capete, dar plin de gust și elegant, ca tot ce-i aparținuse mamei. M-am simțit un pic vinovată când am început să-l răsfoiesc.

Cred că este normal să simți așa când începi să te uiți prin lucrurile care aparțin unei persoane care nu mai există.

„A fost mama mea, mi-am spus...nu cred că nu am dreptul..."

Prima fotografie alb-negru o reprezenta pe mama cu Frieda, în copilărie. În altă fotografie mama stătea într-un leagăn; avea părul prins într-o panglică și cred că nu avea mai mult de șapte-opt ani. N-am putut să nu observ că de pe atunci era foarte frumoasă.

Am privit și celelalte fotografii: cea de la cununia părinților mei, în care mama arăta ca o prințesă în rochia albă cu cununiță. O altă fotografie în care purta o rochie verde deschis în care arăta ca o zână, cu o camelie la piept.

– Nu te-ai culcat încă, Desiree?

Am tresărit, surprinsă.

– M-ai speriat, mătușă!

Frieda îmi zâmbi.

– La ce te uitai?

– La albumul mamei.

Frieda se așeză pe marginea patului.

– Nici eu n-am mai privit acest album de multă vreme.

– Am avut o mamă foarte frumoasă, Frieda.

– Îi semeni foarte bine. Îmi amintești mult de ea când avea aceeași vârstă, Desiree.

– Crezi mătușă?

– Da, Desiree, și reacționezi uneori ca ea.

– Cum era mama, mătușă? am întrebat-o pe Frieda, fără a o privi.

– Nu ți-o mai amintești deloc?

– Îmi mai amintesc câte ceva, mai ales din copilărie...

Frieda mă privi lung.

– Sora mea era o femeie deosebită. Nu avea pic de egoism. De fapt era o romantică incurabilă. Voia ca toată lumea să aibă o viață bună. Putea să asculte ore întregi visurile altora deși știa că nu se vor concretiza niciodată, că vor rămâne la stadiul de vis. Obișnuia să spună că dacă nu visăm viața este un chin.

Mi-am șters încet o lacrimă când Frieda nu se uita la mine. Nu voiam să mă vadă plângând.

– Îmi lipsește mama atât de mult... este totuși ciudat să simți lipsa cuiva pe care nici nu ți-l amintești prea bine... mă gândesc adesea la ea.

– Și eu mă gândesc mereu la ea. Îmi pare atât de rău pentru tine, Desiree, c-a trebuit să crești fără dragostea ei.

– Nu trebuie să-ți fie milă, mătușă, i-am răspuns eu.

– Nu vreau să iei cuvintele așa cum ești tentată s-o faci. Bine, dacă nu vrei, nu-mi este milă pentru tine.

– Acum am început să mă simt mai bine. Nu în relația cu tata și Kimi ci atunci când sunt cu prietenii mei, mai ales cu Billy, mă simt liberă. Tata m-a obosit cu pretențiie lui absurde.

– Desiree, ce vei face în septembrie? Trebuie să te întorci acasă, începe școala; va trebui să te obișnuiești cu ideea că tatăl tău s-a recăsătorit. Este bine că ți-ai făcut prieteni aici, dar casa ta este la Davisville.

– Singura familie pe care o am este cea de la Proscrișii, am spus eu pronunțând cuvintele cu emfază. Și tu ești familia mea, dar...

– Știu, oftă Frieda, ai dreptate. Suntem rude de sânge, dar noi nu te cunoaștem așa cum te cunosc Violet, Billy. Când ai venit aici la început îmi făcusem multe planuri să te conving s-o accepți pe Kimi, să-ți ierți tatăl, să joc rolul unei mame surogat până te obișnuiai cu Kimi...

– Nici peste un milion de ani, mătușă!

– Dar... mă întrerupse Frieda. În dimineața aceea când te-a căutat Billy, am citit iubire în ochii tăi, dragoste, speranță. Ochii îți străluceau...

– Violet m-a învățat să fiu puternică.

– Da, și a făcut foarte bine. Am știut în dimineața în care ai coborît din camera ta că ai găsit ce-ți lipsea. Iar seara când Peggy a avut de obiectat împotriva prietenilor tăi, n-am fost de acord cu ea. Cu toate acestea, trebuie să fii atentă, Desiree, să nu devii dependentă de ei. Te vei întoarce la Davisville, poate c-o să corespondați, sau o să vă vizitați, drumul durează doar o oră și jumătate. Poți veni aici ori de câte ori vei dori, Desiree.

Dar asta nu era de ajuns. Știam, așa cum știa și ea.

– Îți mulțumesc, mătușă. Știu că și mama ar fi fost la fel de bună ca tine. Te rog să nu mă desconsideri pentru felul în care mă îmbrac. Atunci când voi avea copii, voi ști să mă port cu ei.

– Da, sper c-am fost bună cu tine. Nici nu te-am certat când ai venit acasă în zori cu taxiul...

– Ai știut? Știi am adormit la Billy iar fratele lui m-a trimis acasă în zori și...

– Am încredere în tine, Desiree.

– Ți-a spus Frank ceva?

– Nici o vorbă. Eram trează când ai venit acasă și v-am auzit discutând.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

Frieda îmi zâmbi.

– Când eram mici, părinții noștri ne încuiau ușa de la intrare dacă întârziam peste ora stabilită. Mi-o amintesc pe sora mea lovind cu pumnii în ușă, sau strigându-i pe părinți, la miezul nopții. La scurt timp după aceea, s-a săturat să tot strige și a început să-mi arunce cu pietricele în geam fără ca părinții să audă. Când am surprins discuția ta cu Frank mi-am amintit de sora mea care urca scara cu pantofii în mână, sărind peste a cincea treaptă, care scârțâia cumplit.

Am prins-o pe mătușa în brațe.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau cu tine, mătușă, că n-ai comentat în vreun fel cu cine mă întâlnesc, că ai încercat să mă convingi în legătură cu

Kimi. Aș vrea să rămân întotdeauna cu amicii mei din gașcă să-mi amintesc întotdeauna cu drag de mama.

Frieda tăcu o clipă, apoi luă albumul și-l puse pe noptieră.

– Culcă-te acum, fetițo. Este aproape dimineață.

– Frieda, te-aș putea ruga să-mi faci o favoare?

– Desigur, draga mea.

Eram cam încurcată.

– Vrei să mă strângi la piept câteva clipe? Uneori aș vrea să mai fiu copil. M-aș simți mai bine. Să pun întrebări simple ca orice copil...

Frieda îmi zâmbi și mă prinse în brațe, apoi stinse lumina și ieși.

Am rămas așa mult timp, ascultând zgomotul făcut de mașinile care treceau pe sub ferestre. Mă întrebam dacă este normal să mai iubești pe cineva care a murit. Și cred că așa este pentru că Joe DiMaggio continuă să viziteze mormântul lui Marilyn Monroe și să-i trimită și acum trandafiri roșii.

Poate că nu sunt chiar așa de smintită, mi-am spus eu. Mi-era teamă să cred că dacă aș muri Billy nu m-ar mai iubi.

Capitolul 8

Valul de căldură începu pe la sfârșitul lui august. Reno tocmai terminase de asamblat prima sa motocicletă din piesele cumpărate de la Rafferty sau furate de la fier vechi. Arăta ca naiba, dar nici unul din noi nu-i spuse asta, nu aveam inima să-i stricăm bucuria. Era biletul lui spre libertate, așa că am cumpărat două baxuri de bere și ne-am dus la Chelsea să sărbătorim. Cliff ne-a dus cu camioneta, iar el a mers înaintea noastră făcând, bucle, speriindu-ne apărând brusc în față.

– Reno, i-am strigat din camionetă, fii atent, îți riști viața!

– Cine vrea să ajungă la o sută de ani? îmi răspunse el cu pletele în vânt. Eu sunt pe jumătate indian Cherokee, nu mă tem de moarte.

– Dar nici nu e cazul să te sinucizi, îl temperă Josh.

– Poate că ar fi mai bine; nu vreau să putrezesc de viu, răspunse el. Cu aceste vorbe, porni în zig zag în fața camionetei.

Am fost recunoscătoare celor din grup pentru că în seara aceea au fost plini de viață, de voioșie. Era prea cald și asta ne făcuse să fim morocănoși și greu de suportat. Reno ne-a ajutat să trecem peste starea aceasta proastă. Vi și Spike avuseseră un schimb cam violent de vorbe dimineață la plajă, iar ea ajunsese să-l și lovească.

Era ciudată relația lor. Vi începuse prin a-și manifesta gelozia față de el pentru ca mai apoi să înceapă să flirteze cu un fost coleg de școală. Pentru a pune capăt în cele din urmă conflictului, Spike o prinsese în brațe, iar ea îl lovise cu mâinile, cu picioarele. El îi repetase pentru a o liniști.

– Vi, încetează, dacă nu te potolești îți jur că te lovesc! Luați-o de aici, ca să n-o omor!

Trei dintre noi săriserăm să-i despărțim.

Desigur, mai apoi s-au împăcat.

Cu acea căldură toridă nimeni nu avea chef de distracție; toți erau irascibili. Pentru mine era cel mai greu. Billy repeta mereu că nu mai suportă Breechwater, că vrea să plece la New Jersey, iar eu eram deprimată și confuză. Școala începea peste douăzeci de zile. Tata și Kimi se întorseseră acasă dar nu voiam să mă gândesc la ei, nici la Davisville, dar nici să nu mă mai întorc acasă. Simțeam cu toată căldura aceea toridă că în cadrul grupului mai era și altceva care nu se datora căldurii; o tensiune, o stare de încordare, de parcă așteptam cu toții să se întâmple ceva.

Josh era de acord cu mine că se întâmpla ceva.

– Ți-am mai spus, zise el. Și Cliff a simțit asta. Tocmai în acest scop a reînviat Proscrișii. Ca să ne salveze.

– De la ce?

– Să-l salveze pe Billy de sine însuși. Să ne salveze pe toți de la a nu a mai avea nimic în care să credem. Îmbătrânim, Desiree.

După câteva zile, eram cu toții în parc, râdeam, vorbeam; numai Billy era tăcut și retras. M-am dus spre el:

– Salut străine, i-am spus eu, de ce ești atât de tăcut?

– Nu mă simt bine, îmi răspunse el. Mă doare capul foarte tare.

Am fost întrerupți de Josh care ne anunță că se apropia o patrulă a poliției.

– Stați liniștiți și nu reacționați, ne spuse el.

Sergentul LaRocca apăru imediat, îndreptându-se spre noi.

– Ar fi bine să nu înceapă... murmură Billy. N-am chef...

– Ia te uită! începu LaRocca în stilul binecunoscut. Ce se petrece aici? Spuneți noapte bună?

– Actele la control, băieți, ne spuse polițaiul care-l însoțea pe LaRocca.

– Este în ordine, domnule ofițer, l-am auzit pe Billy. Sergentul LaRocca este un vechi prieten al nostru, ne cunoaște prea bine.

– Domnule Wolf, începu LaRocca, ai reușit să termini măcar primele clase de școală ca să poți citi? Ce scrie pe semnul de acolo? Nu-i nimic, îți spun eu ce scrie! „Parcul se închide la ora 11“Asta înseamnă că vă pot duce imediat la secție.

Ricky o luă de braț pe Meegan.

– Noi tocmai plecam.

– Stați aici; nu plecați nicăieri, deocamdată. Ce scrie pe spatele vestei tale? E vreo modă nouă? Ia te uită! „Proscrișii! Parcă scăpasem de ăștia de vreo zece ani din oraș! Billy, golește-ți buzunarele!

– De ce?

– Pentru că așa spun eu!

– Nu poți cere asta! N-ai nici un drept!

– Nici voi să vă aflați aici după ora unsprezece. Golește-ți buzunarele!

Billy scoase tot ce avea: portmoneul, pieptenele, bricheta.

– Și celelalte buzunare.

Billy îl privi sfidător.

– Nu vreau.

LaRocca îl izbi de capota mașinii. Găsi pipa cu care Billy priza marijuana.

– Aha! Ia te uită ce avem aici! Știi că te pot închide imediat, Wolf?

– Pipa este curată, nu are nici urme, măcar!

LaRocca păru o clipă descumpănit.

– Ăsta este orașul meu, băiete, nu uita asta. Tocmai de aia îți sugerez să nu mai organizezi astfel de serate pe teren privat, mucosule!

– Voiam să plecăm, am intervenit eu, dar ne-ați spus să nu mișcăm.

– Nu mai vorbi, păpușico. Dacă ai fi o fată serioasă, nu te-ai afla la ora asta cu golanii ăștia în parc! Ce-ar zice maică-ta dacă ar afla cu cine îți pierzi timpul?

Eram speriată, pentru că mi-a fost dintotdeauna teamă de polițai. Iar LaRocca îl bătuse măr pe Billy, scuipase pe el, și-l chemase pe Cliff să-l ia acasă. Dintr-o dată am simțit că-l urăsc foarte tare. L-am privit cu tot disprețul de care eram capabilă.

– Mama este moartă, i-am ripostat eu, dar chiar dacă n-ar fi așa, tot n-ar pleca urechea la ce-i spune unul care arată ca un porc.

N-am crezut că tocmai mie îmi ieșiseră din gură asemenea vorbe. Prietenii mă priveau uimiți, iar LaRocca avu reacția unui om șocat.

– Ține-ți gura, târfă!

Billy vru să se arunce asupra lui, dar Cliff îl prinse de mâini.

– Stai liniștit, Billy.

Billy se răsuci, reușind să se elibereze.

– Tot te omor eu, LaRocca! strigă. Nimeni nu vorbește așa cu prietena mea!

– Vrei bătaie? urlă LaRocca. Uite, îmi scot insigna și ne luptăm aici.

– Stai liniștit, Billy! insistă Cliff.

– Aș putea să vă arestez pentru că vă aflați într-un loc nepotrivit, la o oră nepotrivită, pentru hărțuirea unui ofițer până și pentru atac împotriva poliției, urlă LaRocca.

– Atac? Cine te-a atacat? izbucni Josh.

– Dovediți că nu este așa! urlă LaRocca. Pe cine va crede judecătorul, pe mine, ofițer sau o șleahtă de nespălați cu lațele lungi?

– Hai să mergem, Sal, zise polițaiul mai tânăr. Sunt doar niște copii. Nu te ambala; hai să mergem să bem o cafea la Dunkin Donuts, vrei?

LaRocca nici nu-l auzi.

– V-aș putea aresta pe toți, când vreau! Dar nu în seara asta, când vă așteptați mai puțin s-o fac!

Cliff îi dădu drumul lui Billy.

Billy mă prinse în brațe.

Cliff era gata să ucidă. Lovi cu pumnul în capota mașinii poliției și toată lumea îngheță. Părea foarte furios, i se citea ura pe chip.

– Pleacă acum, îi spuse el lui LaRocca. Nu-l las pe fratele meu mai mic să se implice cu tine, dar cu mine o s-o încurci chiar acum.

LaRocca și tovarășul lui plecară. Dar nu ei aveau să fie necazul nostru cel mai mare în seara aceea. Universul nostru s-a schimbat începând din noaptea aceea. Am încercat să caut mii de explicații.

Billy străbătea locul cu pași mari. Știam că nu se putea împăca deloc cu insultele aduse de La Rocca, dar mai ales cu faptul că fratele lui îl scosese din necaz.

Billy își invidia prea mult fratele pentru a recunoaște că acesta îl iubea.

– Nu mi-a plăcut ce ți-a făcut LaRocca, omule, i se adresă Spike lui Billy.

-Ai dreptate, trebuia să fi făcut ceva, nu să mă las ținut de mâini ca un papă– lapte.

– Știu cum poate fi lovit LaRocca și să mai și câștigăm ceva bani din treaba asta!

– Pe Billy lasă-l în pace, Spike! îi spuse Cliff cu hotărâre.

– Pot să vorbesc singur în numele meu, Cliff, ripostă Billy. La ce te gândești, Spike?

Josh mă privi lung.

– Ar fi destul de ușor, începu Spike. LaRocca are un magazin de băuturi de care se ocupă fiu-său. El închide magazinul vinerea seara singur. Într-o vineri noaptea ne putem strecura prin spatele magazinului; nici n-are cine să ne vadă.

– De ce nu i-ai luat tu banii singur până acum? zise Cliff, dacă este așa de simplu. Nu i te adresa lui Billy direct, ci mie, eu sunt șeful. Iar eu spun că nici un Proscris nu are voie să facă ceva care să implice grupul. Nu avem nevoie de probleme.

Spike îl sfidă.

– Vrei să spui că n-am stofă pentru asta? Cine te crezi? Marele conducător al Proscrișilor! Mare brânză! Cine te-a pus șef?Ai apărut cu jachetele alea ca Moise de pe munte și gata! Ei bine, află că nu avem nevoie de părerea ta, Cliff!Eu am o propunere bună și-l întreb pe fratele tău dacă vrea acțiune.

Clifford tremura de furie.

– Spike, nu mai insista!

– Ce spui? Șeful Proscrișilor! Ascultă, omule, Proscrișii au existat cu mult timp în urmă. Poate ai fost mare în Omega dar aia era o nimica toată pe lângă Proscrișii. Nu ești șeful nimănui, Wolf, cel puțin nu al meu.

Clifford făcu un pas spre Spike.

– Nu te potolești, nu? Nu-ți spune nimeni ce ai de făcut! Nu știi ce semnificație a avut grupul Proscrișilor?

Principiile lor de bază erau prietenia, respectul, erau o adevărată familie. Tu poți face ce vrei, este problema ta, dar nu-i implica pe ai noștri!

Spike îl înfrunta, dar Cliff părea foarte calm și liniștit.

– Nu trebuia să ai bani, relații sau maniere ca să intri în Proscrișii, ci numai respect de sine și de prieteni. Dar tu nu prea știi ce este asta, nu, Spike?

– Pentru tine nu pot să am respect, răspunse Spike.

Billy îl urmărea pe Clifford.

– De vorbit vorbești foarte bine, omule, replică Spike, numai că trăiești aievea și încerci să-ți tragi și

prietenii în lumea ta imaginară. Proscrișii nu mai există de mult. Nu mai există cavaleri în armură. Nu mai este cazul să-ți bați la cap fratele cu fleacuri. Ideile tale sunt învechite. Eu nu am nevoie de tine așa cum nici tu nu ai de mine. Dacă n-am singur grijă de mine, nimeni de pe lumea asta nu are. Minciunile tale, cele pe care le torni cu atâta talent, nu te apără în luptele de stradă.

Cei doi pe care-i lega o prietenie de câțiva ani erau cei mai mari dușmani în acest moment.

– Vii cu mine, Billy? i se adresă Spike prietenului meu. Sau vrei să trăiești toată viața în umbra fratelui tău?

Billy tresări auzind aceste cuvinte.

Spike își scoase jacheta pe care sta scris Proscrișii, și o aruncă la picioarele lui Cliff. Cliff se aplecă, o luă, o scutură de praf cu respect.

– Pleacă, Spike, ești liber să pleci, zise el cu glas înăbușit.

Spike dispăru în întuneric.

– Spike! Spike! strigă Violet după el.

Nici un răspuns.

Violet se uita la noi cu ochi mari, străpunsă de durerea de a fi fost părăsită. Mă întrebam ce era bine să fac, să încerc s-o consolez? Violet, care nu voia să i se vadă slăbiciunea, fugi spre locul în care era parcată camioneta lui Reno.

Clifford rămăsese cu jacheta în mână încremenit.

Billy îl privi o clipă, mă privi apoi pe mine, după care se uită spre drumul pe care apucase Spike. Fără o vorbă, dezbrăcă jacheta pe care era scris Proscrișii, o aruncă la fel ca Spike și porni după acesta.

– Billy! am strigat.

– Lasă-l să plece! șopti Cliff.

Am alergat după el și l-am prins din urmă.

– Ce faci? Ai înnebunit?

– Ai auzit ce spunea Spike!Am trăit tot timpul în umbra lui Cliff!

– Nu este adevărat, Billy, știi că nu este așa. Ce vrei să faci? am continuat eu văzând că nu-mi mai răspundea. Să te duci cu Spike, să fiți prinși imediat? LaRocca pe tine te va căuta primul.

– Degeaba. Atunci voi fi deja departe. Du-te acasă, ia ce-ți trebuie și ne vedem într-o oră la depozit. Urăsc orașul ăsta, Des și pe toată lumea de aici. Nu mai pot trăi aici. Nu sunt un câine pe care să-l lovească toți cu piciorul. Mă întorc în New Jersey și tu vii cu mine.

– Te rog, Billy, nu face asta! Nu gândești bine acum. Nici nu știi ce vrei!

– Ba da, știu foarte bine. Vreau să-i fur banii lui LaRocca, să încep o viață nouă în New Jersey. Vreau să-l distrug pe nemernicul ăsta. Aștept de doi ani acest moment. Vreau să mă răzbun.

– Uită-l pe LaRocca. Nu poți pleca așa pur și simplu! La mama ta te-ai gândit?

– Eu plec și tu vii cu mine. Nu mai fac jocurile nimănui!

– Ce jocuri? Despre ce vorbești?

– Știi prea bine la ce mă refer! La faptul că suntem forțați să gândim că „totul va fi bine, atata timp cât suntem uniți“Uită-te la noi, Desiree! Ce căutăm aici, în locul ăsta împuțit?

– Ce este cu tine, Billy? am șoptit eu.

– Am început să raționez, nu mai vreau să-mi pierd vremea cu minciuni! Cu tine ce crezi că se va întâmpla când te vei întoarce la Davisville? Tatăl tău nu te va lăsa să mă vezi. Și chiar dacă ar face-o, cum ar trebui să procedez? Să vin la tine o dată pe lună cu trenul? Să-ți scriu? Ne vei uita imediat pe toți.

– Nu este adevărat, Billy, am început eu. Te iubesc!

– Cât o să mă mai iubești? Până când apare altul și-ți repetă că te iubește, că are nevoie de tine și te cucerește? Uite ce-au făcut ăștia din tine!

– La ce te referi?

– La Violet, de exemplu. Prietene pe viață. El începu să râdă sarcastic. Cât crezi c-o să-i ia să te înlocuiască?

– Ei îi pasă de mine, am protestat.

– Și Cliff...v-a dus pe toți de nas. V-a făcut să pierdeți vremea alături de el, v-a făcut să visați, pasămite.

M-am aruncat la pieptul lui.

– Te iubesc, i-am șoptit, te iubesc atât de mult!

El mă strânse la piept. Aș fi vrut să-l păstrez așa pentru totdeauna, să-l protejez. Nu știam împotriva cui. De cineva, de ceva. Dar ce se infiltrase în mintea lui Blily începu să se strecoare și în mintea mea. Și eu eram plină de ură, de teamă, de mândrie neînțeleasă. Dar voiam să ducem împreună o viață bună.

Ceva se întâmpla cu mine și brusc am început să văd lucrurile foarte clar. Ținându-l în brațe pe Billy am știut dintr-o dată ce ne apropiase atât de mult.

Toată viața, cei din jur, încercaseră să mă schimbe. Când eram afectată de ceva, îmi cereau să fiu puternică. Atunci când eram, trebuia să cer voie să explodez.

Lumea era plină de asasini fără chip. Noi eram ca șobolanii. Deși respingători aceștia sunt inteligenți. Știu să aibă grijă de ei înșiși. Și eu sunt un șobolan. Un șobolan murdar.

Când m-am ghemuit la pieptul lui, Billy s-a înmuiat.

– Fii liniștită, iubito, mi-a spus mângâindu-mă. Nu mai plânge. O să fie bine; o să ne cumpărăm o casă în pădure, o să avem un Harley și o să străbatem toate drumurile alea întortocheate din Jersey, așa cum ți-am promis. Violet și Josh vor putea să ne viziteze și vom sta pe verandă cu toții la lumina lunii, cu fiul nostru. Nimeni nu te va putea răni în vreun fel.

Eu am revenit la realitate.

– Trebuie să-l revăd pe tata. Nu știu de ce, dar simt nevoia să pun lucruile la punct. Nu pot fugi toată viața.

– Asta înseamnă că nu mergi cu mine?

– Trebuie să mă gândesc. Am nevoie de timp pentru asta.

– Nu mai este timp, ia o decizie.

– Mai sunt și altele, am început eu.

– La ce te mai gândești? Nu te mai minți. Tatăl tău nu te-a iubit niciodată, iar nevasta lui nu te vrea prin preajmă. Vei fi din nou singură. Asta vrei? Crezi că Proscrișii vor fi aici să te apere, dar nu va fi așa. Nici nu-și vor aminti cum te cheamă.

– Nu este adevărat! Oprește-te! am strigat eu.

– Așa este cum spun eu! Maturizează-te, Desiree! Pentru prima oară în viață ia ce dorești și știi prea bine că pe mine mă dorești.

– Billy...

– Des, ești singura care înseamnă ceva pentru mine.

– Nu în acest fel, l-am implorat eu. Așteaptă să putem pleca împreună fără nici un fel de ură. Când vom putea, vom pleca împreună pentru că ne iubim, nu pentru că tata mă urăște iar mama ta nu te înțelege. Atunci vom putea trăi din dragoste, nu din ura față de alții.

El scutură din cap.

– Acum trebuie să plecăm; vino cu mine, Desiree.

– Te rog, Billy...

– Vino cu mine, îmi spuse el cu lacrimi în ochi, nu te mai rog a doua oară...

M-am trezit spunându-i:

– Nu pot.

– Te urăsc! strigă el brusc. Pleacă de aici! Nu mă mai atinge, continuă el observând că întinsesem mâna spre el. Ești un nimic! Nimic! Poate doar o păpușă Barbie!

– Nu este adevărat! Nu crezi nici tu ce spui!

– Mi-am făcut atâtea iluzii în legătură cu tine! Billy mă privea cu ură acum. Am crezut că ești altfel, dar ești o copie nereușită a celorlalți.

– Nu! Billy...

– Ce-ai vrut de la mine? Ce voiai să dovedești? Că ai putut să mă faci să mă îndrăgostesc de tine? Cred că ești foarte mândră!

Billy m-a strâns la pieptul lui. M-am luptat să mă eliberez. Părea nebun. Am intrat în panică. M-a prins de păr forțându-mă să-l privesc în ochi.

– Ai vrut să știi cum este lumea reală? Bine, prințeso, ai văzut-o, nu este prea grozavă, nu? Este durere, sânge, sudoare, lacrimi.

Mă sărută cu pasiune. Eu eram dintr-o dată teribil de speriată, dar m-am trezit răspunzându-i la sărutări. Când ne-am despărțit plângeam amândoi.

– Nu mă uita, Desiree, mi-a șoptit el și a plecat după Spike.

Am strigat după el:

– Billy!

S-a mai întors o dată și mi-a spus:

– Nu mă uita!

Capitolul 9

Noaptea trecută n-am dormit deloc. Am stat cu ochii ațintiți în tavan, gândindu-mă la Billy și la felul în care a evoluat relația noastră. Nu știu dacă simțeam teamă, mânie sau doar tristețe, dar știu că n-am putut dormi toată noaptea și am plâns singură în tăcerea camerei mele. Când în cele din urmă am adormit spre dimineață am avut coșmaruri teribile, dar din fericire nu mi le-am amintit când m-am trezit. Nu știam dacă era bine să-l sun pe Billy și să-i spun că vreau să-i vorbesc sau dacă să alerg la Violet și Josh pentru ca ei să-mi dea curaj. Dar n-am apucat să fac nici una nici alta pentru că privirea mi-a căzut pe un ziar de dimineață, la un articol din pagina a treia...

„VICTIMA UNEI GĂȘTI DE TINERI A MURIT..."

Am citit de trei ori articolul ca să-l pot înțelege. Tremuram spasmodic și nu-mi puteam controla

mișcările. Am simțit că încep să transpir, iar stomacul să-mi facă probleme. Iată ce scria pe pagina a treia a ziarului:

„Samuel LaRocca, fiul polițistului din Breechwater, Sal LaRocca a fost împușcat în inimă noaptea trecută și a murit instantaneu, în încercarea de a apăra magazinul de băuturi alcoolice. Samuel LaRocca în vârstă de douăzeci și cinci de ani, lucra în magazinul tatălui său de cinci ani. Ieri seară, când închidea magazinul, a fost atacat de doi tineri, unul dintre ei fiind identificat în persoana lui Victor John Divall; atacatorii au pătruns în magazin de pe acoperiș și au tras cu un pistol de calibrul 44.

La ora 12,45, sergentul LaRocca, aflat în rondul de noapte, i-a surprins pe cei doi și a scos pistolul. Cei doi hoți s-au speriat și unul din ei a călcat pe alarmă. Ni s-a spus că atacatorii erau membri ai unei bande locale numită Proscrișii. Astăzi, poliția va iniția operațiunea de prindere a celui de al doilea. Atacatorii au purtat măști în timpul atacului, iar cel capturat, Dival, neagă apartenența la banda sus– menționată.

Sergentul LaRocca ne-a declarat că deși este sigur asupra identității celui de al doilea, va lăsa justiția să-și facă treaba și să-i pedepsească pe cei doi pentru moartea fiului său. Nu s-a făcut încă a doua arestare.

Am fugit într-un suflet la depozit. Când am ajuns acolo, am găsit ușa deschisă, probabil din neglijență. Erau toți adunați, în afară de Billy.

– Nu știi nimic de el? m-a întrebat Cliff, imediat ce-am apărut.

Am scuturat din cap.

Violet zăcea pe canapea, suspinând. M-am așezat lângă ea și i-am luat capul în poala mea. Cliff se întorsese cu spatele spre noi și rămăsese cu ochii ațintiți asupra câmpului din spatele depozitului. Știa și el ca și noi că Billy nu va mai veni. Pentru prima dată de când l-am cunoscut, am văzut că era nepieptănat, că nu se bărbierise. Nu mai avea nimic din siguranța lui obișnuită.

– I-aș fi dat eu bani dacă avea nevoie, repeta într-una. Nu poate fi departe, nu avea timp să fugă...

– Poate că este speriat, zise Ivy, s-a ascuns undeva.

– Plănuia oricum să plece de aici, răspunse Cliff. Ar fi în stare să se târască până la New Jersey.

Violet era terminată. Ochii îi erau umflați de atâta plâns.

– Nu vă mai faceți probleme din cauza lui Billy, el cel puțin e liber, încă. Spike este în pușcărie pentru că a ucis un fiu de polițist. Vă puteți imagina ce se întâmplă cu el? Și nu el l-a împușcat pe individ.

– Nimeni nu știe cum s-au desfășurat lucrurile, interveni Cliff. Și apoi era arma lui.

– Ce mai contează cine a tras? zise și Reno. Amândoi sunt la fel de vinovați.

– A cui a fost ideea să jefuiască magazinul? Spike l-a atras pe bietul Billy în acțiunea asta! Cliff lovi cu pumnul în fereastră, care se sparse în mii de țăndări și-l răni.

Eu i-am luat mâna cu grijă, am scos cioburile care produceau acea sângerare puternică, apoi i-am înfășurat mâna cu bandana mea.

– Stau eu aici, zise Reno, iar voi duceți-vă la casele voastre.

Cliff nu voia să plece. Eu însă mi-am luat rămas-bun de la ei.

Tocmai treceam pe aleea de pe lângă cimitirul de mașini, cu sufletul la gură, când am auzit un fluierat.

– Cine e? am întrebat eu, nervoasă.

– Eu, Josh. Vino cu mine, zise el prinzindu-mă de mână. Îți explic pe drum. Știu cine ne poate spune unde se ascunde Billy, dar trebuie să ne grăbim. Polițaii caută pe toată lumea care are legături cu Proscrișii.

– Unde este Billy?

– Nu știu, dar Rosalie știe. Am fost la secția de poliție astăzi.

– De ce?

– Să văd ce pot afla. Le-am spus că lucrez la un raport despre vandalism, pentru școală. Le-a plăcut ideea. Secretara s-a îndrăgostit de mine și m-a rugat să aștept într-o sală, să termine de aranjat niște dosare. Între timp, au intrat doi polițai de patrulă care

vorbeau despre furtul de azi noapte. Spuneau că-l saltă pe Billy în noaptea asta, că știu unde se ascunde.

– De unde au aflat?

Josh mă privi încurcat.

– Spike a vorbit. Billy și Spike și-au făcut un plan pentru cazul în care lucrurile mergeau prost. Cred că s-au dus la Rosalie înainte de furt, iar ea le-a dat adresa unuia din prietenii lui Jack, care să le dea niște bani și să-i scoată din acest stat.

-Trebuie să ajungem la el înaintea poliției!

– Da, o să facem tot posibilul să-l prevenim, dar te rog, nu plânge, Des!

Am luat un autobuz să ajungem la Rosalie, iar drumul mi s-a părut interminabil.

Rosalie răspunse imediat ce am sunat.

– Ce vreți? ne întrebă ea.

– Unde este Billy? am întrebat-o eu.

– Nu știu. După cum i-am spus și lui Reno, n-a venit aici. Uitați ce este... s-a făcut cam târziu...

– Rosalie, Spike le-a spus polițailor despre Billy și unde să-l găsească. Ar putea fi prea târziu.

– Dar nu pot... începu ea. I-am promis lui Billy că n-o să implic pe nimeni altcineva în toată treaba asta...

– Rosalie, te rog din suflet să-mi spui unde este. Vrei să ajungă în închisoare?

– Capital Boulevard, 82. Dar fiți atenți, e o zonă rău famată!

Am luat din nou autobuzul, în care toată lumea era cumplit de fioroasă, arăta de parcă ar fi fost dispusă să ucidă pe oricine, doar de amorul artei. M-am prins cu mâinile de speteaza scaunului lângă care stăteam în picioare și nu mă gândeam decât la Billy și la starea lui.

Joshua mă prinsese protector după umeri. Am încercat să-i zâmbesc, știind că-i place ca lumea să zâmbească. Era doar un copil; avea paisprezece ani, dar părea și mai tânăr. Cu toate astea, nu se temea. M-am întrebat cum reușea să fie atât de tare. Apoi m-am întrebat de ce se implicase în căutarea lui Billy, știind că putea fi considerat complice la crimă în felul acesta. De ce risca?

– De ce ai venit cu mine, Josh? l-am întrebat. Eu am sentimente, știi bine, de asta sunt aici.

– Și voi ați fi făcut la fel dacă eram eu implicat, îmi răspunse el.

– Josh, vrei să faci ceva pentru mine? l-am întrebat. Dacă ajungem la timp, eu o să fug cu el. Dacă nu plecăm în noaptea asta, nu voi mai avea nici o ocazie. Nu-l voi mai vedea niciodată... Josh mă privi cu ochii lui mari, de copil.

– Și școala? Familia ta?

Eu am scuturat din cap.

– Familia mea s-a dezintegrat aseară, când Spike a aruncat jacheta...

– Unde vrei să pleci așa? Nici măcar nu termini școala?

– Nu mă pot întoarce să trăiesc cu niște străini. Nu aparțin acelui loc. Nici ei nu cred că m-ar vrea, oricum. Am avut atât de multe în vara asta, Josh. Poate că mai pot salva ceva din toate astea. Nu mă pot întoarce acasă unde nu am nimic. N-aș suporta. De asta aș vrea ca tu să le spui rămas bun în numele meu tuturor prietenilor noștri. Eu poate nu voi mai avea ocazia s-o fac. Am simțit că-mi curg lacrimi pe obraz.

El încuviință și mă luă încet de mână, ajutându-mă să coborâm.

Era întuneric beznă și o duhoare groaznică.

– Stai lângă mine, Des. Cred că asta este strada.

Era un cartier murdar, cu vagabonzi, oameni fără adăpost, care dormeau pe stradă.

Undeva se auzea plângând un copil, părea un pui de lup speriat. Poate plângea de foame...Mirosul era insuportabil. Ceva se șterse de piciorul meu și am sărit speriată.

– Nu țipa! mă preveni Josh, trebuie să fi fost o pisică.

Am luat-o pe altă stradă, la fel de întunecoasă. În cele din urmă l-am auzit pe Josh.

– Aici este, Des, am ajuns! Asta e clădirea.

Ne-am lipit cu spatele de o ruină de cărămizi care abia se mai ținea și ne-am uitat peste gard în cealaltă stradă. Era mai mult o alee care mirosea insuportabil,

din cauza gunoaielor și căldurii. Doar copacii se vedeau aliniați cu trunchiurile contorsionate, din cauza sârmei ghimpate legată în jurul lor.

Pe pavaj se vedeau trunchiuri rupte și putrezite de copaci, pe care nu le va ridica niciodată nimeni de acolo, doar era un cartier mărginaș!

Clădirile erau destul de confuze, asupra lor plutea un miros greu, stătut, de cărbune. Mă simțeam ca într-un coșmar.

– Nu-l văd, Josh, am zis eu. Ești sigur c-am ajuns unde trebuie?

Josh duse degetul la buze semn că nu trebuia să mai vorbesc și-mi arată o colibă pe aleea vecină celei de pe care veneam. Deodată, din umbră apăru o siluetă privi în jur, apoi dispăru din nou. De pe un acoperiș se vedeau două capete care stăteau probabil la pândă. Am știut imediat că erau polițiști, dar n-am avut timp să gândesc ce era mai bine să fac că ușa se dădu de perete și cei doi bărbați scoaseră capetele afară. Stătură câteva secunde să asculte zgomotele, unul din ei ducea ceva în mână, apoi trânti ușa și primul rămase singur scrutând nervos strada.

Își aprinse o țigară și atunci am putut să-i văd fața; era Billy.

Umbrele de pe acoperiș se ridicară și unul din ei dispăru. Tâmplele începură să-mi zvâcnească puternic

și inima să-mi bată tare. Simțeam că nu mă mai pot ține pe picioare, eram ametită poate și din cauza aerului insalubru, pentru că mă feream să-l inhalez. Josh mă sprijini o secundă să nu cad.

Billy părea că vrea s-o ia spre stația de autobuz, dar lanțurile de la cizmele lui zornăiau dându-l de gol.

Omul de pe aleea vecină făcu un pas spre noi și scoase arma. Am simțit că-mi pierd cunoștința; era LaRocca!

– Nu! am strigat.

LaRocca s-a întors și a tras.

Trupul lui Josh sări în aer. Apoi a căzut în genunchi și a mai încercat să se ridice o dată cu greutate, respirând greu. Căzu din nou la pământ în genunchi, cu sânge pe cămașă.

Avea o uimire ciudată pe față. Îngrozită de teamă am observat cum se uita la propriile-i mâini pline de sânge.

Am ridicat privirea spre LaRocca. M-am simțit dintr-o dată vinovată. Plânsesem pentru Billy, pentru Cliff, pentru Violet, pentru mine, chiar. Îmi păruse rău pentru noi toți, dar nu mă gândisem și la omul al cărui fiu murise. Și chiar dacă LaRocca ne urâse, chiar dacă fusese atât de crud cu Billy, poate că-și iubise fiul. Mi-a părut rău pentru noi toți, mi-a părut rău că existase atâta ură, care a dus la uciderea unui om și am început să plâng.

Josh și-a întins spre mine mâinile pline de propriu-i sânge, iar eu am simțit că-mi pierd cunoștința. Figura lui Josh era contorsionată, în agonie, iar ochii lui mari, albaștri, erau plini de lacrimi.

S-a mai uitat o dată la mâinile pline de sânge, apoi a ridicat privirea la clădirea aceea din fața noastră, dincolo de care începeau să se ivească zorii, ca o pisică din întuneric. Trupul lui era contorsionat de durere.

– De ce? întrebă el printre sughițurile de plâns. De ce? apoi capul îi căzu și am știut că nu mai trăiește.

Am îngenuncheat lângă el. Josh căzuse ca o pasăre cu mâinile întinse, cu palmele în sus, cu degetele pline de sânge ușor curbate.

Eram vag conștientă de mulțimea care se adunase nu știu de unde, de lumini, de sirena poliției. LaRocca stătea lângă noi cu pistolul în mână. Nu avea habar că Billy scăpase.

– Nu atingeți mortul, zise cineva când am ridicat încet capul lui Josh, așezându-mi-l în poală. L-am mângâiat cu blândețe și dragoste frățească pe cap, i-am șters sângele cu mâna.

Obrajii îi erau încă uzi de lacrimi; ale mele căzuseră pe chipul lui și astfel lacrimile noastre se amestecaseră.

Josh avea ochii deschiși, urmărind răsăritul soarelui chiar și după ce trecuse în neființă.

I-am închis ochii și l-am legănat ușor.

Cineva m-a luat de braț și l-a ridicat pe Josh din poala mea.

Au aruncat o pătură peste el, dar nu i-am dat drumul la mână. Vor trebui să-mi taie degetele pentru ca să-i las mâna să cadă. I-am sărutat palma murdară de sânge. Sângele lui Josh avea gust metalic, parcă.

Cum oare ajunsese să moară Joshua? Era atât de cald, încă!

***

– Niciodată nu m-am trezit atât de devreme, i-am spus Violetei.

– Nici eu, admise ea, în timp ce ne îndreptam spre țărm, înainte de ivirea soarelui. Mi-am amintit atunci de un alt răsărit, pe care nu vreau să-l menționez.

– N-am vrut să fac asta aseară în fața tuturor, a zis Violet.

– Știu, i-am răspuns eu, nici mie nu mi-ar fi plăcut.

Ne-am așezat pe stâncile pe care altădată stătusem cu Billy urmărind cum soarele se ivea din valuri.

Violet a scos lama.

– Lasă-mă pe mine, m-a rugat ea.

– Nu pot, Violet, înțelege-mă.

Ea încuviință.

– Bine, întinde mâna.

Mi-am ridicat manșeta bluzei și am așezat brațul pe genunchiul ei.

– Ai încredere în mine? m-a întrebat Violet.

– Da, i-am răspuns, fără să preget o clipă.

Lama era ascuțită și a lăsat o tăietură ascuțită ca o zgârietură de pisică. Violet și-a întins brațul spre mine. Am încercat să fac tăietura pe mâna ei la fel de repede și nedureros. Fără să vreau, mi-am amintit că pe Joshua l-am cunoscut tot în locul acesta. Mi se părea o veșnicie de atunci.

– Cred c-ar trebui să spunem ceva mai întâi, i-am amintit Violetei.

– Tu ești poetă, replică ea. Nu trebuie să spui ceva potrivit cu astfel de ocazie.

– Nu mă pricep pentru că n-am mai trecut prin asta, Vi.

– Oricum, trebuie să te grăbești pentru că soarele a răsărit.

– Atunci, ține-mă de mână!

Am apropiat încheieturile sângerânde, cu sângele amestecându-se și picurându-ne pe nisip.

– Nu trebuie să ne spunem nimic, am decis eu; uită-te în ochii mei și puneți o dorință. Cea mai mare dorință a ta.

Vi încuviință, și ne privirăm lung în ochi. Ne-am spus dorințele în gând, eu strângându-i mâna, știind că Violet gândea la fel. Apoi ne-am întors capetele și am văzut cum soarele trecuse de orizont și se ivise deasupra oceanului în toată splendoarea sa. Dorința noastră disperată a devenit o făgăduință.

Aveam atâtea să-i spun, pentru că ne petreceam ultimele ore împreună, dar nu știam cu ce să încep.

Oricum, nu conta. Am sfârșit prin a ne mărturisi că ne vom lipsi una alteia, că ne vom simți singure și abandonate, că viața noastră va fi cu totul alta. Îi pierdusem pe Spike, Billy și Josh în câteva ore. Iar acum o pierdeam și pe ea.

– De ce mă doare atât de mult? începu Violet. Aș fi vrut să fiu atât de puternică, încât să ridic un zid în jurul meu și nimic rău să nu mă mai atingă.

– Nu spune asta, Violet. Nu vezi? Tocmai asta a încercat Billy! De asta n-a putut să fie niciodată fericit. Zidul ridicat de el n-a fost destul de rezistent. Și el simțea totul în profunzime și el era afectat poate mai mult decât cei din jur. Și el era disperat.

La asta m-am gândit atunci când am îngenuncheat lângă trupul lui Josh. Am încercat cu disperare să găsesc o explicație, un motiv pentru care a fost ucis.

Nu înțelegeam de ce unele ființe omenești sunt sortite să sufere toată viața, apoi să moară subit. De ce se întâmplase astfel? Cu siguranță nu pentru că așa ne sortise cineva, Dumnezeu, de pildă. Nu există Dumnezeu, ci numai noi oamenii. Iar noi eram un amestec, un aliaj de întuneric și lumină care nu putea fi socotit nici rău dar nici bun.

Din cât ajunsesem să cunosc lumea, există două feluri de oameni, cei obișnuiți și cei care nu se înscriu în nici o regulă, neobișnuiții.

Nu mai conta în care parte a orașului trăiești, nu mai conta dacă erai un dur sau nu, dacă supraviețuiai sau lăsai lumea să te strivească așa cum mătură valul nisipul din calea sa.

Oamenii de rând nu au sentimente profunde. Acceptă cu supușenie autoritatea tocmai din lipsă de sentimente profunde. Ei nu tânjesc după libertate.

Cei care pun doar întrebări la care știu că există răspunsuri sunt cei fericiți.

Viața îi pune la încercare doar pe cei neobișnuiți. Noi cei de acest fel nu acceptăm nimic, nici măcar pe noi înșine. Lacrimile sunt prea sărate pentru noi, sângele prea roșu.

Trăim cu durerea și ne întrebăm de ce facem asta, în fiecare zi a vieților noastre și nimic nu ni se mai pare sigur. Și din câte știu, sfârșim doar în trei feluri: ca Billy, ca Josh sau ca mine.

Billy era atât de profund încât în permanență mintea lui gemea de durere și se răscula împotriva sa furios pe această capacitate deosebită de a simți.

După o vreme, nici el n-a mai suportat durerea. Așa că a transformat iubirea în ură, bogăția spirituală în opacitate și și-a înconjurat inima ca într-o cochilie atât de strâns, pentru ca nimeni să n-o poată distruge, să poată pătrunde până la ea. Spera ca o dată cu trecerea timpului chiar și el să uite că se află acolo.

Oamenii neobișnuiți precum Josh nu se puteau ascunde. Dar își găseau menirea în ceea ce erau și

trăiau conform convingerilor lor. L-am întrebat odată pe Josh cum se făcea că sesiza atâta nedreptate în jur dar rămânea atât de calm și liniștit.

El îmi spunea:

– Nu caut sensul vieții. Știi că dacă voi încerca, nu-l voi găsi. Poate într-o zi îmi va apărea din senin și atunci voi ști că l-am aflat.

Cei prezenți la înmormântarea lui Josh au plâns, l-au jelit, au udat batistele cu lacrimi. Au plâns pentru că fusese un băiat bun, calm și blând.

Murise ca un martir. Se sacrificase pentru a-l salva pe altul. Nu asta voiseră tot timpul de la el? Nu aveau dreptul să-l plângă; Josh trăise în singurul fel pe care-l cunoscuse. Chiar așa ca Billy, sau ca mine.

Au vrut să-l nimicească pe Billy pentru ce reprezenta el, dar l-au distrus și pe Josh. Și poate că nu fusese foarte mare diferență între ei. Poate.

Și eu? Ce era cu mine? Eu nu pot accepta să fiu rânită sau să ucid, așa ca Billy. Va veni și ziua în care eu voi fi cea care se va afla în coșciugul împodobit cu crizanteme. Asta mă sperie.

Billy și-a transformat pasiunea în ură. Joshua și-a transformat-o în dragoste. Eu nu-mi pot transforma pasiunea decât în cuvinte și uneori mi se pare că nu este de ajuns. Vedeți, lumea este un loc plin de duritate și cruzime. Dar sub aceasta sub legile care ne guvernează, sau mai bine zis care ne constrâng, se află întotdeauna focul, o flamă născută din pasiunile

omenești. Este o flacără puternică și oamenii neobișnuiți o plasează deasupra legilor omenești, pentru că emoțiile și trăirile adevărate, pasiunile adevărate, sunt eterne.

Ați intrat vreodată brusc sub un robinet? La început apa este atât de fierbinte că pare de gheață. Așa este și lumea.

Există o pasiune în a trăi, atât de puternică, atât de fierbinte că uneori trece drept răceală, încremenire.

Așa știuse Billy să iubească. Mă iubise mult, și pe Cliff îl iubise și pentru a se elibera de noi se convinsese că ne ura pentru că nu voia să sufere.

Suntem precum indienii care calcă pe foc, cu picioarele goale, ajungând să nu mai simtă focul și să li se pară că pășesc pe gheață.

Așa trec cei neobișnuiți peste pasiune, pasiunile lumii, și pasiunile lor.

Singurul lucru pe care-l pot face este să se convingă că pășesc pe cenușă rece. Numai pentru a supraviețui am încercat să mă conving și eu că pășeam pe un foc stins; toate simțămintele și poezia erau în sufletul meu. La exterior, doar duritate de gheață.

Capitolul 10

Mi-am împachetat lucrurile. M-am înțeles cu Violet să nu ne mai luăm rămas bun; faptul că devenisem surori de sânge era destul. Dacă ne-am fi văzut din nou, am fi capotat; aveam s-o facem mai târziu oricum, separat.

Mi-am luat rămas bun aseară de la ceilalți, pentru ca să pot fi gata de plecare când soseau tata și Kimi. Voiam s-o scutesc pe Frieda de plăcerea de a-i avea prea mult timp în casă.

După ce-am terminat totul, am rămas la fereastră, fumând. Mama obișnuia să spună adesea că este mai bine să iubești și să pierzi decât să nu fi iubit niciodată. Mă tot gândeam la vorbele ei în ultimul timp.

L-am iubit pe Billy și probabil că nu-l voi mai vedea vreodată. Am văzut cum mi-a fost ucis prietenul și n-am avut cum să-l salvez.

Am avut o soră care nu mi-a lăsat altceva decât o cicatrice la încheietura mâinii și promisiunea că vom fi întotdeauna prietene.

Am avut totul:respect, iubire, prietenie, o familie numită Proscrișii; acum mă întorceam undeva în gol, unde totul era fals, nimic adevărat, doar goliciunea din care plecasem. Sau mai bine zis crezusem c-am scăpat.

Dacă n-aș fi cunoscut niciodată frumusețea, dacă n-aș fi aflat cum este să te simți tânăr, liber!

Nu este cinstit să ți se dea o șansă pentru ca mai apoi să-ți fie luată.

Nu-l puteam uita pe Josh căzut la pământ, revedeam scena morții lui de mii de ori, îl auzeam pe Billy reproșându-mi că sunt doar o fată bogată care nu înțelege mare lucru de la viață.

Revăd durerea lui Vi care-l plângea pe Spike, pe Cliff lovind cu pumnul în fereastră. Retrăiesc aceste scene permanent la aceeași intensitate. Mă doare de fiecare dată la fel.

Au fost și momente bune; discuțiile cu Josh, prietenia lui Vi; serile de vară petrecute cu prietenii la Breechwater un oraș pe care-l vezi minunat dacă ai șaisprezece ani și te simți ca un pescăruș alb care se îndreaptă spre soare deși are o aripă frântă.

Mi-amintesc după-amiezele petrecute cu Billy în camera lui; felul în care se oglindeau razele de soare pe podea, vocea lui când îmi spunea „iubito", mirosul lui de mosc.

Îmi amintesc cât de fericită am fost.

Dacă viața este o călătorie dureroasă spre neant, este mai bine să-i porți rănile cu mândrie și să pășești cu grație pe cenușa stinsă.

Mă întrebam dacă-mi voi mai vedea vreodată prietenii.

Cu o seară în urmă, ne-am întâlnit pe plajă. A fost o seară tăcută, liniștită; amintirea lui Josh plana vie asupra noastră. Am stat în jurul focului conștienți că vara trecuse, că se petrecuseră prea multe și că nici o altă vară nu va mai fi la fel.

Ricky a cântat cântecul meu preferat, Ivy și Alison au plâns. Petey a izbucnit în plâns și m-a îmbrățișat.

Reno m-a plimbat pe motocicletă pentru ultima oară.

Mi-a spus că dacă vreodată mă voi simți singură să-i telefonez și va veni până la Davisville să mă ia de acolo. M-a strâns în brațe.

– Ai grijă de tine, fato, mi-a spus el. Ești o fată deosebită.

Ultimul a fost Cliff, care fără o vorbă și-a deschis brațele și m-a strâns la pieptul său. Apoi m-a sărutat și mi-a spus:

– Vreau să fii fericită, Des. Îmi vei lipsi mult. Mă simt atât de singur!

Tata și Kimi au venit într-o zi ploioasă. Mi-am pus bagajele în mașină, mi-am luat rămas bun de la Frieda, Herb și Frankie. Fuseseră buni cu mine fiecare în felul său.

Kimi n-a coborât din mașină, să nu-și ude părul. Nu mai contenea să trăncănească despre Bermude, despre lucrurile frumoase pe care le cumpărase cu tata pentru casă, cadourile care mă așteptau. I-am lăsat să vorbească în mica lor lume și mi-am luat rămas-bun de la lumea mea minunată de peste vară.

În cele din urmă, tata a zis:

– Gata de plecare?

– Stai o clipă!

Am zărit o siluetă atât de cunoscută, care venea spre noi.

– Vreo prietenă a ta? Grăbește-te, Desiree, te udă ploaia! Te așteptăm în mașină.

– Violet! am exclamat.

Udă până la piele, cu părul lipit de cap, era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Mi-a părut bine că ploua și speram că Violet va confunda lacrimile mele cu stropii de ploaie.

– Am uitat să-ți dau asta, zise Violet întinzându-mi un plic mare.

Violet și-a pus jacheta peste capetele noastre drept umbrelă și am deschis plicul. Era o fotografie făcută în parcul Chelsea. Violet o mărise și acum se vedeau bine toți ai noștri. În spatele grupului era un perete pe care scrisesem cu grafitti: Proscrișii.

Mi s-a părut ciudat să-i văd pe Josh, pe Billy, pe Spike zâmbind...

– Îți mulțumesc din suflet, Vi, am zis.

– Am vrut s-o ai, răspunse ea.

M-am simțit dintr-o dată și mai nefericită.

– Violet, aș vrea să-ți spun ceva ce-ar fi trebuit să-ți spun demult, dar n-am apucat s-o fac.

– Știu, zise ea, și eu te iubesc la fel de mult.

Ne-am îmbrățișat și am plâns. Apoi Vi a încercat să-mi zâmbească.

– La revedere, Desiree.

– La revedere, Violet.

Am văzut că rămăsese acolo în ploaie după plecarea mașinii. Eu mi-am sprijinit fruntea de geam și am urmărit stropii de ploaie care curgeau pe sticlă, asemenea unor lacrimi mari de durere, de deznădejde.

***

Presupun că vă așteptați ca povestea mea să aibă un final grandios, dar nu este cazul. Sau mai bine zis nu este acest gen de povestire. Și după cum am mai spus, nu va avea continuare.

Dar nu s-a terminat încă pentru că nu am decât optsprezece ani și mi se spune că viața abia începe pentru mine. Ciudat, pentru că mă simt foarte bătrână și plictisită.

Aș dori să adun la un loc tot ce n-a mers în viața mea de până acum și să încerc să ajung la un final fericit, dar viața nu este fericită întotdeauna, nu?

Spike a primit zece ani pentru omor.

Pe Billy nu l-am mai văzut după noaptea în care a fost ucis Josh. Pe Cliff îl mai văd la diferite intervale.

Timp de un an a tot încercat să-l găsească pe Billy. În cele din urmă, un prieten, Scott Murdock, l-a sunat să-i spună că Billy i-a scris să-i ceară bani.

Cliff a mai adunat o dată toți banii pe care i-a putut aduna și s-a dus după el.

I-am dat și eu o scrisoare pentru Billy:

Dragul meu,

Am început de multe ori să-ți scriu, dar cuvintele au refuzat să capete sens. De data asta le voi așterne așa cum vin și sper că vei înțelege.

Sper că ești fericit, Billy, că ți-ai găsit libertatea. Nu te pot ierta pentru ce ne-ai făcut mie și lui Cliff.

Știi cum a fost pentru noi viața, neștiind dacă ești viu sau nu?

I-ai scris lui Scott pentru bani, dar nouă nu ne-ai putut scrie că ți-e bine la New Jersey? Te iubim amândoi. Dar poate n-ai crezut asta niciodată.

N-am uitat vorbele pe care mi le-ai spus în seara despărțirii. Am vrut cu disperare să cred că nu vorbeai serios. Vreau să știi acum că te iubeam cu adevărat, că n-a fost doar un joc, așa cum îți plăcea să spui. Mi-aș fi dorit să fug cu tine în noaptea aceea.

Înainte de a fi împușcat Josh, i-am spus că voi fugi cu tine; nu cred c-ai aflat vreodată. Mi-era teamă atunci poate că eram prea copil.

Am încercat să te uit, dar n-am reușit. O vreme am crezut că te urăsc, chiar. M-ai părăsit, m-ai lăsat să îngrop singură un prieten drag.

Am încercat să te uit, să găsesc alți prieteni, dar când sunt sărutată visez doar la tine. De ce nu m-ai așteptat?

Știu c-ai încercat să mă faci să te urăsc înainte de plecare, tot așa cum ai vrut să te convingi că mă urăști.

Cred c-ai făcut asta pentru c-ai știut că nu vom putea fi împreună.

Nu te pot urî, Billy, oricât aș vrea. Te-am iubit și aș fi făcut orice pentru tine. Poate că este prea târziu acum, poate că nici n-ar mai trebui să-ți spun asta.

Îmi lipsești teribil, Billy. Aș da orice să te mai văd o dată. Te rog să răspunzi la această scrisoare, pentru a mă elibera de trecut sau de a-mi da speranțe de viitor.

Ar fi trebuit să plec cu tine, atunci. Poate că Josh ar fi în viață acum, am fi avut un fiu, o casă a noastră.

Aș vrea să dau timpul înapoi, să schimb multe.

Dacă te decizi să nu-mi răspunzi reține că te-am iubit, te iubesc și te voi iubi până la moarte.

Îți doresc multă pace în suflet
Desiree

Billy a plecat din oraș cu două zile înainte de a ajunge Cliff. La trei luni după aceea, Cliff a primit o scrisoare de la el. O ducea bine. Avea o slujbă la o stație de benzină. Lăsase gravidă o tânără cu care avea un băiat.

Acum înțeleg că este mai bine că n-a primit scrisoarea mea. Nu-l voi mai vedea vreodată. Și dacă l-aș revedea ce să-i spun?

Mi-a lăsat și mie un mesaj, în care scria: Desiree, n-am uitat.

Ce să fi uitat? Că mă urâse îndeajuns pentru a mă putea părăsi? Că poate mă iubise cândva?

Nu mai contează acum ce-a vrut să spună.

Violet nu poate să înțeleagă cum se face că nici după doi ani nu l-am uitat.

Nu mă mai gândesc așa de mult la el, totuși când zăresc un tânăr cu ochi albaștri și părul blond, inima îmi bate mai tare.

Iar atunci nu pot să nu simt că viața mea nu are sens și uneori îl chem pe Billy în gând.

Am fost acceptată la un colegiu de prestigiu, dar tata mă amenință că nu-mi va da banii necesari. Spune că nu are rost să-i irosească pe mine, că mă pretind poetă doar pentru că nu știu să fac altceva care necesită inteligență. Profesoarea mea de engleză spune că sunt o poetă talentată. Eu nu știu încă ce sunt.

Am niște bani puși deoparte și știu că la Breechwater există o clădire cu apartamente ieftine

de închiriat, unde aș putea locui, pentru că este aproape de ocean. Aș putea scrie acolo iar când Violet ar termina școala ar putea locui cu mine.

Am fi fericite acolo.

O să vă spun ce s-a întâmplat cu ceilalți Proscriși.

Reno, Petey, Ivy și Alison, organizează concursuri de motociclete Harley Davidson. Cred că se mai întâlnesc la vechiul depozit, sau în parcul Chelsea.

Povestea mea se încheie aici, cu mine stând într-o gară, neștiind încotro s-o apuc. Un polițai mi-a aprins o lanternă chiar în față, spunându-mi că gara nu este locul potrivit pentru o fată, în plină noapte. Străzile nu sunt sigure. Eu mă ridic și-mi aprind o țigară.

– Mda, nimic nu mai este sigur, îi răspund.

Vreau să termin povestirea asta pentru că a durat mult s-o scriu. Cred că ar trebui să vă transmit și un mesaj, dar nu-l găsesc pe cel potrivit.

Tocmai vreau să vă spun că acest polițai a crezut că sunt nebună. Multă lume mă consideră astfel. Și de fiecare dată mă tot întreb cum poate fi viața totuși frumoasă, cu toate greutățile, duritățile și inechitățile ei. Când voi afla, vă voi spune și vouă.

Sfârșit